DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAŞ PREŢ

13—19 IANUARIE 1944
Nr. 884 — ANUL XVIII
— 40 LEI —

Z-47

MADRIDUL SE REFACE

Sus: Trei madrilene premiate la un concurs de frumuseţe de odinioară.

Stânga: Madridul sub mantia albă a primei zăpezi.

IN restaurantul marelui hotel „Ritz" din Madrid, călătorul va intra în contact cu amestecătura rasială cea mai originală din câte se pot vedea în toată Europa, în clipa de faţă. Emigranţi din centrul Europei stau alături de ziarişti germani şi de diplomaţi anglo-americani, fireşte fără a se lua în seamă unii pe alţii.

Aristocraţi spanioli stau de vorbă cu oameni de afaceri americani, iar localnicii încearcă să deprindă toate limbile pământului pentru a putea satisface oaspeţi atât de diverşi.

Viaţa Madridului s'a îmbogăţit din punct de vedere al pitorescului, prin sosirea acestor străini goniţi de război sau aflaţi în misiune diplomatică sau la vânătoare de afaceri. De altfel, capitala Spaniei este un oraş al contrastelor. Din acest punct de vedere seamănă grozav cu Bucureştiul de acum zece sau douăzeci de ani.

Viaţa madrilenă apare strălucitoare, pitorească, elegantă şi mondenă în interiorul hotelului „Ritz" pentru a-şi schimba aspectul imediat ce treci pragul acestei clădiri.

Dacă cobori pe Calle de Alcada, una din arterele Madridului, cu o intensă circulaţie de camioane şi de automobile, şi dacă vei apuca pe prima străduţă lăturalnică, vei descoperi aspecte de oraş provincial castilian.

Un cocoş şi o găină cu puişorii după ea ciugulesc firele de iarbă crescute printre pietrele pavajului; o turmă de oiţe porneşte dintr'o curte îndreptându-se spre păşune într'un sgomot pastoral de clopoţei; ciobanul vinde în drum brânză de oaie şi de capră.

„Casa Presei" din Madrid, care adăposteşte, printre altele, — ca şi Palatul Sindicatului Ziariştilor din Bucureşti — o sală de cinema.

Vedere luată din avion asupra Madridului. La stânga: palatul regal.

Toate capitalele lumii sunt, din punct de vedere al formaţiei lor, un conglomerat de sate. Madridul este însă un sat mai mare care închide în el inima unei capitale.

In afară de cele câteva străzi mai importante, Madridul seamănă cu orice orăşel castilian. La câteva sute de metri de Puerta del Sol, vei găsi străduţe cu case mici văruite în alb, pe al căror prag stau seara de vorbă femeile.

Cârciumile au o înfăţişare rustică. Clienţii, aşezaţi în faţa unor mese cioplite din lemn, beau vinuri roşii. Un mandolinist sau un ghitarist execută un cântec popular, al cărui refren este repetat de cei de faţă. Te-ai crede la zeci de kilometri depărtare de elegantul hotel Ritz, de barul acestuia, plin de diplomaţi şi de mari financiari. In realitate n'ai decât să străbaţi câteva sute de metri pentru a pătrunde în lumea eleganţei şi mondenităţii.

Madridul este azi cea mai sgomotoasă din toate capitalele Europei. Agenţii de circulaţie dirijează, cu ajutorul semnalelor colorate şi luminoase, un curent de vehicule tot atât de important ca înainte de războiu.

Dar în mijlocul sgomotului făcut de motoarele automobilelor se aud rusticele chiote şi larma înflorită care caracterizează viaţa la ţară. In fiecare curte madrilenă vei vedea cocoşul cu suita sa de găini. Dimineaţa şi seara se aude un concert asurzitor de „cucurigu". Vacile pornesc dimineaţa la păşune şi le întâlneşti pe străzile laterale cele mai apropiate de centrul oraşului. Ele mugesc cu disperare, speriate de claxoanele automobilelor. In afară de sgomotul animalelor trebue să-l mai socotim şi pe acela al oamenilor. In Spania, oamenii nu muncesc fără să facă sgomot. Ei nu ştiu ce este tăcerea. Pictorii de firme cântă ca artiştii dela Operă, iar coafezele vocalizează întocmai coristelor şi primadonelor. Este adevărat că de câţiva ani, Madridul nu mai are Operă. Se lucrează la terminarea unei clădiri care va înlocui palatul distrus în 1933 în timpul războiului civil.

Zidarii, salahorii, cântă. Şi cum la Madrid se construeşte foarte mult în ultima vreme, casele par nişte cutii muzicale. La orele cinci dimineaţa străzile sunt invadate de bandele de vânzători de ziare care fac un sgomot înspăimântător. Oricine are ceva de vânzare trebue şi are dreptul să strige. Adăugăm că pe străzi se pot vinde cele mai diverse obiecte ca: bilete de loterie, fructe, răcoritoare, şireturi de ghete etc.

Văcsuitorul de ghete prezintă înfăţişarea celui bucureştean. La Madrid el îndeplineşte funcţia de poştar al dragostei. El face comisioane străinilor şi indică cu discreţie adrese plăcute. La colţ de stradă poţi să vezi oameni cu câte-o ruletă în spate, crupieri de meserie, dispuşi oricând să facă joc mare.

Precum vedeţi străzile madrilene sunt destul de pitoreşti şi de... sgomotoase. In ultima vreme situaţia alimentară a capitalei spaniole, în special şi a Spaniei în general, s'a îmbunătăţit într'un mod considerabil. Oamenii nu mai sunt slabi ca în 1939. Alimentele sunt raţionalizate şi din fericire raţiile sunt suficiente.

Tutunul lipsea până în ultima vreme, când şi această buruiană a fost pusă la dispoziţia publicului în afară de raţiile fixate. Tutunul străin este liber la vânzare.

Fireşte că se mai resimt încă şi azi efectele celor trei ani de războiu civil. O ţară nu se poate redresa după un războiu civil, în timpul unui războiu mondial. Pe străzi se pot vedea copii desculţi şi oameni îmbrăcaţi foarte sărăcăcios. Guvernul a luat numeroase măsuri pentru a înlătura criza vestmintelor.

In mijlocul lipsurilor de tot felul, madrilenii şi-au păstrat voia bună care i-a făcut celebri în lumea întreagă. Cafenelele şi restaurantele sunt pline de consumatori spirituali şi veşnic gata să facă o glumă.

Coperta noastră: Frumoasa actriţă germană IRENE v. MEYENDORFF, care va fi revăzută în două filme de mare succes: „Mozart" şi pelicula Agfacolor: „Sacrificiul"

Foto: Ufa O. C. R.

IN toamna anului 1939, preşedintele Ismet Inonu a declarat: „Dacă voi fi în stare să-mi menţin ţara în afară de războiu, voi face Turciei un serviciu tot atât de însemnat ca şi Ataturk"

O declaraţie scurtă dar de importanţă capitală. Comparaţia însăşi de care s'a servit preşedintele Turciei arată cât de înaltă era ambiţia lui şi cât de mari dificultăţile pe care le întrezărea.

Intr'adevăr războiul s'a apropiat adeseori de frontierele Turciei, ţările vecine au fost incendiate, dar flacările n'au reuşit să se întindă asupra ţării lui Ismet Inonu, după cum nici ameninţările şi nici promisiunile diplomatice n'au reuşit să schimbe hotărîrea preşedintelui urmaş al lui Ataturk.

Declaraţia dela 1939 a rămas imperativ de credinţă de-a-lungul celor cinci ani de războiu de până acum şi, graţie acestui fapt, Preşedintele Turciei a putut elabora un program vast de refacere şi consolidare a ţării.

UN ŞANTIER URIAŞ...

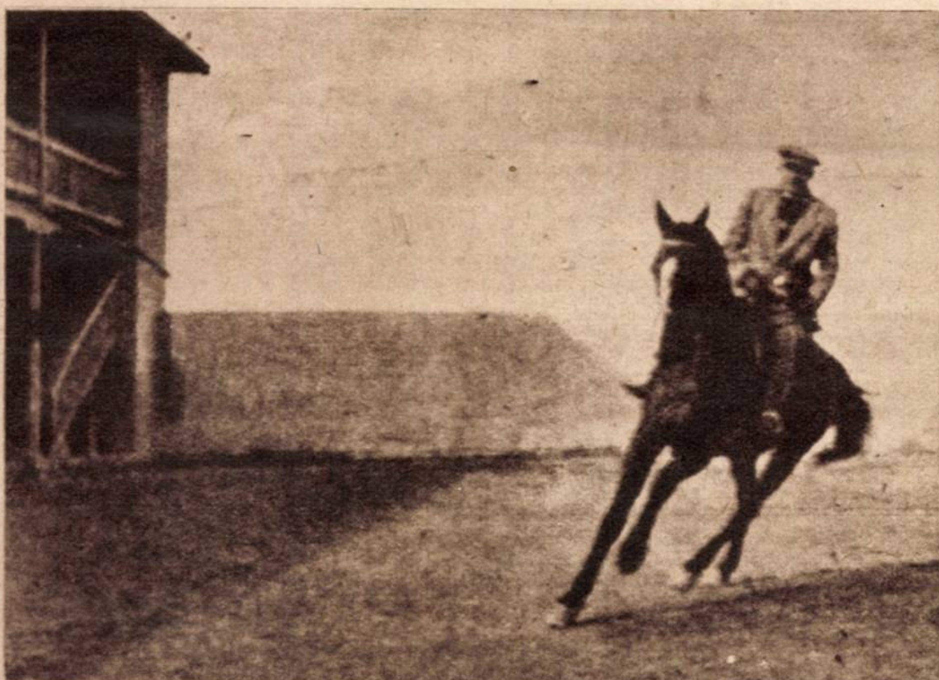
In timp ce viaţa cetăţeanului a fost supusă restricţiunilor, spre a se evita orice risipă inutilă, întregul efort al economiei naţionale a fost îndreptat spre modernizarea instituţiilor, a oraşelor şi a şoselelor, continuându-se astfel în ritm viguros marea operă începută de Ataturk. Clădiri uriaşe au fost puse în construcţie, poduri şi linii ferate au răsărit pe tot întinsul de pustiu al Anatoliei, şosele betonate au fost trasate de-a-lungul şi de-a-latul ţării,

Preşedintele Ismet Inonu în familie cu soţia şi cei trei copii ai săi

TURCIA PREGĂTEŞTE EXPOZIŢIA PĂCII

VIITOAREA OLYMPIADĂ VA AVEA LOC DEASEMENEA LA ISTANBUL. — MARELE PROIECT AL PREŞEDINTELUI INONU

Sportul favorit al d-lui Ismet Inonu a fost călăritul, până în momentul când medicii i l-au interzis din cauza unei afecţiuni a ficatului

industrii impunătoare au fost puse în funcţiune iar altele sunt pe cale de realizare.

Programul lui Ismet Inonu, care a transformat Turcia într'un şantier uriaş, prevede o schimbare totală în aspectul ţării sale până în 1953, când se împlinesc cinci sute de ani dela victoria Mohamed II, care a marcat sfârşitul evului mediu şi instalarea turcilor în Europa.

Poporul turc se gândeşte de pe acum la marea sărbătoare care se va organiza cu acest prilej pe tot întinsul ţării .

SE PREGĂTESC SERBĂRILE PĂCII

Interesant de reţinut este că, în cadrul acestor lucrări monumentale de modernizare d-rul Lufti Nirdar, guvernatorul oraşului Istanbul, a căpătat misiunea de a pregăti o mare expoziţie a păcii.

Lucrările au şi început şi se desfăşoară după un plan impunător, care urmăreşte să reunească pacific toate naţiunile globului pe malurile Bosforului.

In acelaş timp Preşedintele Inonu a însărcinat alt specialist cu misiunea de a pregăti viitoarea Olympiadă.

Deşi, de drept, organizarea viitoarei Olympiade ar fi revenit Finlandei, Turcia crede că o ţară care a suferit timp de cinci ani ravajele războiului, va avea cu totul alte preocupări, imediat după războiu, decât finanţarea unor jocuri sportive,

Faptul că lucrările în aceste două domenii sunt destul de avansate şi că nu se pierde timp, poate fi semnificativ, în ce priveşte părerea pe care o are Preşedintele Turciei asupra datei care va marca sfârşitul războiului.

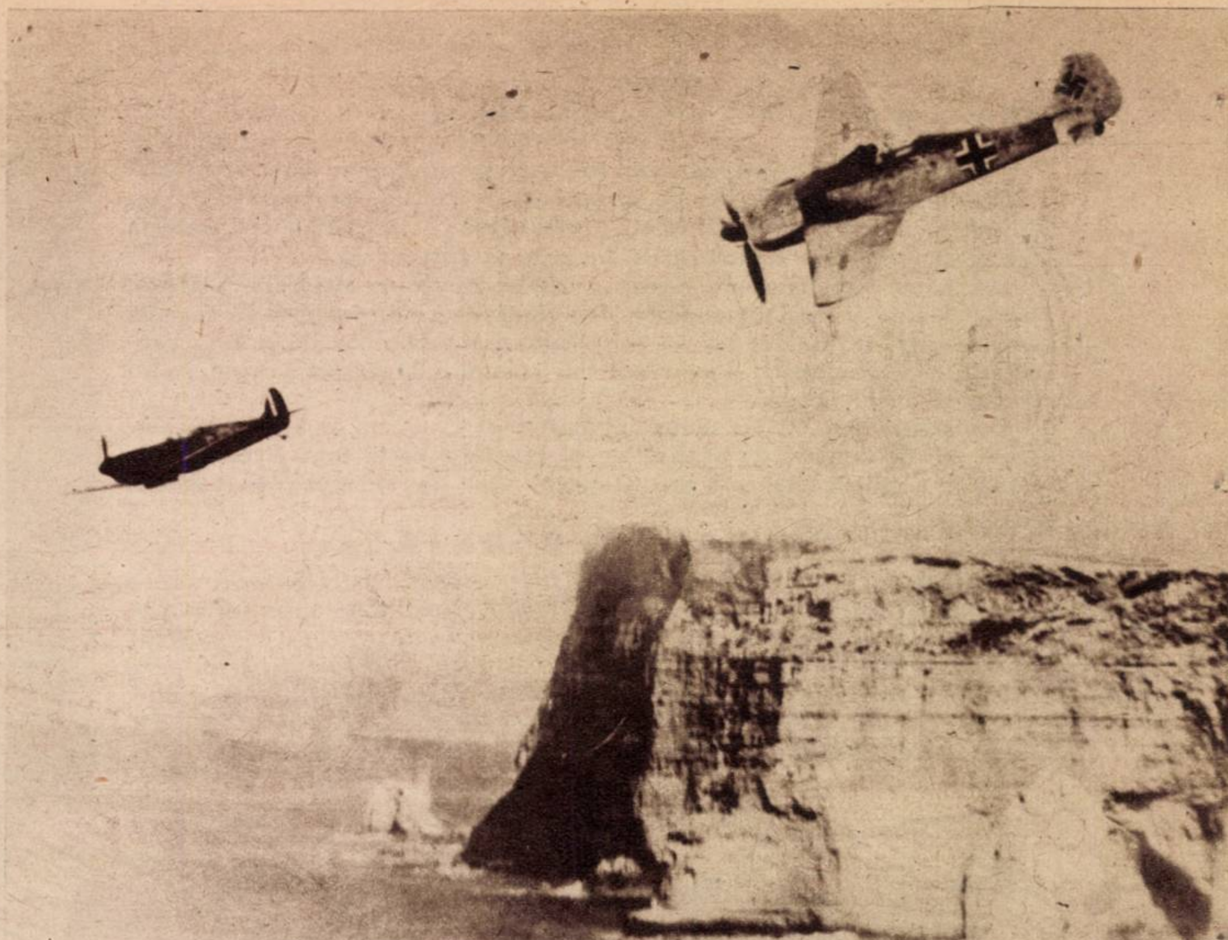

Camera de lucru a Preşedintelui dotată cu o vastă bibliotecă

Jos: In această vilă de linie sobră, situată pe una din colinele Ankarei, locueşte Preşedintele Inonu

Oameni CARI TRĂESC în CAVERNE

Avioanele Axei părăsind cerul Maltei, după unul din miile de bombardamente efectuate asupra obiectivelor militare de pe această insulă

Orașul La Valetta fotografiat din avion

Dreapta: Portul Malta pe vremea când vasele puteau poposi nestingherite aici

LORDUL Gort, a cărui specialitate este de a amenaja cetăți și puncte fortificate ca Malta și Gibraltarul este, după cum afirmă ziariștii care l-au cunoscut, un om foarte discret. Fără îndoială că un general are întotdeauna motive temeinice să nu vorbească despre el. Totuși, recent, lordul Gort a ieșit din tăcerea sa obișnuită și-a ținut la Malta un mare discurs care a avut un ecou puternic în presa Marei Britanii. Lordul a vorbit despre cei 34.000 de sinistrați care trăesc în caverne pe insula Malta.

Este uimitor faptul că în veacul progresului, un număr atât de mare de oameni este nevoit să revină în cavernele preistorice. Explicația este simplă. S'a făcut socoteala că un număr de 15.000 de clădiri au fost distruse de bombe, iar în portul La Valeta și la Floriana, 85% din case sunt distruse și de nelocuit. Dacă ne gândim la bombardamentele aeriene efectuate de forțele Axei deasupra insulei, aceste distrugeri sunt explicabile. Malta era plină și mai este încă și acum de instalații cu caracter militar.

Vor trebui să treacă 10 ani pentru a repara pagubele cauzate de cele 10.000 de raiduri efectuate asupra insulei. In așteptarea păcii, sinistrații maltezi, fac față situației după posibilitățile clipei. Din fericire pentru ei insula este străbătută dela un cap la celălalt de imense culoare și caverne naturale și artificiale, datând din epoca preistoriei. Malta este, după cum se știe, unul din rarele locuri unde se mai găsesc resturi ale civilizației din epoca de piatră. Maltezii moderni n'au avut decât să-și coboare mobilele în locuințele strămoșilor pentru a se simți la adăpost de bombardamente.

Și astfel aspectul Maltei s'a schimbat. In timp ce pe Kingsway, strada cea mai importantă din La Valeta, nu vei găsi zece magazine deschise, în tuneluri și în subterane vei vedea sute de prăvălii cu vitrine luminate. Insula n'a suferit prea mult de foame, deoarece încă din vreme de pace ea a fost înzestrată cu stocuri importante în vederea unui asediu. Școlile, dispensarele, maternitățile, birourile poștei s'au mutat sub pământ.

Incetul cu încetul, pe măsură ce orașul dela suprafață era distrus de bombe, supraviețuitorii pătrundeau în subterane și se instalau acolo.

Așezările de sub pământ, considerate la [illegible] ca un provizorat, au căpătat un caracter de permanență datorită primejdiei aeriene.

Pe străzile subterane mișcarea este tot atât de intensă ca odinioară sus, la lumina soarelui. Femeile își fac cumpărăturile, copiii se joacă, pescarii își strigă marfa, iar polițiștii indigeni supraveghează circulația. Viața oamenilor în subterane a fost ușurată prin ventilatoare și mulțumită iluminației electrice, lumina fiind furnizată de cinci centrale electrice instalate în subterane.

Lordul Gort și-a instalat birourile statului său major în caverne. Din întâmplare, cu toate bombardamentele, palatul ocupat de el nu a avut nimic de suferit. Când se dă alarma lordul își părăsește locuința și se refugiază în cavernă unde așteaptă încetarea. In ultimele trei luni alarmele s'au rărit. Maltezii respiră oarecum ușurați.

In timpul zilei, o mare parte din oamenii cavarnelor vin la suprafața pământului pentru a mai scoate câte ceva din casele dărâmate și pentru a repara clădirile avariate.

Majoritatea monumentelor de artă, construite de cavalerii ioaniți au rămas în picioare, deoarece aviatorii inamici au urmărit strict obiectivele militare. Catedrala Sfântului Ioan din Ierusalim, deși a suferit de pe urma efectului de suflu al bombelor grele, a scăpat cu avarii destul de mici. Palatul Marelui Maestru al Ordinului suveran de Malta a scăpat de asemenea cu o mică averie, într'una din cele patru laturi ale sale. Vestitele hanuri ale popoarelor creștine au avut și ele puțin de suferif. In sfârșit, toate comorile de artă, adunate în palatul Marelui Maestru, au fost salvate. Dela primul bombardament ele au fost transportate în cavernele cele mai adânci, fiind puse la adăpost de orice primejdie.

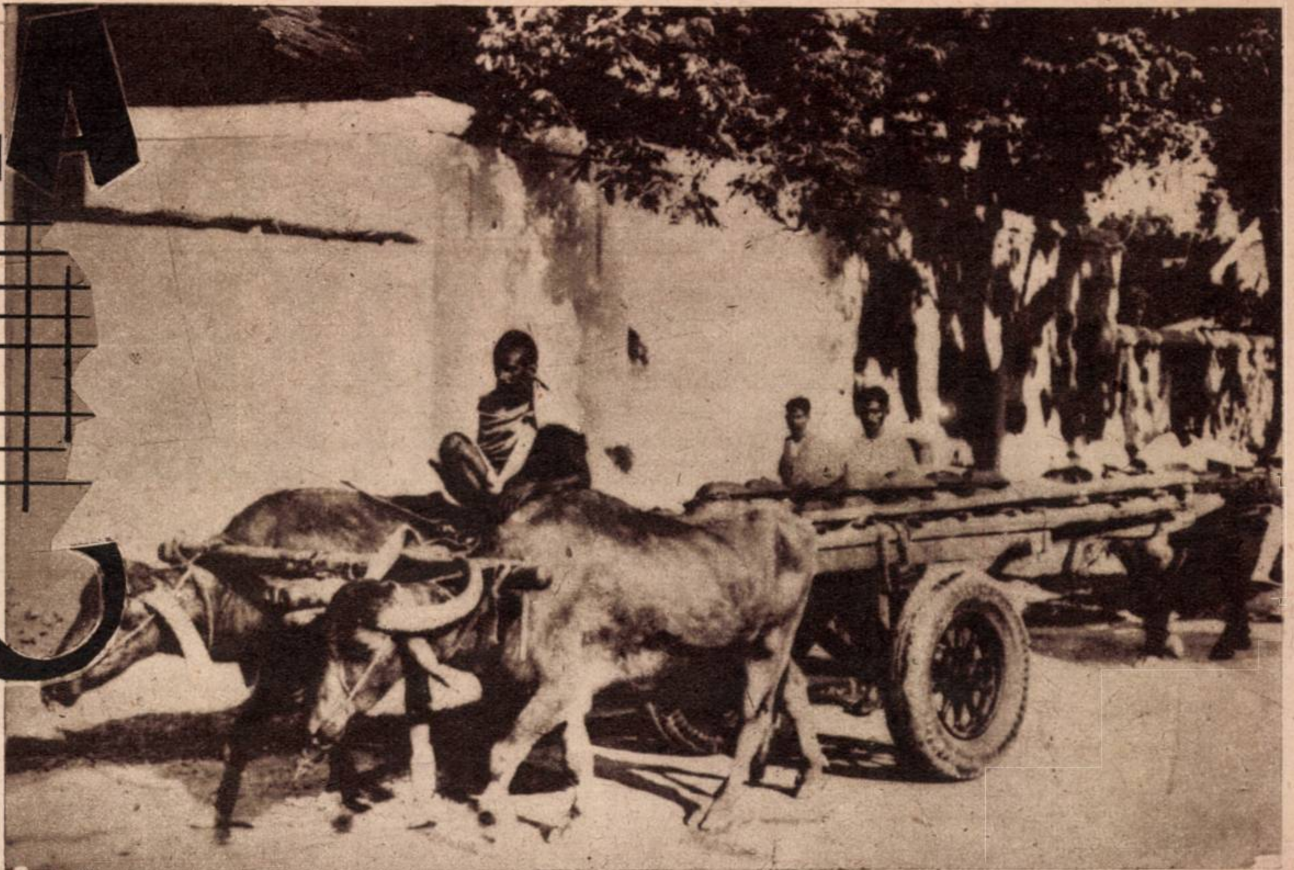
In schimb, partea construită de englezi la La Valeta a avut foarte mult de suferit. Instalațiile portuare, palatul poștei și hotelurile au fost rase de pe fața solului.

Ruinele Maltei sunt albe, căci în insulă nicio clădire nu a fost construită cu material lemnos. Bombele provoacă distrugeri dar nu incendii.

Singurul hotel care a rămas deschis publicului este „Osborne", datând de pe vremea când regina Victoria era îndrăgostită de prințul Albert.

Malta suferă mult de pe urma lipsei de distracții. Oamenii trăesc în caverne, însă cinematografe, restaurante, terenuri de tenis nu există acolo. La Union Club se mai adună câțiva britanici pentru a ceti ziare vechi de două săptămâni și pentru a bea, culmea ironiei, sifon, fără tradiționalul whisky.

FOAMETEA DIN India

Cel mai bogat ţăran indian este acela care a reuşit să-şi pună cauciucuri la roţile carului

O GRAVĂ problemă s'a pus în ultima vreme pentru indieni: aceea a alimentării. Foametea care seceră vieţi de-a-lungul şi de-a-latul provinciilor indiene nu este provocată de fapt numai de războiu. Conflictul mondial n'a făcut decât să adauge o dificultate în plus şi anume greutatea de a aproviziona regiunile pustiite de foamete, deoarece toate mijloacele de transport terestre şi maritime, sunt utilizate în scopuri militare.

In India, ca de altfel şi în China, foametea este considerată un rău periodic şi de neînlăturat.

Foametea isbucneşte acolo datorită ploilor din epoca Musonilor, când se produc imense inundaţii ce acoperă ogoarele. Foametea chineză este provocată de secetă. Intr'o parte oamenii mor din cauza inundaţiilor, în cealaltă din cauza lipsei de apă. In fiecare an sute de mii de oameni, bărbaţi, femei şi copii plătesc tribut morţii.

Chinezii reacţionează în faţa nenorociri: ei îşi încarcă familiile în căruţe şi pornesc în regiunile unde recolta a fost bună, întrebuinţând toate mijloacele ce le stau la îndemână pentru a învinge foamea.

Indienii acceptă însă cu pasivitate încercările impuse de legile naturii şi sunt capabili să moară decât să-şi astâmpere foamea cu carnea interzisă de religia lor.

Intr'o zi, la New-York, la un congres de intelectuali, un ziarist american se miră aflând dela un indian că în India mor anual 40.000 de oameni ucişi de tigri şi 100.000 muşcaţi de şerpi veninoşi.

Un indian a explicat newyorkezului că aceste morţi sunt considerate accidentale şi că pot fi comparate cu accidentele de circulaţie inerente oraşelor mari.

Morţile accidentale nu sunt însă nimic în comparaţie cu hecatombele provocate în India de isbucnirea periodică a foametei.

Până acum douăzeci de ani mureau anual un număr de 1 milion de indieni din cauza foametei. Pe urmă cifra a coborît la 400.000 de oameni, ca decând cu războiul, să se ridice din nou. Malaria provoca anual un număr de 1.200.000 de morţi. In faţa acestor rele ştiinţa rămânea neputincioasă!

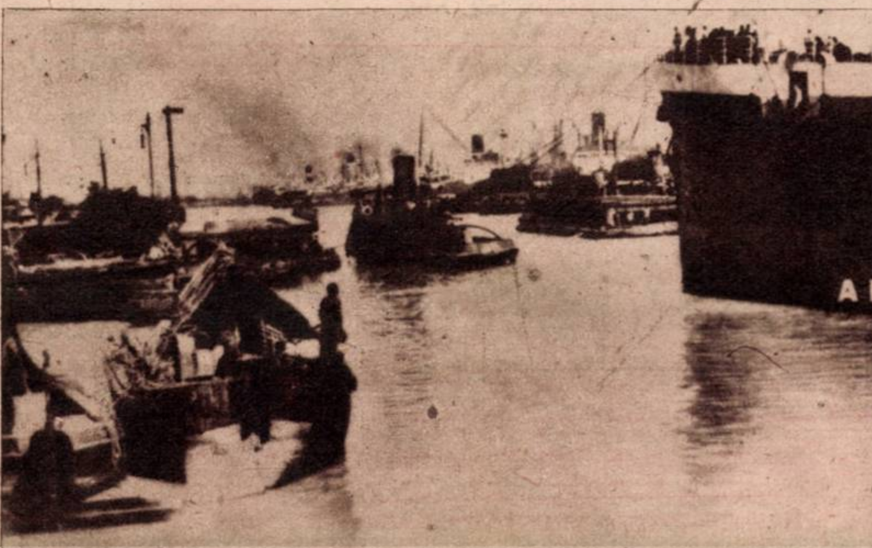
In privinţa malariei era foarte greu, dacă nu cu neputinţă, să convingi pe un indian că nu este bine, pentru sănătatea lui, să bea din apa „sfântă" a Gangelui, în care pluteau cadavrele oamenilor prea săraci pentru a-şi plăti un rug funebru. Trebue să ne gândim că fântâna satelor indiene servesc mai multor scopuri: oamenii şi animalele îşi satisfac nevoia de a bea; femeile îşi spală rufele, iar copiii se scaldă. Adăugaţi la aceasta că în perioada musonilor, apele fântânilor se turbură, umplându-se de noroaie şi nisip.

Stânga: La unul din azilurile organizate de Gandhi, populaţia săracă primeşte hrană

Ceainăria, — localul accesibil populaţiei sărace din India

Dreapta: Vedere din portul Calcutta, în timpul activităţii

Iată dece foametea şi malaria rămân celor două flagele ale Indiei.

Şi totuşi ciudăţenia este că populaţia continuă să crească. In ultimii 10 ani ea a înregistrat un spor de 15%. Actualmente un număr de 388 de milioane de oameni trăesc pe un spaţiu ce reprezintă două treimi din suprafaţa Statelor Unite.

In totalul populaţiei, un număr de 80% se ocupă cu agricultura.

Ţăranul indian este unul dintre cei mai săraci din lume. El locueşte într'o colibă făcută din cărămizi uscate la soare şi acoperită cu frunze. Mobilierul său este compus din câteva saltele şi dintr'o maşină primitivă de gătit. Vestmintele lui sunt formate din cârpe şi uneltele sale de muncă sunt construite de cele mai multe ori din lemn. Fierul este costisitor şi destul de rar.

In timpul musonilor, ţăranul rămâne în coliba lui împreună cu familia sa. De multe ori apa inundă cabana. Atunci ţăranul se refugiază în pod unde aşteaptă retragerea apelor. Dacă în acest timp are ce mânca, el rezistă. In caz contrariu moare de foame. O singură recoltă proastă are urmări tragice în viaţa acestor nenorociţi.

După o inundaţie procurarea sămânţei este o imposibilitate. Oamenii sunt nevoiţi să aştepte doi sau trei ani ca să se poată sătura şi numai dacă natura îngădue acest lucru, adică dacă boul n'a murit înecat şi dacă familia n'a fost decimată de malarie.

Pământul este, din punct de vedere agrar, lipsit de calităţi. El nu poate fi îngrăşat căci balega de vacă este unicul combustibil într'o ţară lipsită de păduri. Colibele ţăranilor sunt risipite la distanţe mari de aglomeraţiile urbane. Ca să ajungi la ele trebue să umbli trei sau patru zile şi să străbaţi poteci şi râuri.

Drumurile de fier nu sunt deloc numeroase faţă de întinderea ţării. De-a-lungul traseelor poţi să găseşti hoteluri şi vile moderne, dar dacă te depărtezi de aceste edificii civilizate, vei intra în contact cu India milenară, neschimbată şi înspăimântătoare.

Câteodată, ţăranii privesc cu nostalgie trenurile. Dar cum ar putea ei să folosească acest mijloc de transport modern, dacă un bilet dela Calcutta la Bombay reprezintă pentru ei preţul unei munci de un an întreg?

Dar alături de această mizerie teribilă există bogăţia prinţilor şi a albilor. In India sunt 560 de prinţi care domnesc de multe ori peste un singur oraş, alte ori peste state cu o întindere cât a Franţei.

Feudalii aceştia nu se gândesc decât să-şi întreacă vecinii în fast. Maharajahul de Patiala poartă pe costumul său de ceremonie pietre preţioase în valoare de 850 milioane de lei. Cel din Bikaner nu mănâncă decât în veselă de aur.

Şi în timp ce la curţile acestor prinţi ceremoniile şi petrecerile se înşiră dela începutul până la sfârşitul anului, ţăranii mor de foame.

Frumuseţea FEMEILOR ÎN 1944

Această mască diavolească serveşte la masajul obrazului.

S'A observat că pe străzile marilor araşe circulă din ce în ce mai puţine femei urâte.

Care este secretul acestei frumuseţi? In primul rând, faptul că până şi cele mai puţin înzestrate dela natură devin frumoase datorită tehnicei cosmetice.

Dacă aveţi 40 de ani şi dacă aţi început să simţiţi acea rană pe care timpul o adânceşte cu o mână crudă şi uşoară pe feţele femeeşti, nu fiţi triste, doamnelor!

Incetaţi de a vă plânge! Insulta timpului este reparabilă. Dacă aveţi 20 de ani şi tenul vă este turmentat, printr'o operaţie foarte simplă vi se poate reda frăgezimea unui obraz de nou-născut.

Dacă vreţi, putem face împreună o vizită imaginară într'un institut modern de înfrumuseţare, unde câteva zâne cu halate albe vă vor schimba la faţă, dându-vă strălucirea şi farmecul tinereţii.

Chiar dacă aveţi 50 de ani!

Evident iluzia nu va dura mult timp, dar în materie de frumuseţe, tolul nu este decât o iluzie. Locul este fermecător şi luxos aşa cum se cuvine pentru un palat al zânelor sau pentru o fabrică de femei frumoase.

Vom vedea peste tot maşini cu un aspect înspăimântător. Dar ceea ce ne va isbi atentia va fi de sigur bunul gust al mobilierului.

Directoarea institutului vă va ieşi în întâmpinare şi cu o grijă maternă se va interesa de micile dvs. nenorociri. In puţine cuvinte va înţelege totul. Directoarea vă va linişti căci tratamentul pentru înfrumuseţare se perfecţionează cu fiecare zi.

In cazul când nu suferiţi de o diformare facială, tratamentul va fi absolut lipsit de dureri.

Specialistele nu sfătuesc pe nimeni să apeleze la cuţitul chirurgului atunci când este vorba de întinerirea unui chip.

Se cunoaşte aventura artistei franceze Cecilia Sorel, căreia un chirurg i-a întins atât de bine pielea obrazului încât vedeta, odinioară fermecătoare, nu mai poate închide un ochi. In centrele Apusului s'a făcut constatarea că femeile reuşesc mult mai bine decât bărbaţii în domeniul chirurgiei estetice, deoarece se afirmă cu oarecare ironie, în acest domeniu, totul este în funcţie de modul cum se coase tăietura, ori femeile cos mai bine decât bărbaţii.

Când directoarea va fi înţeles cazul d-voastră, veţi fi condusă într'o cabină parfumată într'un chip delicios. Aici vi se va remodela faţa. Aici se vor pune la punct toate detaliile frumuseţii.

Tratamentul va dura mai mult sau mai puţin, dar în cele din urmă veţi părăsi ca o altă femee mai tânără şi mai bine dispusă, institutul.

Transformarea d-voastră va fi mai ales morală. In tot timpul tratamentului, chiar dacă aveţi 50 de ani şi o greutate de 70 de kilograme, vi se va insufa o atare încredere în farmecele d-voastră fizice şi intelecuale, încât la plecarea din institut veţi simţi că inima vă bate ca la 20 de ani.

Şi inima, doamnelor, contează tot atât de mult ca un obraz tânăr!

In institutele de înfrumuseţare se întrebuinţează astăzi numai metode naturale şi foarte simple. Tratamentele cu electricitate, în care americanii au o mare încredere se bucură de o neîncredere progresivă. S'a constatat că electricitatea, bună pentru curăţirea tenului, este vătămătoare pentru muşchi.

Băile cu aburi sunt recomandate pentru slăbire. Oricât de anormal ar părea

Stânga: **Masaj facial într'un institut modern pentru întreţinerea frumuseţii.**

Jos: **Consult între „specialiste" pentru aranjarea sprâncenelor.**

Epilarea electrică şi aşa numita „patină" au fost părăsite fiind considerate mijloace barbare. Patina, utilizată foarte mult în America, era de fapt baterea obrajilor cu bătătoare mecanice, pretinzându-se că se obţine astfel întărirea muşchilor. In realitate, obrajii se

O „ploaie caldă" deslănţuită pe obraz cu ajutorul unui aparat electric special.

Jos: Baie de parafină pentru slăbit la un institut de cosmetică din Capitală.

s'a constatat că anumite persoane se îngraşă datorită unei proaste digesti. S'au văzut femei care pot lua 2 kilograme de grăsime în 24 de ore. Această grăsime dezagreabilă şi nesănătoasă poate fi înlăturată printr'un regim de opt zile.

Băile de spumă, întrebuinţate înainte de războiu, erau admirabile pentru slăbire, dar ele au fost părăsite deoarece apa trebue încălzită la 40 de grade. Rezultatele erau însă excelente. O femee pierdea într'o baie între 250 şi 1.700 de grame. Cum aceste băi erau primejdioase pentru inimă şi pentru artere, clientele ţineau ghiaţă la cap şi pe inimă în timpul tratamentului.

Cel mai eficace dintre tratamentele folosite astăzi pentru slăbire este aşa numitul „antirocclineur" sau spălarea intestinelor cu o cantitate de 30 de litri de apă...

înroşeau. Epilarea electrică, adică înlăturarea părului inestetic, se făcea astfel: se introducea la rădăcina firelor de păr un ac de platină prin care trecea un curent electric. Părul era înlăturat dar sistemul nervos avea enorm de suferit.

Astăzi, institutele de înfrumuseţare au renunţat la felurite aparate care de care mai complicate. Frumuseţea femeii este în funcţie de mijloace foarte simple şi aproape naturale.

Obrazul fiecărei femei trebue să constitue obiectul unui studiu atent înainte de a i se aplica tratamentul cu adevărat folositor.

Infrumuseţarea unei femei este o operaţie formată din şase faze. Iată-le:

1) Obrazul este demachiat şi pielea este curăţită cu creme grase;

2) O asistentă masează faţa clientei în adâncime sau la suprafaţă. Alegerea maseuzei este în funcţie de natura obrazului;

3) Un duş carbo-gazos al feţii. Un astringent sau un calmant va intra în compoziţia duşului;

4) Faţa clientei este pregătită în vederea unui nou machiaj. Masca de intinerire are în compoziţia ei hormoni foarte costisitori astăzi. Masca de noroiu radio-activă se aplică din ce în ce mai rar;

5) O compresă cu o loţiune calmantă va reda calmul unei feţe torturate de atâtea masaje;

6) In fine, se procedează la machiarea unei feţe odihnite şi bine curăţate;

In ceea ce priveşte machiajul, tendinţa anului ce vine marchează o reverire la fareurile naturale.

Sus: O femee destul de în vârstă fotografiată după ce i s'a tratat jumătate din faţă la un institut de infrumuseţare din Paris. Se poate vedea uşor contrastul.

Stânga: **Masaj electric menit a stimula circulaţia sângelui prin tot corpul.**

Din TOA

Operă de binefacere românească. Copiii din Crimeia primesc hrană la o cantină a Crucii Roşii (Foto: S. M. P.)

In Elveţia funcţionează un atelier care din două cauciucuri uzate de autombil face unul nou, graţie unui procedeu ingenios, brevetat de patronul atelierului

Vase de transport din serviciul trupelor germane îndreptându-se spre insula Samos, recent ocupată

Dreapta: Pictorul elveţian Pietro Chiesa lucrând la tabloul care a fost încununat cu cel mai mare premiu al oraşului Zürich pe anul trecut

Sus: Principesa Alexandra a Greciei (stânga) care s'a logodit recent cu fostul rege al Iugoslaviei, Petru II. Principesa Alexandra este fiica regelui Alexandru care a domnit în Grecia între anii 1917 — 1920

Perechea de patinori care i-a uimit, iarna a ceasta pe toţi a matorii de sporturi, cu evoluţiile lor artistice şi a crobatice pe la curile Elveţiei

...ATA LUMEA

Sus: **Secția patiserie a brutăriilor și a bucătăriilor de pe front a lucrat intens, de sărbători, fiecare soldat primind surplusuri de prăjituri tradiționale atât de Crăciun cât și de Anul Nou**

Stânga: **Romanciera Marie-Luise Reymond, care a căpătat cel mai mare premiu literat al orașului Geneva pe anul trecut pentru romanul „L'oiseau de l'aube"**

Un întreg cartier vechiu al Genevei a fost reconstituit cu prilejul unei expoziții care a avut loc recent în arașul elvețian

La expoziția germană de pictură din München s'a relevat ca o capo-d'operă artistică tabloul pe care-l reproducem mai sus executat de pictorul Ricard Heymann

D-na Gandhi, soția cunoscutului naționalist hindus, care se află grav bolnavă în închisoarea unde a fost internată odată cu soțul ei

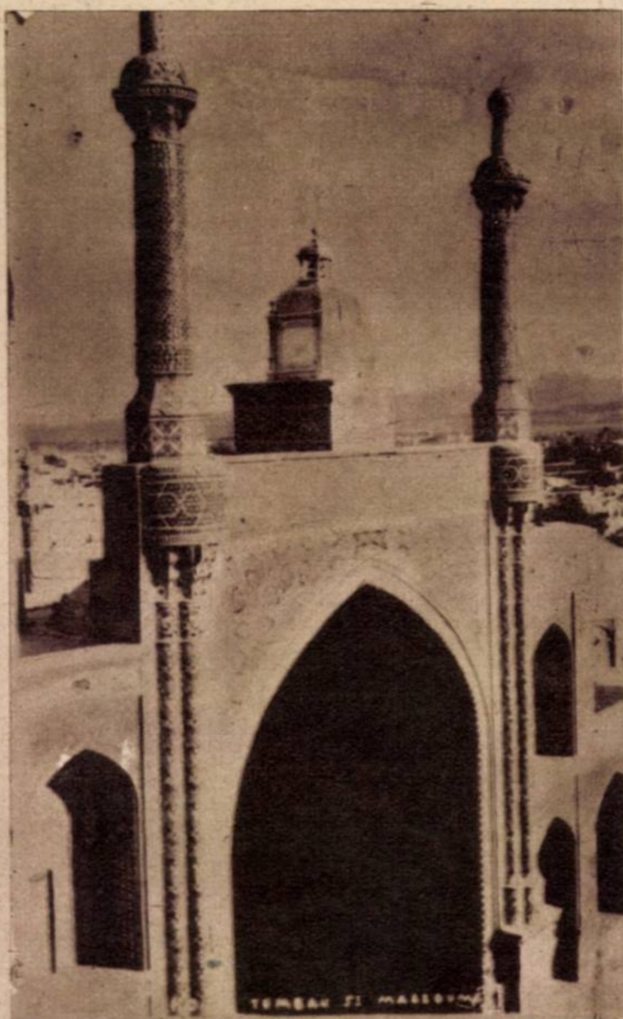

Defilarea tineretului spaniol pe străzile Madridului, cu prilejul celei de a 7-a aniversare a victoriei naționaliste

Strada principală a oraşului Teheran

TEHERANUL oraşul cel mai ocupat

Unul dintre cele mai frumoase monumente din Teheran este mormântul Sf. Massumi

S'A spus şi gluma merită să fie repetată, că Teheranul este oraşul cel mai **„ocupat"** din lume. Intr'adevăr, capitala Iranului este **ocupată** de trupe engleze, de soldaţi americane, de ruşi, de polonezi şi de diferiţi reprezentanţi ai armatelor aliate.

Străzile Teheranului sunt pline de uniforme. Se văd şi câteva aparţinând armatei naţionale.

Hotelurile au fost militarizate, Două din cele mai bune, „Imperial şi Ferdusi" au fost puse la dispoziţia ofiţerilor.

Ofiţerii ruşi sunt singurii care evită hotelurile de lux. Au, după cât se pare, ordin astfel. Se spune că în decurs de 18 luni, un singur ofiţer rus şi-a făcut apariţia în elegantul hotel Firdusi unde a luat masa singur.

Soldaţii tuturor naţiunilor citate mai sus au un anumit lucru în comun. Le place ceea ce se numeşte „V. V.".

Cele două iniţiale sunt prescurtarea numelui unei băuturi compusă din amestecarea unei doze de vodka cu o porţie de vermuth. La Teheran se consumă enorme cantităţi de „V. V.".

Influenţa americană este cea mai vizibilă. Tânărul şah Mahomet Riza Pahlewi are şapte cnnsilieri americani care au importanţa unor miniştri.

Experţii yankei au făcut în Iran experienţe admininistrative a căror îndrăzneală n'a fost întotdeuna răsplătită prin rezultate fericite. Astfel, Joseph Sheridan, un milionar retras din afaceri, fiind însărcinat să facă ordine în aprovizionarea ţării, a cumpărat în contul Statului enorme cantităţi de făină pentru a împiedica specula. El a vândut-o apoi la un preţ foarte mic brutarilor. Rezultatul a fost că brutarii au dosit făina pentru a o putea specula.

Cu tot sacrificiul făcut de Stat, publicul n'a profitat, căci brutarii s'au transformat în speculanţi.

Totuşi situaţia alimentară a ţării este departe de a fi catastrofală. Poporul este obişnuit să se descurce prin reţeaua de greutăţi. Datorită numărului mare de monede cu circulaţie, schimburile între indigeni se fac exclusiv în natură.

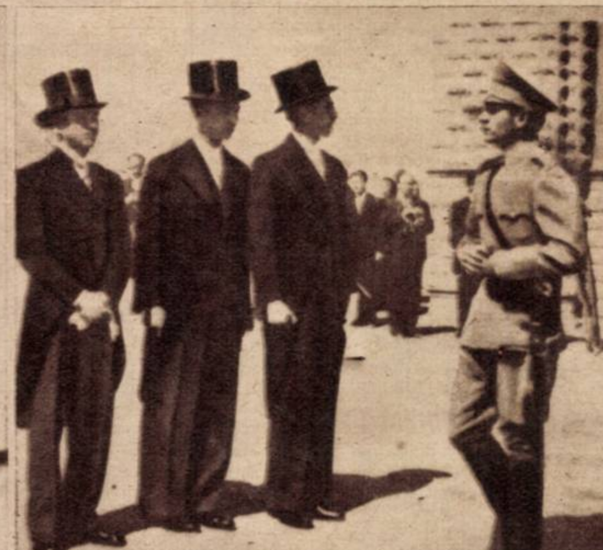
Teheranul, odinioară atât de liniştit, este astăzi un centru foarte activ. Barurile, dancingurile, cinematografele s'au înmulţit. Ruşii se duc la cinema unde se pot vedea filme americane.

Americanii dansează şi joacă jocuri de noroc în timp ce polonezii beau pentru a nu-şi desminţi o veche şi bine stabilită reputaţie.

Tramvaiele vechi, cu aparenţa unor vehicule provinciale, sunt luate cu asalt la toate orele zilei.

Dreapta: **Birjarul, — cea mai populară figură de pe străzile Teheranului**

Şahul Mahamed Riza Pahlewi (in uniformă) şi cei trei fraţi ai săi, cu prilejul unei festivităţi

Afişe mari recomandă călătorilor să-şi păzească buzunarele căci numărul hoţilor de buzunare s'a înmulţit într'o măsură îngrijorătoare.

Colonelul Timmerman, unul dintre cei şapte consilieri americani ai şahului face eforturi pentru a stârpi hoţii, folosind

(Continuare în pag. 14-a)

Un IMPERIU ÎȘI AȘTEAPTĂ DESTINUL

UN cer negru de funingine. Nicio lumină, nicio rază de soare, niciun nor de culoare deschisă! O şosea plină de noroiu străbate vastitatea unei regiuni acoperită de băltoace. Din când în când se pot vedea câteva case sau corturile unor nomazi.

Este o ţară tristă, întunecată şi fără viaţă şi totuşi ea reprezintă foarte mult pe harta lumii!

In această vastă câmpie se ridică un oraş cu multe case şi cu un imens furnicar omenesc. Este un oraş al contrastelor. Intre palate şi blocuri cu 24 de etaje vei găsi chioşcuri modeste construite din lemn.

Pe toate străzile se construesc case. Este o metropolă în plină construcţie. Bulevarde largi au fost tăiate şi o piaţă cu o circonferinţă de 567 de metri aminteşte vag de faimoasa Place de la Concorde din inima Parisului.

Pe măsură ce cutreeri străzile, îţi dai seama că te afli într'un oraş imens.

Hsing-Kingul, capitala Manciucoului prezintă aspectele obişnuite ale oraşelor orientale. Călătorul s'ar putea crede la Medina sau la Bagdad.

Orientul cu toate misterele sale se ascunde în interiorul caselor şi pe străzile pline de o mulţime frenetică.

Când ajungi în această ţară pe jumătate civilizată, nu te poţi împiedeca să nu-ţi aminteşti de aventurierii care şi-au părăsit familiile pornind în căutarea aurului pe care au sperat că-l vor găsi aici, în acest colţ al Extremului Orient.

Căutătorii de aur şi-au petrecut nopţile şi zilele cu picioarele în apele râurilor, cu pistolul la brâu pentru a păzi praful de aur pe care-l cerneau din nisipul cursurilor de apă.

Febra aurului datează din 1895, când s'a pus în circulaţie svonul că între China şi Rusia s'ar afla terenuri aurifere, cu deosebire în apa afluenţilor fluviului Amur.

Pe vremea când lumea a aflat cu interes şi uimire că aici s'ar afla aur, numai georgrafii cunoşteau mai bine partea de Est a continentului asiatic.

Reputaţia de ţară auriferă a Manciucoului are următoarea origină: cinci aventurieri internaţionali s'au întrunit în jurul unei mese, într'un bar din Vladivostoc şi au pus la cale o excrocherie.

Ei au lansat svonul că în Nordul Chinei s'ar afla zăcăminte aurifere pentru ca imediat după lansarea acestei ştiri să dea de veste câtorva societăţi de exploatare minieră că ei cunosc foarte bine locul unde s'ar afla zăcămintele.

Câţiva capitalişti naivi au oferit celor cinci aventuriei sume considerabile acceptând să pună la dispoziţie banii necesari pentru exploatarea minelor.

Dreapta: Ksing - King, capitala Mandciuko-ului nu datează de mult. In 1935 abia se construia, cum vedem în această fotografie

Dreapta: Fermecătorul parc public care se găseşte în mijlocul oraşului Ksing-King

Cei cinci aventuriei au dispărut însă, luând cu ei sumele enorme ce le fuseseră încredinţate şi toate poliţiile lumii n'au putut să le dea de urmă.

Dar vestea odată lansată a făcut ocolul pământului şi astfel din toate ţările celor cinci continente au pornit în spre Manciucuo aventurieri doritori de îmbogăţire rapidă.

Ruşi, americani, englezi, germani, cehi, esch'moşi şi tunguşi şi-au încărcat familiile în căruţe şi au pornit să cucerească pe câmpiile întunecate în Nordul Chinei, averea visată.

Rezultatul a fost că mulţi din aceşti visători şi-au lăsat oasele în regiunile îngheţate ale fluviului Amur.

Este adevărat că Manciucuoul este o ţară foarte bogată dar nu în aur. Despre această ţară se ştiu în general foarte puţine lucruri. Se ştie vag că Manciucuoul se află între Rusia şi Japonia, dar puţini ştiu că este o regiune foarte bogată.

Suprafaţa Manciucoului este de 1 milion patru sute de mii kilometri pătraţi, iar populaţia numără 44 milione din care 100.000 sunt albi, în majoritate ruşi, locuind la Kharbin.

Pentru a ne da seama de valoarea strategică a ţării şi de importanţa ei economică, trebue să ne gândim că minele carbonifere din Fushin au o producţie de 40 de milioane de tone pe an.

Din minele dela Ankhan se extrag anual 15 milioane de tone de minereuri de fier. Zăcămintele de minereuri de fier din provincia Mukden par să însumeze 800 de milioane de tone.

Nenumărate alte zăcăminte miniere, de aluminium, aramă, staniu, plumb şi chiar petrol nu a fost puse încă în exploatare decât pe o scară foarte mică.

Manciucoul este cea mai mare producătoare din lume a plantei cunoscută sub numele de fasole soia, din care se prepară făină, fibre textile, şi se extrage zahăr şi untdelemn.

Impăratul Manciucoului, Majestatea Sa Kang Teh (ceea ce înseamnă „Linişte şi Virtute")locueşte într'un palat de marmoră de unde conduce treburile

(Continuare în pag. 14)

Dreapta: Toate mijloacele de locomoţie pot fi întâlnite la Ksing-King, dela Rişkă până la autobuzul modern

Jos: Vedere din Vladivostock, oraşul în care s'a pus la cale marea escrocherie cu aurul din Mandciuko

ALTEŢĂ SAU MAJESTATE?

UN gazetar elveţian afirma că omul cel mai plictisit din lume ar fi grădinarul vilei „Les Rocailles" din localitatea elveţiană Ouchy.

De doi ani de când se află în serviciul lui Don Juan de Spania, grădinarul acesta nu ştie cum trebue să-şi salute stăpânul. El aude pe vizitatorii vilei numindu-l cu respect „Majestate", în timp ca prietenii şi intimii îi spun cu simplitate „Alteţă". Pentru a zăpăci şi mai mult pe sărmanul grădinar, Infantele Don Juan, al cărui titlu este Prinţ al Asturiilor, se recomandă cu simplitate în cercurile intelectuale din Lucerna drept conte de Barcelona. Plictiseala şi şovăiala grădinarului villei „les Rocailles" rezumă situaţia oarecum paradoxală a moştenitorului tronului spaniol.

Cu câteva săptămâni înainte de moartea sa, regele Alfons al XIII-lea a abdicat în favoarea celui de al treilea fiu al său. Până în clipa aceea el s'a considerat tot timpul suveran al Spaniei, refuzând să renunţe la drepturile sale. Cu ultima putere care-i rămăsese regele muribund a şoptit privind în direcţia în care se afla Don Juan.

„Majestate, în primul rând Spania!". In felul acesta, sceptrul spaniol a trecut în mâinile Infantelului Juan.

De atunci, monarhiştii spanioli care luptă pentru restabilirea formei monarhice n'au încetat de a saluta pe Infantele Juan cu cuvintele „Juan al III-lea rege al Spaniei".

Pentru ca Infantele Don Juan să ajungă moştenitorul tronului spaniol, au fost necesare mai multe împrejurări excepţionale. Născut în 1913 el era al treilea fiu al fostului suveran Alfons al XIII-lea şi al reginei Victoria-Eugenia de Battenberg, prinţesă a Marei Britanii. Don Juan părea să nu aibă nici o şansă pentru a ajunge într'o zi şeful casei domnitoare spaniole.

Destinul a vrut ca fratele său mai mare să moară şi Don Jaime care ar fi trebuit să fie succesorul de drept, s'a născut surdo-mut, astfel încât a renunţat la drepturile sale, cedându-le lui Don Juan.

Don Juan, prinţ al Asturiilor, conte de Barcelona, este un tânăr voinic şi foarte sportiv, cu tenul brun, cu părul şi ochii negri. Dacă a moştenit surâsul fin al tatălui său, în schimb nu are înfăţişarea acestuia fină şi degajată. De mic copil a fost destinat carierei marinăreşti. Primele sale studii şi le-a făcut la academia navală San Fernando din Cadix, apoi, în urma revoluţiei care a obligat familia regală să se expatrieze, prinţul a studiat într'un colegiu englezesc din Darthmouth. In calitatea sa de strănepot al reginei Victoria, Don Juan a căpătat autorizaţia de a servi în marina engleză. A fost aspirant şi apoi locotenent de bord şi în această demnitate a navigat multă vreme în unităţile lui Royal Navy. A vizitat rând pe rând India, Australia şi China pe bordul unor vase de războiu.

După ce formaţia sa navală s'a terminat prinţul a fost trimes la Florenţa să studieze dreptul. In cursul anilor de studiu petrecuţi în Italia a cunoscut pe verişoara sa Maria-Mercedes de Bourbon. Cei doi tineri se cunoşteau din frageta copilărie dar se pierduseră din vedere în ultimii ani.

Prietenia lor s'a transformat în dragoste şi aceasta în căsătorie. Ceremonia nupţială a fost oficiată la Roma în anul 1935.

Don Juan de Spania şi soţia sa născută prinţesa Maria-Mercedes de Bourbon

Legătura aceasta matrimonială punea capăt rivalităţilor celor două grupe monarhice spaniole numite Alfonsişti şi Carlişti, rivalitate care s'a soldat cu numeroase vărsări de sânge consemnate în istoria mult turburată a Spaniei. Juanito, prinţul născut din căsătorie, reprezintă pentru cele două grupuri monarhice moştenitorul legitim al tronului lui Carol Quintul. La un an după căsătoria sa, prinţul Juan a pătruns în Spania deghizat în ţăran, pentru a se pune la dispoziţia generalissimului Franco, care începuse lupta împotriva Frontului Popular. Caudillo a cerut prinţului să părăsească imediat Spania, căci persoana sa era mult prea preţioasă pentru a fi primejduită în iureşul unei lupte fractricide.

Generalissmul Franco şi-a manifestat de mai multe ori părerile sale monarhiste. Sub impulsul său, Spania s'a ridicat din ruinele războiului civil şi păşeşte poate spre restabilirea monarhiei.

In Elveţia, unde-şi petrece o existenţă împărţită între studii şi sporturi, prinţul Juan urmăreşte cu drag resuscitarea economică şi politică a ţării sale în aşteptarea zilei când i se va încredinţa tronul strămoşilor săi.

CALEIDOSCOP

Fostul guvernator din Massachusetts (America) Iosef Dudley, observă într'una din zile printre muncitorii săi dela câmp un indian care pe jumătate gol stătea şi se uita la ceilalţi fără să pună mâna pe nimic. Se apropiă de el şi îl întrebă de ce nu munceşte, să câştige măcar atâta ca să se poată îmbrăca.

— Nici tu nu munceşti nimica, îi răspunse indianul, cu nesinchiseala proprie Pieilor-roşii.

— Greşeşti zise guvernatorul arătând la frunte, — eu muncesc cu capul, şi câştig astfel mai mult decât aş munci cu braţele.

La acest argument, Indianul declară că e gata şi el să muncească — dar ce? Guvernatorul îi dete în grije tăierea unui viţel, pentru care muncă îi plăti un sfert de dolar. Indianul continuă apoi să hoinărească fără nici o treabă.

Guvernatorul îi dete o nouă însărcinare: să taie viţelul în bucăţi, şi îi mai dete şi pentru aceasta un sfert de dolar. De aci încolo însă indianul n'a mai putut fi înduplecat să mai muncească altceva, ci cu banii câştigaţi se duse la cârciumă.

Peste câtva timp se întoarse spunând că moneta de argint pe care i-o dăduse guvernatorul era falsă. Acesta socoti lucrul posibil şi îi dete o nouă monetă.

Când însă indianul veni şi a doua oară cu o monetă falsă. Dudley văzu că fusese înşelat şi hotărî să pedepsească pe pungaşul roşu. Ii mai dete, liniştit, un sfert de dolar şi îi mai promise unul, dacă va duce o scrisoare ofiţerului comandant al fortului apropiat. In scrisoare însă guvernatorul ordona ca să se numere aducătorului... douăzeci şi cinci de beţe la spinare.

Şiretul indian plecă dar mirosi că nu era lucru curat la mijloc. Intâlnind în drum pe un negru îl însărcină, în schimbul unui pahar de rom, să ducă el scrisorica; nenorocitul împlini comisionul şi încasă cele douăzecişicinci bine numărate, — pe când indianul îşi râdea în barbă (vorbă să fie căci era spân).

Când mai târziu întâlni iar pe guvernator şi acesta îl întrebă indignat, cum şi-a permis să-l înşele cu atâta obrăznicie, „nobilul fiu al prairiilor" arătă şi el la frunte şi zise cu sânge rece:

— Şi asta e muncă cu capul, governor!

Mareşalul palatului celui din urmă prinţ-episcop de Fulda, baronul Frederic von der Bonn, un domn jovial şi mare amator de glume, era un povestitor de anecdote cu cari amuza adesea, mai ales la massă, pe convivii săi. Ca să aibă de povestit cât mai multe istorii inedite avea obiceiul să joace fel de fel de farse subalternilor lui sau altor persoane care aveau afaceri cu palatul.

Mareşalul Curţii avea şi supravegherea tuturor grădinilor princiare de flori şi legume, grădini ce împresurau castelele şi Curtea prinţului-episcop pe o mare întindere. Peste tot, aceste grădini erau îngrijite de specialişti de frunte. Cu deosebire renumit pentru ştiinţa lui şi marea lui experienţă era grădinarul Medlinger dela Castelul princiar Fasanerie, la depărtare de vr'o două ore de Fulda. Castelul era impresurat de un mare parc şi de grădini întinse; cu temeinicile sale cunoştinţe botanice Medlinger avea reputaţia de a cunoaşte perfect orice plantă şi orice sămânţă, şi de a nu se înşela niciodată în clasificările lui sigure.

Reputaţia aceasta, care dădea adeseori de vorbă la curte, îl sgândări pe mareşal să caute să-i joace o festă şi acestui savant şi experient botanist. Deci într'una din zile primăvara, făcu o plimbare la Fasanerie, ca să inspecteze parcul şi grădinile, şi cu acest prilej arătă grădinarului un pacheţel drăguţ, purtând stampila unei seminţerii vestite din străinătate; pacheţelul conţinea ceva grăunţe gălbui foarte fine. In realitate însă nu erau grăunţe nu erau seminţe de plantă, ci pur şi simplu icre uscate de scrumbie, cărora mareşalul, prin spălături repetate le scosese mirosul caracteristic şi le preparase cu atâta dibăcie, încât aveau într'adevăr aspectul unor seminţe de flori.

— Cunoşti seminţele acestea, Medlinger? îl întrebă mareşalul cu un ton indiferent.

Botanistul le examină cu atenţiune şi răspunse:

— Cum să nu Excelenţă? Este sămânţa unei plante tropice foarte rară, care până acuma la noi n'a fost cultivată niciodată...

— Bine s'o cultivi dumneata acuma! Peste cât timp crezi că poate să răsară planta din pământ?

— Peste vr'o patru săptămâni, Excelenţă.

— Perfect; am să mai viu peste patru săptămâni, căci sunt cu adevărat curios să văd cum are să se desvolte această plantă atât de rară...

Cu aceasta mareşalul se depărtă, râzându-şi în barbă şi promiţându-şi o scenă din cele mai amuzante când se va constata că n'a răsărit nimic din sămânţa cea rară, — scenă la care avea să se îngrijească să asiste cât mai mulţi martori.

Peste patru săptămâni deci, organiză o escursiune mai mare de curteni la Fasaneria.

După ce societatea admiră şi lăudă gospodăria grădinarului, deodată mareşalul îl întrebă:

— Apropos, Medlinger, cum s'a desvoltat planta cea rară tropică?

— De minune, Excelenţă! Vreţi să vedeţi cum a încolţit? A şi scos capul la iveală.

— De sigur sunt foarte curios să văd...

Grădinarul conduse atunci societatea la un strat mic acoperit cu sticlă, ridică geamurile protectoare şi iată, în ochii uimiţi ai vizitatorilor apărură o mulţime de... capete de scrumbii.

S'a râs mult timp la Fulda de păcăleala mareşalului, — şi nu puteau să-l necăjească prietenii cu nimica mai rău decât când îl întrebau dacă îi place salata de scrumbii tinere?

IUBIRILE LUI MOZART PE ECRAN

IN plină tinereţe şi forţă creeatoare, Mozart părăseşte Salzburgul, oraşul său natal, pentru a-şi încerca norocul la Paris, unde pe vremuri fusese primit drept „copilul minune". In drum el se opreşte la Mannheim, unde locuia frumoasa Luise Weber, pe care Mozart o iubea în taină. Luise însă e artistă, ea nu vrea să-şi lege viaţa de un tânăr care nu are nicio situaţie, aşa încât nu-i dă lui Mozart niciun răspuns precis la mărturisirile lui de iubire.

Nici Parisul nu a fost mai bun de data aceasta cu Mozart. El a fost primit cu răceală, aşa încât se întoarce la Salzburg pentru ca apoi să se ducă la Viena, unde avea să rămână până la sfârşitul vieţii.

Aici află că Luise s'a căsătorit şi a ajuns o cântăreaţă celebră la München. De data aceasta însă Mozart este fermecat de bunătatea unei surori a Luisei, Konstanze, care îl iubea în taină, decând îl văzuse prima oară. El se căsătoreşte cu dânsa. Această căsnicie trage după sine toate greutăţile fireşti: copii, lipsuri, boală. Intre timp Mozart scrie, „Răpirea din Serai" şi „Nunta lui Figaro".

Odată cu premiera operei „Nunta lui Figaro" reapare în viaţa lui Mozart, Luise, vechea lui dragoste care interpretează rolul principal din opera sa. Vechea dragoste reînvie puternic. Mozart vrea să-şi părăsească soţia.

Konstanze, care urmărise schimbarea soţului ei, vrea să plece, Mozart însă îşi dă seama că fericirea lui este dragostea neţărmurită în bine ca şi în rău a soţiei sale şi rămâne lângă dânsa.

După succesul dela Praga al operei „Don Juan", Mozart se întoarce la Viena unde se apucă să scrie „Flautul Fermecat". O boală neiertătoare începe să-i macine sănătatea, deşi era încă tânăr şi încă în floarea vieţii el este răpit de moarte.

*

Acesta este subiectul filmului „Mozart", realizat de casa Wien-Film şi distribuit la noi de O. C. R.

Hans Holt, Irene von Meyendorff. Annie Rosar şi Richard Eybner într'o scenă din filmul „Mozart"
(Foto: Wien-Film O. C. R.)

Irene von Meyendorff, aşa cum o vom vedea în noul ei film „Mozart"
(Foto: Wien-Film O. C. R.)

Sus: **Hans Holt în rolul lui Mozart.** Dreaptă: **O scenă din acelaş film**
(Foto: Wien-Film O. C. R.)

TEHERANUL, ORAŞUL CEL MAI „OCUPAT"

(Urmare din pagina 10-a)

experienţa câştigată în calitate de fost prefect de poliţie al oraşului Chicago, patria gangsterilor.

Colegul său, colonelul Schwartzkopf este însărcinat cu poliţia rurală. Acesta din urmă era intendent de poliţie al statului New-Jersey în momentul când copilul aviatorului Lindberg a fost răpit.

Sarcina acestui american este din cele mai mai grele, căci dincolo de zidurile Teheranului dominaţia rusească devine o realitate. Trei sferturi din teritoriul iranian se află sub controlul efectiv al trupelor sovietice de ocupaţie.

Transporturile constitue una din cele mai grave probleme ale ţării. Transiranianul, care face legătura cu Rusia, este o operă remarcabilă dar foarte fragilă. Calea ferată se caţără pe munţi, trece printr'un număr de 83 de tuneluri şi străbate 4772 de poduri.

Materialul rulant anglo-american nu poate circula, deoarece o bună parte din parcurs este construit cu lărgimea şinelor ruseşti. Când undeva linia se defectează, ruşii se prezintă cei dintâi la lucru pentru a repara după principiile tehnice ale lor. Ei cuceresc astfel metru cu metru linia ferată transiraniană, lărgind şinele după ecartamentul folosit de materialul lor rulant.

Lupta pentru dominarea Iranului este violentă, dar în acelaş timp inaparentă, fiind acoperită cu vălul discreţiei şi diplomaţiei.

Pe vremuri, Persia era celebră prin trandafirii ei. Astăzi, florile au fost înlocuite cu culturi de cereale, căci chiar în ţara poeţilor pâinea albă este preferată delicatelor şi parfumatelor flori.

UN IMPERIU IŞI AŞTEAPTĂ DESTINUL

(Urmare din pag. 11)

imperiului cu colaborarea miniştrilor săi.

Viaţa acestui monarh a fost foarte aventuroasă. Am relatat-o într'un alt număr al revistei noastre şi de aceea ne mulţumim s'o rezumăm pe scurt. Actualul monarh al Mancicoului a fost proclamat la vârsta de 3 ani împărat al Chinei.

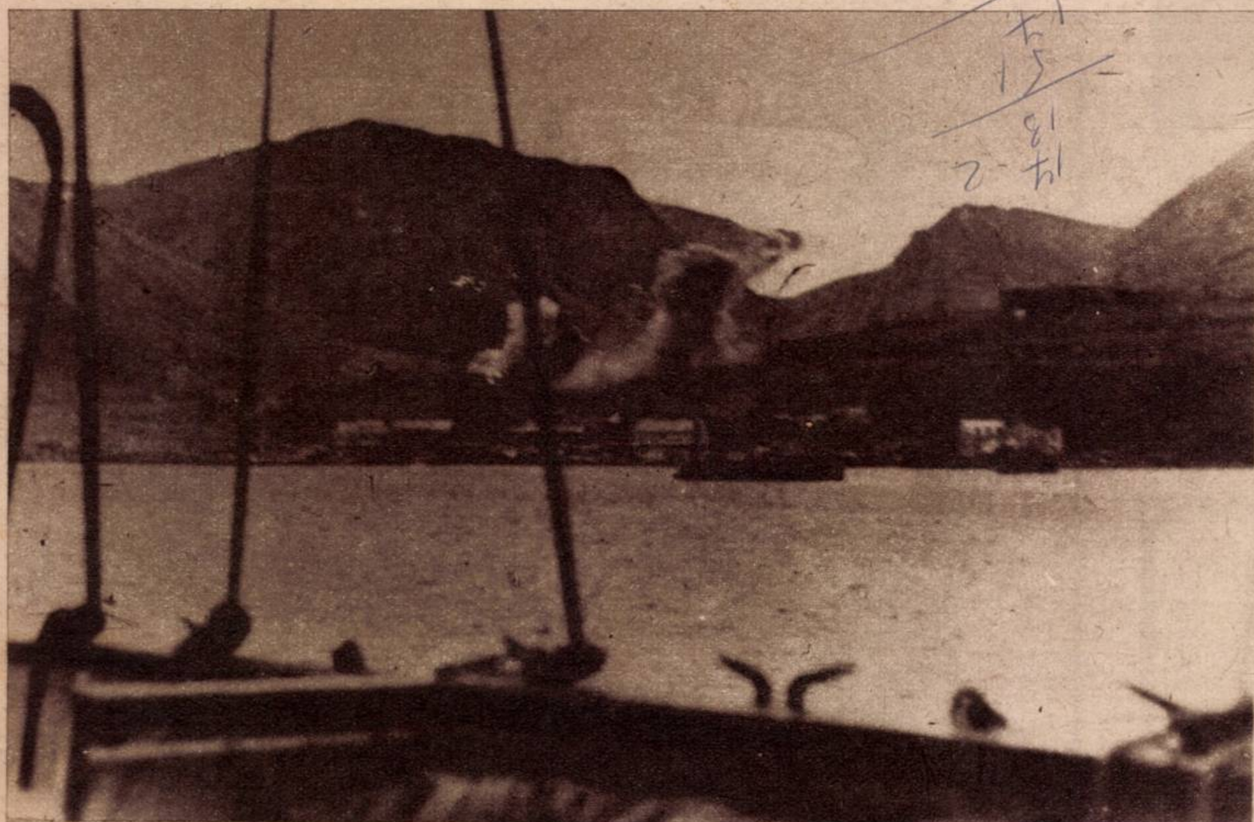
La 7 ani, când Chima s'a declarat republică, micul împărat a devenit pensionarul noului stat, pentru ca la 17 ani să fie isgonit din palatul strămoşilor săi.

La 28 de ani i s'a oferit tronul Manciucoului.

„REALITATEA ILUSTRATĂ." Editura „Ziarul" S. A. R. Bucureşti. Reg. Com. 300/938 Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură şi un supliment „De toate pentru toţi". Redacţia şi administraţia, Str. Th. Masaryk 17, Bucureşti. Cec Poştal 4083. Red responsabil: G. Ionescu. Preţul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 1040. 3 luni (13 numere) lei 520. Pentru instituţii şi autorităţi Lei 3000 anual. Plata taxelor poştale în numerar conform aprobării Direcţiei Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

Societatea Naţională de Editură şi Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ" Bucureşti, Str. Sărindar, 5-7-9 Inmatriculată sub Nr. 156/942 la Reg. Of. Comerţului Bucureşti. Tipărit la 11-I 1944.

Războiul LA POLUL NORD

S'a stins ținta întreprinderii Barentsburg pe Spitzbergen. Tunurile de pe bordul vaselor își concentrează focul asupra punctului de sprijin inamic

In drum spre insulele Spitzbergen. Distrugătoare germane făcând protecția transportului de trupe

ACEST războiu nu cunoaște nicio graniță, nici pe pământ și nici pe întinsele suprafețe ale oceanelor. Țări și mări, insule și teritorii, care în majoritate erau cunoscute până acum numai ca noțiuni geografice, formează deodată numai pietrele kilometrice pe marea stradă, pe care tânăra generație luptătoare trebue în timpul acestei încleștări mondiale să o parcurgă. Deșerturile și stepele poartă vestigiile luptei în aceeaș măsură ca și țărmurile tuturor mărilor lumii. Tunurile și-au spus cuvântul lor de oțel și în locurile înaintate ale Oceanului Inghețat. Brațul puternic și bine înarmat al armatei germane, care ocupă, patronându-l și proteguindu-l, întregul flanc nordic al continentului european până la capul nord, s'a ridicat într'un atac neașteptat și a sfărâmat cel mai nordic bastion al lumii.

Spitzberg, care pentru operațiunile dușmane aero-navale și pentru transportul furniturilor din America spre Murmansk peste Groenlanda și Islanda, era de cea mai mare importanță, a fost complet desființat ca bază de războiu, printr'o îndrăzneață acțiune germană.

Deși ziua septentrională a trecut, totuși în aceste ținuturi domnește încă și în acest anotimp un întuneric crepuscular timp de câteva ore pe noapte. Când forțele navale germane au atins coastele Spitzbergului, în primele ore după miezul nopții, conturile ascuțite ale munților crestați și cu forme bizare, se proiectau pe întinsul cerului oferind un tablou minunat. Când grupa de luptă intra în fiordul înghețat, vârfurile înzăpezite, pereții abrupții, crestele ascuțite, cum și pantele dulci formate din roci lipsite de orice vegetație, erau luminate de soarele plăpând al dimineții. Peste tot domnea pacea. Chiar casele cetății din Barant, care se putea observa, nu bănuiau în liniștea lor că dușmanul stă de pază și cu puține minute mai târziu tunurile vor face un duel crunt, presărând moartea și dezastrul. Forțele navale germane s'au apropiat de locurile de debarcare conform ordinelor, în acelaș timp în trei puncte. Un puternic foc de artilerie de coastă dușmană a rupt tăcerea țărilor înghețate cu o uriașă pătrundere. Intr'o clipită infernul a fost deslănțuit. Imediat unitățile navale germane au răspuns cu foc de diferite calibre prin tunurile de bord. In special în cetatea Barent, reședința principală a Spitzbergului s'a dat o luptă înverșunată de către trupele debarcate, prin foc de artilerie de câmp și antiaeriană cum și de mitraliere. Dușmanul, într'o crâncenă apărare, a realizat în adevăr câteva lovituri pe vasele noastre, totuși nu a reușit să împiedice debarcarea. Printr'o hotărîtă înaintare, unul din vasele noastre a putut trage la un cheiu și sub apărarea celorlalte forțe a isbutit să debarce trupele transportate. Alte trupe le-au urmat, debarcate cu vase de asalt și vedete rapide. Printr'o înaintare rapidă acestea au putut să distrugă, sub focul ocrotitor al artileriei de bord și aviație toată rezistența. Cetatea de Barent era în flăcări, iar printr'un foc continuu de artilerie, îndreptat împotriva pozițiilor și alte obiective importante, rezistența dușmană a fost complet înfrântă.

Trupe de asalt ale armatei au înaintat prin cele trei locuri de debarcare și apropindu-se de obiectivele militare, de instalațiile economiei de războiu și de industriile lor vitale, au distrus uzinele de electricitate și de apă, cum și alte cabluri de aprovizionare și mari provizii de muniții și carburanți. Grămezile de cărbuni au fost incendiate, instalațiile de sonde au fost distruse, iar punțile de debarcare au fost aruncate în aer de către marina de războiu. Armele de apărare dușmane au fost în parte distruse, parte capturate. Instalațiile de T. F. F. și stațiunea de radio a fost deasemenea aruncate în aer. Pe lângă importantele pierderi suferite de dușman s'au adus și numeroși prizonieri.

Dărâmăturile incendiate încă arzânde ale caselor prăbușite, faclele puternic luminate ridicate din rezerve de lemn aprinse, cum și focul de jăratec al grămezilor uriașe de cărbuni, norii de fum rezultat din arderea depozitelor de petrol, care formau un văl de nepătruns în fața soarelui plăpând al dimineții, se puteau observa încă de departe de pe vasele germane. când trupele și forțele navale părăsiseră fiordul înghețat. Odată cu stingerea flăcărilor și a uriașului foc, odată cu răspândirea ultimilor nori de fum, s'a stins și viața de pe Spitzberg.

Intregul oraș este învăluit în norii de fum produși de incendiul rezervoarelor de petrol. Intre timp s'a făcut debarcarea trupelor în trei locuri, cu toată rezistența îndârjită a inamicului

DOUĂ REVISTE COMPLETE IN ACELAŞ PREŢ

20—26 IANUARIE 1944
Nr. 885 — ANUL XVIII
— 40 LEI —

Din TOAT

D. Dr. Goebbels, Ministrul Propagandei Reich-ului, şi-a petrecut revelionul colindând spitalele şi împărţind daruri răniţilor

Echipajul unui submarin german care şi-a sărbătorit noaptea Crăciunului în mijlocul Atlanticului, după ce în ajun scufundase trei vase de transport inamice

Stukas-urile româneşti în splendidă formaţie de zbor spre obiectivele inamice (Foto: S. M. P.)

Comandantul german al insulei Leros priveşte, de pe cel mai înalt punct al regiunii, oraşul principal al insulei

Aşa arăta oraşul Jitomir în momentul când a fost evacuat de trupele germane

...TA LUMEA

Sosirea poştei din patrie este cea mai mare bucurie ce se poate face unui soldat german care luptă în regiunile izolate ale Nordului îngheţat

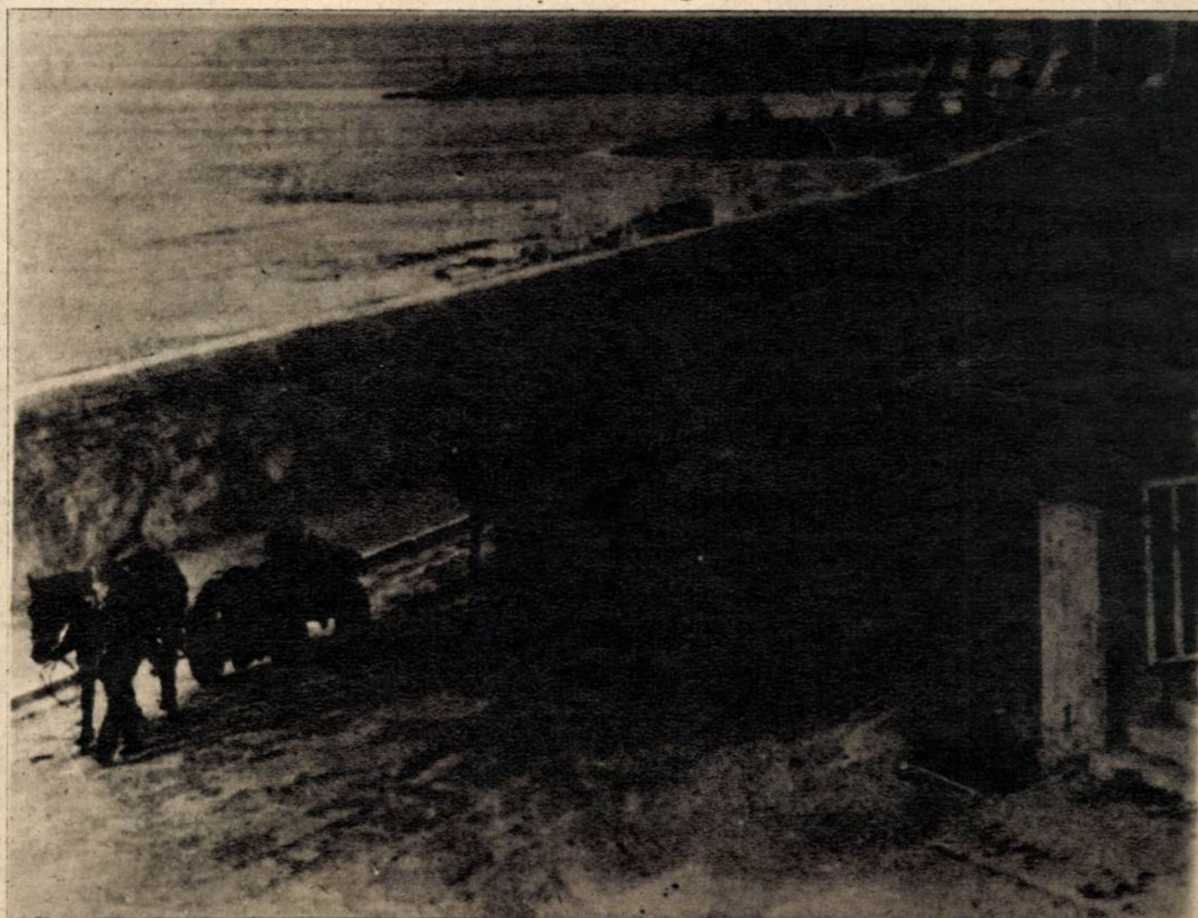
Şcolile de paraşutişti din Germania exercită o atracţie extraordinară asupra tineretului. Iată, mai sus, elevii unei astfel de şcoli la exerciţii în grup

Un aspect al plajei dela Kerci, ţinta repetatelor atacuri şi încercări de debarcare ale bolşevicilor (Foto: S. M. P.)

Speriată de exploziile bombardamentului aerian o veveriţă din grădina zoologică a Berlinului a scăpat şi a fost găsită, după încetarea alarmei, într'un parc din centrul oraşului

Soldaţii germani transportând muniţii pe şoseaua riverană a Mediteranei franceze, acolo unde altădată treceau elegantele limuzine ale vilegiaturiştilor fără griji

FEMEI CARE

CE-AI dori să devii? „Prinţ roman". Răspunsul acesta, pe care-l dă unul dintre eroii lui Gabrielle D'Anunzio, pare să fie pe deplin justificat.

Până la o epocă relativ recentă, prestigiul de care se bucura nobleţea romană sau mai exact patriciatul roman, nu fusese atins de muşcăturile neîndurătoare ale timpului şi nici de schimbările de neînlăturat ale situaţiei materiale. Prestigiul la care ne referim era reflectarea unei glori istorice. De la cel de al doilea războiu punic şi până la Revoluţia Franceză, originile marilor familii romane se desfăşoară pe o perioadă de 21 de veacuri. Familia Massim, cunoscută în Roma prin strălucitii ei membri, pretinde că coboară din faimosul general roman Quintus Fabius Maximus, supranumit şi „Temporazitorul", adversar neînduplicat al lui Hanibal. Un Masimo, care în anul 1811 s'a dus împreună cu o delegaţie să ofere lui Napoleon omagiul celui de al doilea mare oraş al imperiului francez, a fost apostrofat astfel de învingătorul dela Iena: „Este adevărat că coborâţi din „Temporazatorul? — Sire, a răspuns nobilul roman — este un svon care circulă în familia mea de două mii de ani!"

In evul de mijloc au apărut marii baroni romani. Câteva din cele mai nobile familii romane au dat bisericii catolice Papi de frunte, cum a fost Bonifaciu al VIII-lea din familia Castani, care a rezistat lui Filip cel Frumos; Honorius al III-lea din familia Saveli care a aprobat regula lui Francisc de Assisi; Martin al V-lea din familia Collona care a pus capăt schismei Occidentale; şi în fine, familia Orsini care a trebuit să aştepte până în veacul al XVIII-lea pentru ca unul din membri ei să fie ales Suveran Pontif sau numele de Bendict al XIII-lea.

Din veacul Renaşterii şi până în 1789, nobleţa romană a dat Bisericei romane următorii Pontifi: familia dela Rovere pe Sixt IV-lea şi Iuliu al II-lea; familia Cibo pe Inocent VIII-lea familia Boncompagni pe Grigorie al XIII-lea; Aldobrandini pe Clement VIII-lea; Borghese pe Paul al V-lea; Ludovisi pe Grigorie al XV-lea; Panfili pe Inocent al X-lea; Chigi pe Alexandru al VII-lea; Rospigliosi pe Clement al IX-lea; Odescalchi pe Inocent XI-lea; Albani pe Clement XI-lea; Braschi pe Pius VI-lea.

La aceste nume mărețe ar trebui să adăugăm altele, al căror neam s'a stins, cum ar fi de pildă familia Farnese precum şi numeroşii duci, marchizi cu baldachin şi marchizi simpli, conţi etc., care constitue rangurile inferioare ale nobleţei romane.

Dela furtuna revoluţiei franceze, papii nu şi-au mai înscris numele familiei lor în albumul patriciatului roman, cel puţin nu sub titlul de prinţi.

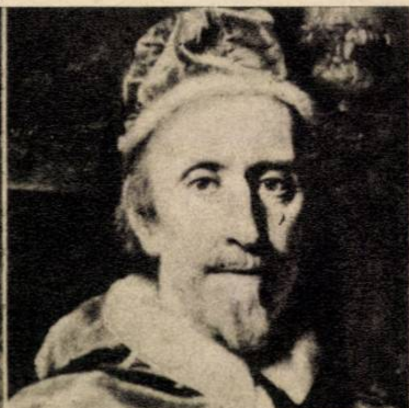
Era pe vremuri obiceiul ca rudele Suveranilor Pontifi să fie ridicate la ranguri nobiliare foarte înalte. Papii Chiaramonti, della Genga, Castiglioni, Cappelari, Mastai-Feretti, Pecci, Sarto, della Chiesa şi ultimul mare Pontif Pius al XI-lea, Achille Ratti, nu şi-au ridicat rudele apropiate la ranguri nobiliare. Umilitate? Modernitate? Nimeni n'ar putea explica această schimbare de atitudine a Suveranilor Pontifi.

Odată cu pătrunderea lui Victorio Emmanuele în Roma, în 1870, s'a produs o modificare în structura patriciatului roman, deoarece în Roma, devenită capitala regatului unit, au venit din toate părţile peninsulei, nobili italieni din familii vechi şi glorioase care trăiau în diferite state italice.

In momentul de faţă patriciatul roman păstrează, în special la Vatican, anumite privilegii onorifice, dar din punct de vedere practic strălucirea lui a fost micşorată prin amestecul cu alte aristrocraţii şi prin legături de rudenie şi de pretenie cu feluriţi oameni aparţinând diverselor clase şi tagme sociale.

Palatele masive şi sobre care şi astăzi mai poartă încă numele marilor familii romane, sunt în cea mai mare parte din cazuri ocupate de familii proaspăt îmbogăţite, de birouri de stat şi chiar de instituţii bancare. Familiile Massimo al cărui şef poartă şi acum titlul de Supraintendent al Poştelor Pontificale, Caetani trecut printre cei dintâi de partea dinastiei de Savoia, Colonna care înpreună cu şeful casei Orsini împarte funcţia de prinţ asistent ai Tronului Pontifical, Barberini, Rospigliosi, Altieri şi Odescalchi continuă să locuiască în impozantele locuinţe unde au trăit strămoşii lor. Dar câtă deosebire între viaţa pe care o duc acum şi între aceea pe care o duceau în urmă cu o sută şi zece ani, pe vremea când Stendhal urmărea cu interes existenţa patriciatului roman descrisă atât de frumos în „Promenadele" sale. Unde sunt greoaile căleşti aurite? unde, lacheii cu livrele multicolore? unde sunt făcliile de ceară cu lumina lor tremurătoare? Fastul acesta îmbătrânit a fost înlocuit cu automobile, cu valeţi in haine negre, cu becuri electrice. Dar schimbarea s'a operat mai ales în mentalitatea nobleţei romane!

Dispariţia puterii temporale a papilor a creeat pentru patriciatul roman un caz de conştiinţă răscolitor. Trebuia să accepte faptul îndeplinit, adică unificarea Italiei în dauna puterii şi privilegiilor proprii de care s'au bucurat în cadrul statului pontifical mutilat? Trebuiau oare no-

Ducesa Maria Laute della Rovere, descendentă din familia Papei Julius II

Prinţesa Girolamo Rospigliosi, soţia prinţului Rospigliosi, descendentă din Papa Clemenţiu IX

Prinţesa Iuliu Borghese, descendentă din familia Papei Paul V

Ducesa de Sermoneta Caetani, descendentă a Papei Bonifaciu VIII

Prinţesa Isabella Colona, descendentă din familia Papei Martin V

DESCIND din PAPI

bilii să emite exemplul Papei, care trata noul regim drept uzurpator, răspunzând printr'un „Non Possumus" la invitaţia de a recunoaşte fapte rezultând din desfăşurarea forţelor istorice? Foarte rare sunt familiile nobile romane care la 20 Septemvrie 1870 au inchis porţile palatelor lor, în semn de doliu, cum a făcut familia Lancellotti. Aproape toţi nobilii romani trecură de partea regelui unificator Victor-Emmanuel al II-lea, fericiţi că pot să servească pe suveranul care a realizat visul istoric al lui Machiavel şi al lui Cezar Borgia.

Dar anii s'au scurs. Tabăra care a trecut de partea Papei, partidul „negru", cum era numit în Roma, a sfârşit prin a se uni cu „albii", cei ce erau de partea dinastiei de Savoia. Prin faimosul tratat dela Lateran, încheiat datorită abilităţii diplomatice a Ducelui Mussolini, dar mai ales clarviziunii politice a defunctului Suveran Pontif, Pius al XI-lea, pacea s'a încheiat definitiv între Quirinal şi Vatican, şi Papii şi-au limitat puterea temporală asupra unui teritoriu foarte mic, însumând Vaticanul şi câteva biserici presărate în Roma.

Contrastele pe care le oferea viaţa nobleţei romane acum patruzeci de ani s'au estompat din clipa când conflictul care le dăduse naştere a dispărut în paginele istoriei.

In contac cu realitate brutală, principiile teoretice şi istorice s'au volatilizat. Nimeni nu se putea arăta mai intransigent decât însuşi Suveranul Pontif.

Din ce în ce mai mult, nobleţa romană, amestecată cu aristocraţia italiană, îşi pierde ceeace o izola şi despărţea de restul muritorilor. Membrii ei pot fi văzuţi nu numai în Tribuna ce le este rezervată la ceremoniile pontificale, în saloanele elegante care se împodobesc cu numele lor, ci şi pe plăjile la modă unde se arătau în costume de baie obişnuite, sau în localurile elegante, frecventate noaptea de un public pestriţ.

Nobilii romani au ieşit în ultimii douăzeci de ani din superba lor izolare. Cât despre viaţa particulară a acestor „nume istorice" ea seamănă foarte mult cu aceea a familiilor burgheze. Confortul practic a luat locul luxului inutil; bridge-ul şi pocherul au înlocuit subtilele întreceri muzicale şi conversaţiile despre artă şi poezie; tennisul şi golf-ul au luat locul cavalcadelor şi vânătorilor; ceaiurile şi aşa numitele cocktails „parties" au luat locul pitoreştilor „ricevimenti", în cursul cărora purpura cardinalească se arăta alături de catifelele şi brocantele nobililor laici. Viaţa a devenit mai simplă şi mai cenuşie, mai mecanică şi mai vulgară decât vreţi.

Poate că simplificarea nu se datorează numai trecerii timpului ci şi amestecului dintre familiile nobile cu familii simple dar înstărite.

Câţiva prinţi romani, care numără printre strămoşii lor unul sau doi Papi, au redat blazonului strălucirea pierdută, căsătorindu-se cu zestre mare încasate în lire sau dolari.

In decursul ultimilor mari reforme agrare şi urbane, veniturile acestei clase sociale s'au micşorat, astfel încât alianţele cu familiile burgheze şi înstărite se impunea ca o necesitate de viaţă.

Spiritul de castă a primit loviturile soartei şi sub influenţa lor şi-a atenuat intransingenţa.

Astăzi, în afară de ceremoniile oficiale la care purtătorii de nume istorice ocupă locuri de onoare, nobilii romani nu se mai deosebesc cu nimic de burghezii mici sau mari pe care strămoşii lor îi ţineau la o respectoasă distanţă.

Banul, care este marele nivelator, a suprimat deosebirile sociale. Mândria pe care scriitorii străini o reproşeau nobililor romani a dispărut. Prinţii, ducii, marchizii şi conţii romani stau de vorbă cu bancherii, cu literaţii, cu ziariştii şi cu militarii proveniţi din sânul poporului. Opera de fraternitate socială a fost înfăptuită mai ales în ultimile două decenii de conducere politică. Nobleţa italiană a luat parte la eforturile de războiu ale fascismului. Ea s'a intresat în ultima vreme de ştiinţă şi de politică şi de toate disciplinile intelectuale.

Familia a rămas solidă în mijlocul nobleţei romane şi italiene. Dragostea nu este privită ca la Paris drept un mijloc de a învinge plictiseala într'un mod delicios.

Femeile primesc cu seninătate sarcina de a-şi creşte copiii în teama de legile divine şi în respectul legiilor civice.

Spre deosebire de alte ţări, catolicismul exercită o puternică influenţă asupra nobililor romani şi italieni.

Religia romană-catolică, al cărui centru spiritual este Roma Pontificală exercită asupra poporului italian, în totalitatea lui, o puternică influenţă directoare.

Pe de altă parte în ultimii ani, Ducele Mussolini a primi în rândurile fasciilor pe toţi nobilii care s'au arătat devotaţi cauzei sale politice. El le-a oferit posturi importante în Senat şi le-a deschis poarta carierii diplomatice.

Dar Ducele Mussolini n'a putut să fie acuzat niciodată de favoritism, căci se pare că el a aplicat cu stricteţe principiul napoleonian: „Cariera trebue deschisă adevăratelor talente indiferent de origină".

In grelele împrejurări prin care a trecut Italia, nobilii italieni şi-au amestecat suferinţa şi eforturile cu acelea ale întregului popor.

Prestigiul numelui lor nu i-a îndepărtat de niciuna din încercările celui mai solemn dintre momentele trăite de civilizaţia europeană.

Prinţesa Orsini, descendentă din familia Papei Benedict XIII

Prinţesa Palestina Barberini, descendentă din Papa Urban VIII

Prinţesa Chigi-Albani, descendentă a Papei Alexandru VII

Prinţesa Odescalchi, descendentă din familia Papei Inocenţiu XI

Prinţesa Boncompagni, descendentă din familia Papei Gregore XIII

Musafirii

Musafirii ideali sunt aceia cari ştiu exact când trebue să vină şi când trebue să plece...

MUSAFIRUL ideal este acela care ştie exact când trebue să vie şi când să plece.

Pentru oamenii care ai trăi singuri la tropice, sau în orice alt colţ pustiu, un vizitator, oricine ar fi el, apare ca o minune, iar un prieten ca un trimis al cerului. Exilaţii străbat sute de mile spre a-l întâmpina şi-l aduc acasă în triumf; înjunghie pentru el viţelul cel mai gras, scot din pivniţă vinul cel mai bun şi-l tratează, în primele momente, ca pe o divinitate, coborîtă printre muritori. Vocea lor le pare cea mai dulce muzică de pe pământ, chipul său, plin de atracţie şi tot ce spune, îi farmecă.

Il ascultă, îl întrerup ca să-l aprobe, feţele lor strălucesc de bucurie, iar inimile debordează de cordialitate. Prezenţa musafirului este pentru ei ca o ploaie după luni de secetă, sau ca un soare strălucitor după o iarnă lungă şi posomorâtă. Iar musafirul, fermecat de această primire, e ca o tânără fată îndrăgostită pentru prima oară, bun, generos, inspirat.

Dar, atenţie, vizitatorul trebue să plece înainte ca vraja să se risipească şi cu cât o va face mai degrabă, cu atât va lăsa o amintire mai scumpă.

E o chestiune de tact, pe care puţini dintre noi se ostenesc s'o înţeleagă. Când facem o vizită suntem atât de măguliţi de călduroasa primire a prietenilor noştri, încât ne pierdem capul. Nu ne dăm seama că oricât de însetat ar fi un om, el se îndestulează, odată şi odată, devenind indiferent faţă de cel mai cristalin dintre isvoare. Şi astfel, stăm până când căscatul îneacă zâmbetele, până când surprindem o căutătură furişată spre ceasornic, sau un schimb de priviri cu înţeles între amfitrion şi amfitrioană. Atunci buna dispoziţie ne părăseşte brusc. Suntem disperaţi. Sărim ca arşi şi cu o grabă alarmantă pentru prietenii noştri, ne luăm rămas bun, părăsind casa, care nu ne mai poate îndura. Cum! A fost oare vizita noastră neplăcută? Şi trebue să considerăm drept prefăcătorie, bucuria pe care ne-au arătat-o la sosire?

In urmă, oricât de dragi ne-ar fi acei prieteni, ne vine greu să-i mai vizităm. Şi în vreme ce ne plângem cu glas tare de el, taxându-i de posaci, nepoliticoşi sau încrezuţi, în sinea noastră ne simţim ruşinaţi şi ştim că ne-am prelungit vizita din cale afară.

Repet deci că vizitatorul ideal este o persoană care are intuiţia exactă a momentului când trebue să-şi facă apariţia în casa cuiva şi a momentului când trebue să plece. După ce a dat tot ce avea mai bun, el e dator să spuie „Acum trebue să mă duc". Şi să plece imediat. Odată ce s'a ridicat în picioare el nu trebue să mai pregete: e mai bine ca amfitrioni săi sa-l regrete, decât să fie supra-saturaţi de prezenţa sa. Dar plecarea nu trebue să se facă prea brusc; căci se pot produce interpretări greşite. Un amfitrion, bucuros de vizită, este tot atât de sensibil ca şi oaspele său: ştim cu toţi, din experienţă, că atunci când un prieten scump îşi grăbeşte plecarea rămânem în urmă cu o senzaţie penibilă, de gol. Şi cu toate că recapitularea unui crâmpei de discuţie, a unei atitudini sau a unui zâmbet, are darul să ne liniştească în cele din urmă, pentru moment suntem torturaţi de îndoieli. De ce a plecat atât de repede? Nu cumva exuberanţa noastră a fost exagerată?

Stânga: Feriţi-vă de subiecte triste, menite să impresioneze! Gazda nu v'a chemat ca s'o faceţi să plângă...

Dreapta: Poţi să iei şi cu mâna, când nu sunt alţi musafiri şi când eşti intimă cu gazda. Asta amuză pe amfitrioană...

ASUPRA BERLINULUI

UN ZIARIST STRĂIN

ARDE CASA!

Prin crăpăturile dela fereastra pivniței pătrunde lumina roșie a incendiilor din apropiere. Deodată pământul se sguduie împreună cu casa întreagă. Un nor de praf pătrunde în pivniță, presiunea aerului îi face să se clatine pe cei care stau în picioare. Câteva femei sar de pe scaun. Șeful adăpostului strigă: „Liniște, stați jos!" și numai decât toți sunt la locurile lor, ca și cum ar fi vorba de un exercițiu de apărare pasivă și nu de o amară realitate.

Șeful adăpostului, care a fost în casă pentru control, vine apoi și strigă „Bărbații afară! Arde acoperișul!" Nu aleargă numai bărbații să dea ajutor ci și băeții, fetele și femeile tinere. Apucă toți sacii de nisip și gălețile de apă, și în timp ce bombardamentul nu s'a terminat încă, începe operațiunea de stingere.

DUPĂ BOMBARDAMENT

Distrugerile făcute în timpul nopții sunt mari. Inima se strânge de durere în fața străzilor în ruină, unde clădirile mai fumegă încă. Cei rămași fără adăposturi stau lângă lucrurile salvate, cu fețele grave și pline de hotărîre. Unul și altul întreabă de pagubele suferite, de cum a trecut noaptea, și din întreaga atitudine a fiecăruia reese acelaș minunat simțământ de calm în fața inevitabilului. Toți au contat de multă vreme pe posibilitatea să-și piardă locuința, și acum s'a întâmplat lucrul pentru care erau pregătiți de mult. Ai impresia că între atitudinea celor păgubiți și a celor cruțați de data aceasta nu este mare deosebire. Fiecare știe că ceea ce nu i s'a întâmplat astăzi, i se poate întâmpla mâine.

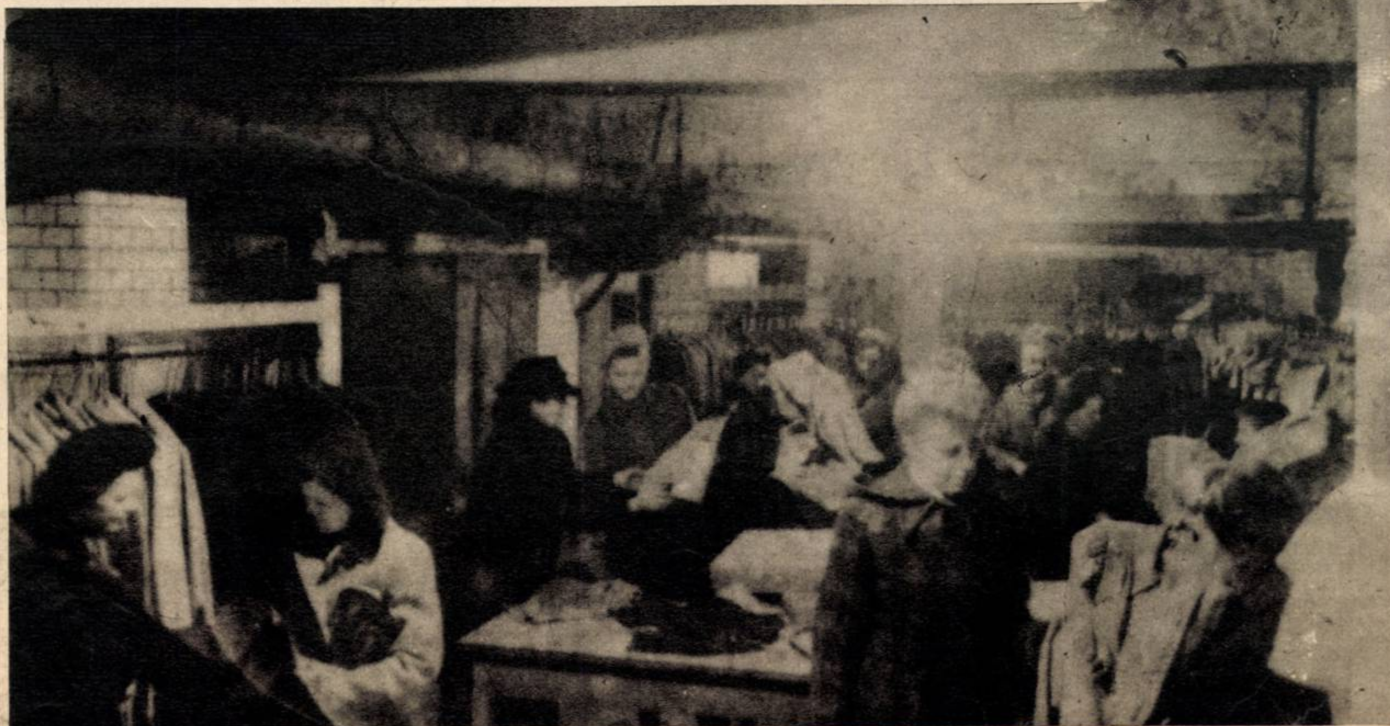
VIAȚA SE TREZEȘTE DIN NOU

In ziua care urmează viața uriașului oraș se trezește iarăși, chiar în cartierele cele mai devastate. Pretutindeni se săvârșește adaptarea automată a ritmului de viață la noile condițiuni. Iar ceea ce noaptea, la lumina fantomatică a incendiilor, părea groaznic acum la lumina zilei arată nu numai gravitatea distrugerilor ci și formidabila dovadă a unei neclintite puteri de viață. Se dă de mâncare celor rămași fără adăpost. In locuințe oamenii se strâng pentru a face loc și altora, peste tot e un furnicar de activitate vie pentru datoriile zilei care începe. Berlinul nu numai că trăește, dar continuă să lucreze nezdruncinat. Coloanele de muncitori și funcționari se îndreaptă ca niște fluvii pe străzile care duc spre locurile lor de muncă. Muncă! Niciun om care muncește, nici un braț creator nu părăsește Berlinul.

Cu tot atacul terorist din noapte, vânzătorul de ziare își servește clienții în fața casei — acum arse, — unde stă de obiceiu

Sus: Noua clădire a Legației elvețiene din Berlin, distrusă în cursul unui atac aerian în contra capitalei Reichului

Stânga: Câteva ore după atac, personalul intreprinderii ajută la înlăturarea dărămăturilor. Placate mari indică publicului că marele magazin se va redechide în curând la „subsol"

Dreapta: Și iată întreprinderea a fost redeschisă pentru public. Magazinul este cam primitiv, dar fiecare berlinez, care și-a pierdut avutul, se poate aproviziona cu cele necesare

Dreapta: **Bulevarde largi şi clădiri monumentale s'au ridicat, în câţiva ani, la Ankara...**

PRIMELE zăpezi au căzut de mult peste câmpiile Anatoliei. Pe străzile Ankarei, mai goale ca oricând, aleargă automobilele negre ale diplomaţilor şi ale înalţilor funcţionari ai Statului. Agenţii de circulaţie îşi freacă palmele înmănuşate pentru a isgoni frigul. Munca lor este destul de mică. La o populaţie de 160.000 de oameni, cât are noua capitală a Turciei, se află în circulaţie un număr de 1.000 de automobile, a căror circulaţie trebue reglementată.

Şi cea mai mare parte a acestor vehicule aparţine diplomaţilor şi anumitor funcţionari.

De patru ori pe zi, la ora 9, 13, 15 şi 18, automobilele circulă intens în şiruri lungi pe drumul care leagă cartierul ministerului de cartierul ambasadelor. Distanţa dintre două cartiere este de doi kilometri.

De două ori pe zi, o parte din aceste automobile îşi depun conţinutul omenesc în faţa celor două baruri care centralizează în saloanele lor viaţa internaţională a capitalei turceşti.

In aceste baruri cei 91 de diplomaţi, cei 215 ataşaţi de ambasadă şi cei 50 de ziarişti sunt siguri că se vor întâlni. Când nu vei găsi

ANKARA STUPUL DIPLOMAŢIEI

persoana căutată, n'ai decât să faci o vizită la „Palace Hotel", sau la restaurantul „Cernic" ţinut de un rus alb. Toată lumea din Ankara frecventează pomenitele localuri.

In cele două baruri, în hotelul Palace şi în restaurantul rusului alb, funcţionează bursa neagră a ştirilor politice şi militare. In faţa unui pahar de vin sau de vermuth, gazetarii, acreditaţi pe lângă guvernul turc, îşi redactează adesea informaţiile, de multe ori preţioase, obţinute de pe buzele clienţilor.

Cel puţin o oră pe zi, însufleţirea care domneşte în cele două baruri este foarte mare. Diplomaţi, ziarişti, călători, agenţi de propagandă sau de poliţie trec în revistă ultimele informaţiuni.

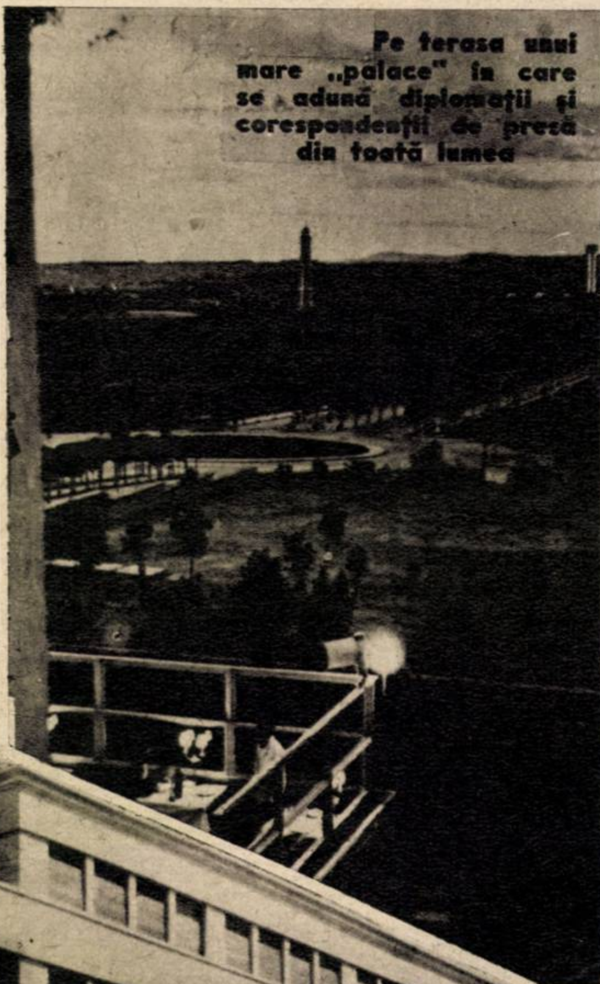
Intocmai ca la Stockholm, la Ankara circulă informaţiile cele mai fantastice.

Ziariştii le transmit prin radio, iar spionii prin avioane speciale.

In mediul internaţional şi diplomatic al capitalei turceşti, limba vorbită este cea franceză. In afară de cele două baruri, de restaurantul „Cernic" şi de Palace Hotel, populaţia flotantă Ankarei nu prea are la îndemână mijloace de distracţii. Funcţionarii turci sunt foarte rezervaţi nu atât din xenofobie cât din motive de prudenţă.

Ei nu frecventează niciodată localurile vizitate de societatea internaţională, de oarece teama lor de a nu se compromite este mai mare decât teama de plictiseală.

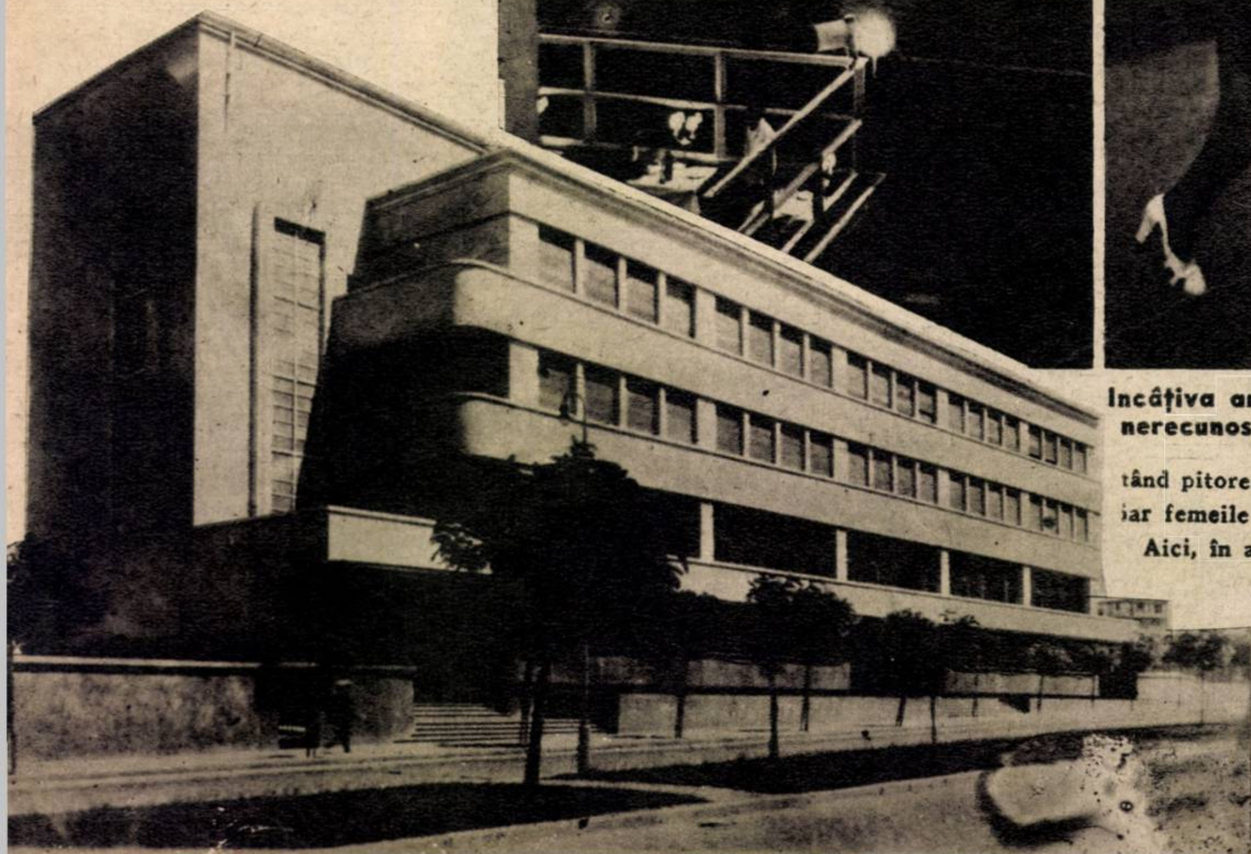
Când te afli la Ankara, trebue să te resemnezi, să duci o viaţă retrasă, dar activă. Iată dece un ziarist străin a numit acest oraş un „stup al diplomaţiei mondiale".

Pe terasa unui mare „palace" în care se adună diplomaţii şi corespondenţii de presă din toată lumea

Incâtiva ani femeile turce au devenit de nerecunoscut. Iată-le cum arată astăzi...

Pe de altă parte, este cu neputinţă se porneşti în alt oraş pentru a te distra de oarece centrele populate se află la o distanţă de cel puţin o zi de mers cu automobilul,

Recent s'au împlinit 20 de ani de când Ankara a devenit capitala Turciei. Ataturk, supranumit şi părintele patriei, şi-a mutat centrul politic al Statului în inima Anatoliei, la poalele anticei coline a Angorei.

Cu douăzeci de ani în urmă, capitala de astăzi nu erea decât o aglomeraţie de barăci şi de corturi. La început, reformatorul Statului turc a trebuit să locuiască în căsuţa şefului gării; căci gara era singura clădire decentă a viitorului oraş.

Mai târziu, Ataturk s'a dus să locuiască în timpul verii în vila unui armean ce se afla la Iohankaya, vilă care avea — uimitor! — ferestre de sticlă.

Ataturk s'a îndrăgostit de vila armeanului, a cumpărat-o şi a mărit-o, înzestrând-o cu o grădină. Actualmente vila este folosită de preşedintele Statului drept locuinţă particulară.

In jurul vilei, cumpărate de şeful Statului, a venit să locuiască diplomaţii şi şefii misiunilor străine. S'a început construcţia palatelor ambasadelor. A fost o întrecere în măreţie şi lux.

In timp ce diplomaţii se instalau la Ichankaya, în Ankara se tăiau bulevarde largi la poalele străvechiului şi micului orăşel cu case de lemn.

Astăzi, Ankara este un oraş modern, ale cărui clădiri poartă pecetea arhitecţilor constructori. In general, Ankara nu este un oraş cu un aspect vesel. Clădirile oficiale au o înfăţişare tristă şi posomorîtă.

Singurul loc din Ankara unde vei găsi oarecare veselie şi animaţie este în cartierul vechei Angore, unde se mai pot găsi bătrâni purtând pitorescul costum turcesc, unde copiii se joacă cu mingile în pragul caselor, iar femeile mai poartă valuri.

Aici, în această regiune sărăcăcioasă vei găsi Orientul descris de Pierre Loti, Orientul complet deosebit de Turcia europenizată a lui Ataturk.

Şi pentru străini, întâlnirea cu sufletul bătrânei Turcii este mai reconfortantă decât contactul cu blocurile de beton armat şi cu funcţionarii distanţi şi protocolari,

Stânga: **Moderna clădire în care se predau cursuri de educaţie tinerelor fete**

Insule DE VÂNZARE

Care dintre noi n'a visat în adolescență cu ochii deschiși să cumpere o insulă, în care să poată duce departe de oameni, o existență pitorească și poetică în genul lui Robinson Crusoe. Mizantropia involuntară a eroului lui De Föe se transforma în creerele noastre de adolescenți supărați cu viața, într'o atitudine de izolare superbă și de dispreț. Firește că numai originalii se izolează. Majoritatea oamenilor sunt animale sociale. Ziarele ne aduceau din când în când vestea că un milionar de peste Ocean a cumpărat o insulă în Pacific sau Atlantic, unde urmează să se instaleze departe de civilizație și de neplăcerile ei.

Insule altădată fără importanță sunt astăzi disputate de marile puteri aflate în războiu. Și totuși au mai rămas multe insule situate departe de orice zonă de interes militar, pe care și d-voastră le puteți cumpăra.

Firește că insule și insulițe, altă dată neînsemnate, și-au căpătat, în urma conflictului, importanța lor strategică, fiind bucăți de pământ situate pe calea flotelor. Cu câteva luni înainte de războiul actual, a avut loc la Londra o conferință a șefilor de state majore, la care câțiva delegați ai Institutului britanic geografic au discutat despre importanța mai mare sau mai mică a tuturor insulelor și insulițelor situate în drumul ipotetic și real al flotelor englèze.

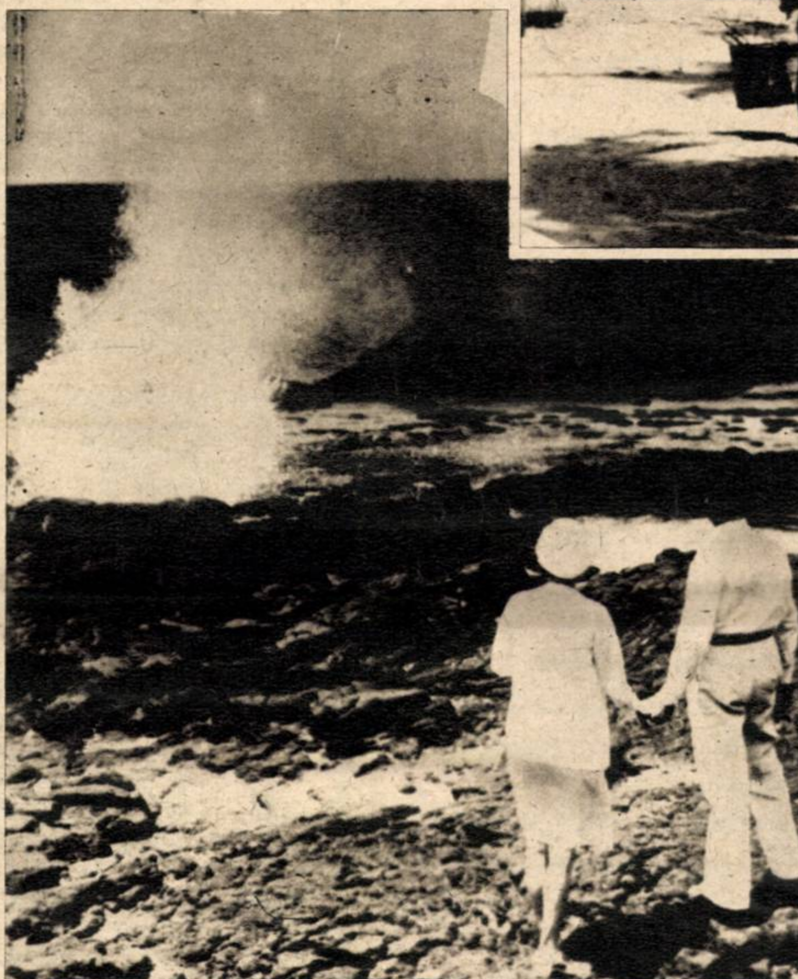

Singurele locuințe ale unei insule din grupul Filipinelor, cumpărată acum 50 de ani de un bogătaș american

Multe din aceste insule nu figurau pe hartă. La câteva zile după pomenita conferință, crucișetorul britanic „Noua Zelandă" a pornit la identificarea insulelor necunoscute. Când vasul de războiu întâlnea în drumul său o insuliță fără populație, marinarii debarcau și instalau la țărm o pancartă de tablă pe care erau scrise cuvintele: „Insula aparține Majestății Sale Regelui Angliei".

Dece au început englezii să se intereseze de micile insule? Pentrncă în anul 1842, cu aproape o sută de ani în urmă, americanii au pus stăpânire pe trei insule aflate la jumătatea drumului dintre Hawai și Australia (Baker, Howland și Jarvis), insule care treceau drept posesiuni britanice în atlase și pe hărți, dar pe care eglezii nu s'au prăbit să le ia în stăpânire în mod efectiv. Intr'o zi, Statele Unite au vrut să creieze o linie aeriană între teritoriul lor și arhipelargul Filipinelor și atunci cele trei insule le-au servit scopul propus, fiind admirabile escale. Americanii au numit administratori în toate cele trei insule. Anglia a protestat, dar americanii au răspuns că cele trei insule deși au fost descoperite de navigatorii englezi, nu au fost niciodată ocupate efectiv de aministrație și de populație britanică.

Amiralitatea britanică a hotărît să procedeze la o cadastrare rapidă a tuturor insulițelor care ar putea servi scopurilor de războiu. Hotărîrea aceasta a fost însoțită de rezultate deosebit de interesant din punct de vedere geografic

Insulă din grupul Havai, aparținând familiei pe care o vedem în fotografie

Astfel se explică cum insula Lord-Howe, situată la 360 mile la est de Australia a trecut pe primul plan al actualității. La începutul veacului al XIX-lea, balenierierelor făceau escală în golful insulei pentru a se aprovizio cu apă potabilă. In 1840 două famili europene s'au stabilit în insule și au cultivat legume pe care le vindeau apoi pescarilor de balene. La un moment dat, ruta balenierelor nu mai trecea prin apropierea insulei și astfel cultura legumelor a fost înlocuită cu cultivarea palmierilor. In insulă au fost clădite două hotluri, iar indigenii trăesc foarte bine din exportul sămânței de palmier. Insula Lord-Howe este un adevărat paradis. Pământul cultivabil aparține tuturor celor născuți în insulă. Proprietatea este colectivă. Locuitorii muncesc împreună și nu plătesc trezoreriei britanice de cât 15 lire sterline impozite anuale. Dela începutul războiului din Pacific, liniștea a părăsit pe cei din Lord-Howe. Zeul războiului a transformat paradisul de ieri într'un teritoriu de importanță strategică.

O situație ciudată are insula Sark din Canalul Mânecii, care este propietatea d-nei Hataway. Insula aceasta a fost recunoscută ca indepedentă de Heniric al III-lea, fiul lui Ion fără țară. Ea are 675 de locuitori care datorează 48 de ore de muncă seniorului lor. Insula n'are poliție și nici administrație fiscală. Parlamentul compus din 40 de reprezentanți ai familiilor, ia decizii ratificate de d-na Hataway, care la rându-i este controlată de parlamentul englez. Faptul de mai sus pare ciudat în veacul nostru: ca o femeie să fie stăpâna unei insule și totuși fiecare dintre noi ar fi putut cumpăra în timpuri normale o insuliță în Pacific sau în Oceanul Atlantic. Bineînțeles dacă ar fi avut banii necesari. In ziarul „le Soir" care apare Bruxelles, a apărut acum câteva zile următorul anuț: „De vânzare insulă fermecătoare situată în Polinezia. A se adresa sub M. N. la ziar". Câțiva ziariști au făcut investigații și au aflat că un magistrat belgian vinde o insuliță situată la 60 de kilomerri de Tahiti, insulița pe care o moștenește dela un unchi al soției sale. Acesta a vizitat Tahiti, s'a îndrăgostit de minunata regiune a Pacificului și după sfatul reginei băștinașe Pomarè a cumpărat insulița cu o suprafață de 250 hectare și cu o populație de 19 locuitori.

Tot într'un ziar, de astădată londonez, a apărut o informație cu următorul cuprins: „De vânzare insula Tabar, cu o suprafață de 30 kilometri pătrați, situată în plin Pacific, în arhipelagul Bismark, la sud de Ecuator. Natură minunată, climă ideală, pescuit, vânătoare. A se adresa d-lui M. N. la ziar."

Un medic brazilian care s'a retras, împreună cu soția sa, pe o insulă cumpărată

ATLANTIDA ŞI ATLANŢII

ATLANTIDA nu era nici de cum în Sahara, aşa cum a situat-o Pierre Benoit. După ce a fost în epoca terţiară vastul continent ce se întindea între Europa, Africa şi America, ea mai forma în ajunul cataclismului care a înghiţit-o acum 11 sau 12 mii de ani, un arhipelag ce se întindea dela al 12-lea grad de latitudine nordică până la al 41-lea.

Despărţită de Africa printr'un canal, avea în faţa ei terenurile muntoase ale căror ultime piscuri alcătuesc astăzi insulele Canare pe care cei vechi le numeau Insulele Norocoase. Era legată de Iberia (Spania actuală) prin două mari insule şi — în alt emisfer — de America printr'un lanţ de insule care au lăsat ca urmă arhipelagul Antilelor şi platoul Bermudelor.

In centru, ca o seceră imensă de lună, etalată pieziş la Ecuator, se întindea cea mai mare şi mai bogată dintre insulele Atlantidelor, Sf. Poseidonis.

Când o parte a acestui continent se prăbuşi în adâncul Atlanticului şi fu înlocuită de marea Sargaselor, atunci lumea pământeană luă, în parte, înfăţişarea pe care o mai are şi azi.

*

Cercetând documentele dela Platon, Diodor din Sicilia şi Salluste, până la astronomul Bailly, până la Brasseur din Bourbourg, sau până la orientalistul Leon de Rosny, se constată că două rase antediluviene, una roşie din care ar fi ieşit vechii locuitori ai Mexicului şi Perului, alta arămie (ca actualii Berberi din Atlasul marcoan), au populat Atlantida şi au dominat lumea într'o epocă ale cărei urme au fost şterse de cataclismul diluvian.

Atlanţii aceştia (cunoscuţi de egipteni sub numele de LELEN) îşi întinseseră ca englezii de azi dominaţia maritimă şi colonială asupra lumii de atunci.

Ei au fost marii lucrători ai bronzului. Ei au dus pretutindeni, odată cu religia soarelui, calendarul lor astronomic, scrisul hieroglific şi arhitectura aceea bizară caracterizată prin dolmenul inform sau piramida savantă.

Heliopolis din Egipt, cetatea soarelui — de exemplu — cu templele ei în trapez, cu discurile solare de aur, se repetă în Mexic, se repetă în Peru, cu atât de uimitoare asemănări încât ipoteza unei civilizaţii atlante se impune categoric oricui.

Dar mai cu seamă ca metalurgişti, judecând după lucrările anticilor elevi din Etruria, Egipt, Mexic, merită atlanţii denumirea de CIVILIZAŢI în pragul acelei lungi şi confuze epoci de mijloc care, pe pământurile inundate, sub un cer cu eclipsă lugubră, a urmat cataclismul diluvian în cursul căruia Atlantida se scufundase.

*

Din păcate nu se va da niciodată peste minunatele obiecte de artă cizelate din aur şi argint, peste toate capodeoperile metalurgice găsite sau distruse de primii cuceritori spaniol. când au descoperit America.

In munţii care domină istmul de Panama se regăsesc şi azi rămăşiţele gigantice ale cetăţilor Caree, precum şi faimoasele forje în care ciclopii din America centrală băteau armurile de aur ale căpeteniilor şi regilor.

Dar poate că nimic nu întrecea minunata grădină cu terase care, la Cuzco, în oraşul sfânt al Incaşilor peruvieni, domina râul Huatanay.

I se spunea GRADINA METALICĂ. Fiecare terasă, povesteşte Cieza de Leon, strălucea şi cobora până la Huatanay, în trepte acoperite cu bulgări şi brazde de aur.

Fiecare terasă strălucea în bătaia razelor Soarelui sfânt cu frunzele, cu florile-i fantastice; fluturi, păsări pe ramuri, colibri sprinteni, şopârle mari, melci, plantaţii de porumb, totul din aur pur şi din argint lucrat, cizelat cu o artă care s'a pierdut aşa cum s'a pierdut şi învăţământului atlant.

D-RA SANDA CILSKY

Unul dintre cele mai înzestrate elemente din ansamblul coreografic al Operei Române. In curând ea apare în „Lakmé“, interpretând rolul primei balerine, în cuprinsul unui ansamblu coreografic de mare amploare, regisat de Oleg Danovsky.

CEASUL VORBITOR AL PROFESORULUI ESCLANGTON

PENTRU a 3650-a oară, ceasul vorbitor care funcţionează pe lângă Observatorul astronomic din Paris a anunţat: La a treia bătaie va fi exact zero ore.

De zece ani, odată în fiecare zi, exact în clipa când începe ziua şi când se sfârşeşte ora miezului nopţii, ceasul vorbitor al profesorului Esclangton anunţă: „ora zero“.

Recent, ceasul vorbitor a anunţat următoarele: „La a treia bătaie de gong voiu împlini cu exactitate zece ani, zero minute şi zero secunde.

Istoria ceasului vorbitor merită să fie povestită.

Era prin anul 1932.

De câteva luni fusese numit în funcţia de director al Observatorului astronomic din Paris un savant, d. Ernest Esclangton, un omuleţ cu cioc, semănând leit cu savantul francez.

Ca toţi savanţii, sau cum se spune, ca toţi profeţii în ţara lor proprie, d. Esclangton era pentru majoritatea parizienilor un ilustru necunoscut.

Din clipa numirii sale, d. Esclangton s'a pus serios pe treabă instalându-se pe fotoliul directorial. Omul credea că un observator astronomic este prin definiţie un templu al tăcerei şi al muncei.

Insă iată ce s'a întâmplat. Ca orice savant provincial, d. Esclangton nu ştia nimic despre parizieni şi despre maniile acestora. El îşi închipuia că în capitala Franţei va găsi un observator la fel de liniştit ca acele sanctuare ale tăcerei care sunt observatoarele din Strassburg şi Bordeaux unde a lucrat mai mult timp.

Chiar de a doua zi, savantul a constatat că telefonul Observatorului suna fără încetare şi că numeroşi curioşi voiau să ştie cu precizie ora exactă. Singurul asistent, pe care modestia creditelor oficiale îl puneau la dispoziţia directorului, era nevoit să-şi petreacă cea mai mare parte din timp la telefon, pentru a răspunde cu politeţe nevăzuţilor interlocutori.

Intr'un asemenea caz, oricare alt funcţionar ar fi cerut oficialităţilor să-i mai acorde unul sau doi bugetari şi un supliment de credit. Insă profesorul Escalangton se dubla de un filosof şi dacă vreţi era triplat de un inventator.

Pentru a-şi cuceri pacea şi în acelaşi timp pentru a putea avea la dispoziţia sa pe asistentul transformat în telefonist, directorul observatorului din Paris a inventat un aparat care urma să răspundă automat celor care întrebau cât este ora. Nimic mai simplu: un ceas acţiona trei serii de filme sonore vorbitoare, primul menţionând orele, al doilea minutele şi al treilea secundele. Emisia urma să se facă într'o încăpere specială spre care duceau mai multe fire telefonice instalate de serviciul poştelor. Planul invenţiei a fost repede executat căci savantul n'avea timp de pierdut.

Succesul ceasului borbitor a fost enorm. In anul 1933, mii de persoane au întrebat la telefonul Observatorului astronomic cât era ora din dorinţa de a verifica modul de funcţionare al acestei invenţii.

Şi astăzi mai sunt, şi nu numai la Paris, dar în toate colţurile lumii, amatori de oră exactă. Invenţia d-lui Esclangton îi poate satisface repede. La drept vorbind se pare că numitul savant francez nu consideră invenţia sa decât ca pe un incident fără importanţă al carierei sale, deoarece după instalarea ceasului vorbitor, profesorul s'a putut aşeza pe treabă împreună cu asistentul său eliberat dela o corvoadă plictisitoare.

D. Esclangton este şi directorul unei publicaţii foarte ciudate intitulată: „Buletinul Internaţional Universal“, în care se pot citi lucruri extraordinare ca acestea: „S'a calculat că ziua de 1 Martie 1943 ar fi trebuit să cadă la Paris exact la orele 11,59 de minute şi 973 de miimi de secundă. S'a constatat în măsurarea timpului o eroare de 27 de miimi de secundă, eroare care a fost imediat îndreptată“.

Pare ridicol dar de asemenea detalii de calcul depind adesea probleme mari ca violenta dispută care a avut loc înainte de război între savanţii germani, americani şi japonezi cu privire la semnalele orare.

D. Esclanpton a putut calcula că dela data când Columb a descoperit America, pământul american s'a depărtat de coastele europene cu 140 de metri. Calculul lui Esclangton coincide cu teoriile savantului german Wegener.

Precum vedeţi, d. Esclangton inventatorul ceasului vorbitor este un fel de părinte al Timpului, un savant care colaborează la fixarea orei astronomice, valabilă pentru toate observatoarele pământului.

VEDETELE ŞI ELEMENTUL ALB

Magda Schneider şi Rolf Weih, cei doi interpreţi din filmul „Un bărbat pentru nevastă-mea", nu au reuşit să ia pe pârtia de săniuţe o cotitură mai grea şi cu toată căzătura, se bucură ca nişte copii.

IARNA aduce nu numai sărbători binevenite, dar totodată posibilitatea, şi pentru cei mari de a uita pentru o clipă de nevoile zilei şi a zburda în omătul moale.

Artiştii, aceşti oameni care o viaţă întreagă s'au dedicat bucuriei marelui public, care lucrează de dimineaţă până seara la turnarea, de atâtea ori repetată a filmelor, se bucură când vine iarna sau când au de turnat scene pe zăpadă, căci atunci se aruncă şi ei fără nici o grije în bucuriile acestui anotimp.

Şi în acest an marile artiste au pornit să facă sporturi prin împrejurimile locuinţelor lor.

O vedem pe Cristina Söderbaum, neuitata interpretă din „Oraşul de aur", care va apare în curând în filmele colorate „Sacrificiul" şi „Immensee", pregătindu-se să coboare cu săniuţa o pârtie, cu bucuria tinereţei vădită pe faţă.

Karin Hardt care va interpreta rolul Silveliei din filmul „Via mala" face exerciţii de patinaj, ţinând în braţe căţeluşul ei favorit.

Dorit Kreissler pe care o vom admira în filmul „Premiera iubirii", a avut mai puţin noroc pe arena de patinaj şi culegând „albăstrele", nu îşi pierde voia bună.

MUSAFIRII

(Urmare din pag. 7-a)

exprimă curent şi ştiu să vadă latura humoristică într'o situaţie încurcată, împărtăşindu-ne sentimentele atunci când e vorba de o decepţie sau de o mâhnire, sarcina noastră de amfitrion este mult uşurată. Aceste vizitatoare sunt simpatizate pentru însuşirile lor şi sunt binevenite pentru tot timpul cât le putem convinge să stea la noi.

Sunt însă musafiri care n'au decât păcate. Unii dintre aceştia se se pun pe un acelaşi plan cu gazda, tratând cu oarecare superioritate pe ceilalţi vizitatori. Găsesc cusururi mâncării, se poartă arogant cu servitorii, cască, pălăvrăgesc. Iţi povestesc subiecte de film, sau de roman, omiţând părţile cele mai importante, fumează fără încetare, fac observaţii personale, de o natură foarte puţin măgulitoare şi au în general o purtare deşuchiată, crezând că în felul acesta par a se simţi ca la ei acasă.

Repetă anecdote pe care le-am citit şi noi în ziare, vorbesc despre scandaluri învechite, se referă la personaje marcante, cu care n'au încă nicio legătură, spunându-le pe numele cel mic. Dacă părăseşti camera, în căutarea unei clipe de linişte, se ţin după tine, vorbind într'una. Hoinăresc atâta încât te întârzie cu masa, sau sunt atât de pretenţioşi, în privinţa punctualităţii, încât fac observaţii, pe un ton de reproş, dacă dejunul se serveşte cu o întârziere de câteva minute. Ei examinează de aproape cuţitele şi furculiţele, spre a cerceta dacă sunt curate, sau din argint veritabil. Sunt sau prea familiari, sau prea rezervaţi, stând pe o margine de scaun, ca şi cum ar vrea să arate că nu se simte bine, decât în casa lor. Dar nu vreau să stărui prea mult asupra acestor orori.

Adevăraţii prieteni când vin o fac fără sgomot şi nu aduc decât atâta bagaj cât le e strict necesar. Ei găsesc temperatura casei pe plac şi sunt de acord cu noi, în ceea ce priveşte ferestrele; mănâncă cu poftă, în loc să ciugulească puţin spanac, cu gândul aiurea, bând la fiece înghiţitură şi refuzând desertul; se retrag în iatacul lor, atunci când suntem obosiţi, iar dimineaţa se scoală la timp pentru cafea, la ora noastră favorită. Sunt mereu bine dispuşi, ne amuză şi se amură odată cu noi. Sunt independenţi, dar îndatoritori, iar la nevoie îi putem lăsa şi singuri pentru câteva ore. Aceşti prieteni ne aduc întotdeauna veşti senzaţionale şi le ascultă apoi pe ale noastre cu cel mai viu interes. Iar când schimbul de comunicări a fost făcut şi buna noastră dispoziţie se află încă în toiu, ei se ridică şi-şi iau rămas bun, lăsându-ne satisfăcuţi, plini de o melancolică mulţumire.

Aceştia sunt musafirii ideali cari ne produc bucurie, nu numai prin ceea ce ne dau, dar şi prin ceea ce primesc dela noi. Căci vizitatorul ideal este acela care nu numai că ştie când să vie şi când să plece, dar ştie şi cums ă se comporte, în timpul cât stă. Fiecare casă îşi are atmosfera sa: datoria musafirului este să înţeleagă această atmosferă şi s'o accepte cu tot ceea ce implică ea.

„REALITATEA ILUSTRATĂ." Editura „Ziarul" S. A. R. Bucureşti. Reg. Com. 300/938 Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură şi un supliment „De toate pentru toţi". Redacţia şi administraţia, Str. Th. Masaryk 17, Bucureşti. Cec Poştal 4083. Red resp nsabil: G. Ionescu. Preţul abonamentelor: 6 luni (26 numere) lei 1040. 3 luni (13 numere) lei 520. Pentru instituţii şi autorităţi Lei 3000 anual. Plata taxelor poştale în numerar conform aprobării Direcţiei Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

Societatea Naţională de Editură şi Arte Grafice „DACIA TRAIANĂ" Bucureşti, Str. Sărindar, 5-7-9 Inmatriculată sub Nr. 156/942 la Reg. Of. Comerţului Bucureşti. Tipărit la 18-I 1944.

ULTIMELE FOTOGRAFII DIN CAPITALĂ

D. prof. Mihai Antonescu, vice-preşeditele Consiliului de Miniştri, d. prof. I. Petrovici, ministrul Culturii Naţionale şi I. P. S. S. Patriarhul Nicodem, sosind la şedinţele Colegiului Naţional Bisericesc

I. P. S. Efrem Tighineanu noul mitropolit al Basarabiei

Sosirea pe aerodrom a grupului de ziarişti filandezi, care ne vizitează ţara

Concertul tineretului româno-german în sala cinematografului Aro

Funeraliile fostului preşedinte al Academiei Române, prof. I. Simionescu

Inmormântarea lui N. Chirculescu, fost ministru

1—15 OCT. 1944
Nr. 908 — ANUL XVIII
— 40 LEI —

Fond de drapele aliate... Muncitorul-soldat, cu casca pe cap și cu unealta în mâini... La microfon femeia luptătoare.

Fotografia a fost luată la noi, în România. In România eliberată de sub jugul pro-hitlerist, descătușată din psihoza anti-comunistă,

Vorbește, la o adunare a Frontului Patriotic, d-na Anca Magheru.

Figură iluminată. Crispare intelectuală. Femeia care se îndreaptă spre adevăratele ei rosturi de a fi, într'o Românie liberă și democrată.

armistițiul ROMÂNIEI cu Națiunile Unite

D-na și d. Lucrețiu Pătrășcanu, ministru de Stat și șeful delegației române de armistițiu, pe aeroportul Băneasa

La înapoerea delegației române care a semnat armistițiul, au asistat, din partea Comandamentului rus, generalii I. Burenin și Iacovlev

D-nii Barbu Știrbey și Gheorghe Popp, doi din membrii delegației române de armistițiu. D. Barbu Știrbey se înapoiază în țară după o absență de 5 luni

Cu un avion de transport gigant, pus la dispoziție de guvernul U. R. S. S. s'a înapoiat la București delegația română care a semnat armistițiul cu Națiunile Unite

Foto: Realitatea Il[illegible] Matei

D. C. TITEL PETRESCU
ministru de Stat şi reprezentantul partidului social-democrat în guvernul „Blocului Democratic"

D. LUCREŢIU PĂTRĂŞCANU
ministru de Stat şi reprezentantul partidului comunist

D. g-ral ALDEA
ministrul afacerilor interne

D. g-ral DĂMĂCEANU
ministru subsecretar de Stat la interne

Guvernul actului de curaj
dela 23 August 1944

D. g-ral LITEANU
ministru subsecretar de Stat la interne

D. g-ral C. SĂNĂTESCU
preşedintele consiliului de miniştri, d. Constantin Brătianu, ministru de Stat (în stânga) şi d. Iuliu Maniu ministru de stat (în dreapta)

D. g-ral N. MARINESCU
ministrul sănătăţii

D. NICULESCU BUZEŞTI
ministrul afacerilor externe

D. g-ral EFTIMIU
ministrul Comunicaţiilor

D. g-ral RACOVIŢĂ
ministrul răsboiului

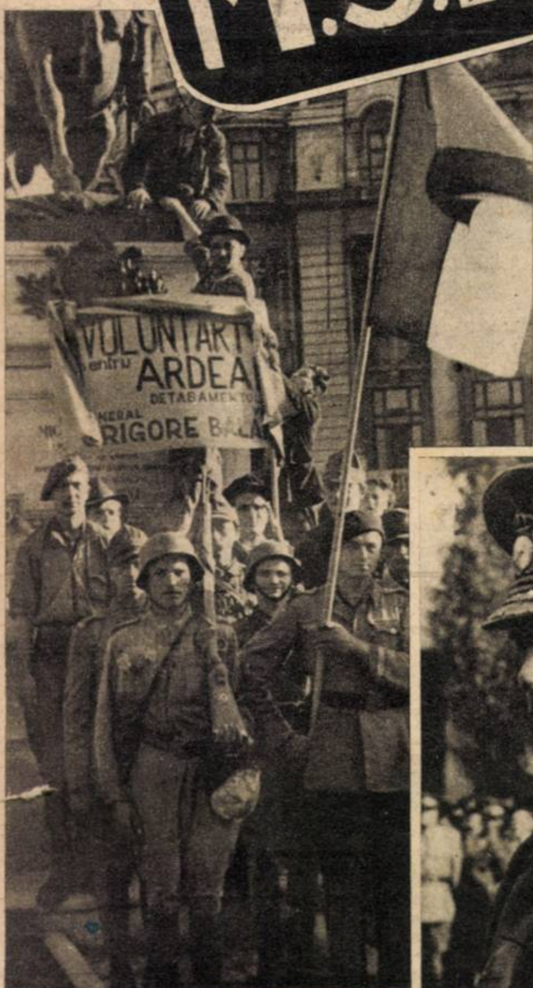
jurământul de credință către M.S. REGELE

In jurul statuii lui Mihai Viteazul — simbol al unității naționale — manifestează voluntarii pentru lupta de desrobire a Ardealului și depun jurământul de credință pentru M. S. Regele

Ofițerii eroicului regiment de Gardă Călare, care a repurtat victoria dela Băneasa-Otopeni, depune jurământul în curtea cazărmii dela Cotroceni

Un grup de voluntari pentru Ardeal, după depunerea jurământului în fața Statuii lui Mihai Viteazul

D-l General Iosif Teodorescu comandantul militar al Capitalei, și energicul conducător al operațiilor de apărare a Bucureștilor de sub ocupația germană, asistă la depunerea jurământului trupelor din garnizoană

D-l general Iosif Teodorescu, comandantul militar al Capitalei, trece în revistă trupa regimentului de Gardă Călare, după depunerea jurământului de credință către Suveran

Armata sovietică

PUTEREA militară rusă, era, înainte de 1939, cea mai misterioasă, cea mai impunătoare prin număr și în acelaș timp cea mai discutată din toate forțele războinice ale lumii întregi. Cea mai misterioasă, pentrucă era înconjurată de un secret absolut; cea mai mare, prin număr, deoarece efectivele sale sunt în proporție cu uriașa întindere de teritorii pe care trebue s'o apere; cea mai discutată pentrucă era născută dintr'o revoluție și pentru că au fost minți întunecate deseori ispitite s'o judece într'un sens sau altul, în virtutea prejudecăților ideologice.

Astăzi, după examenele strălucite trecute în decursul acestor cinci ani de războiu, putem spune că armata roșie a încetat să mai fie cea mai misterioasă armată din lume — dovada au dat-o armele noui, strategia nouă care a fost în stare să răstoarne tactica militară teutonică, moștenită de veacuri, comandamentul strălucit și bravura soldaților — după cum a încetat să fie cea mai discutată din lume: armata roșie este recunoscută „de plano" printre primele două, dacă nu prima armată a lumii.

Asupra numărului este inutil să mai insistăm, deoarece este normal ca o țară uriașă să aibă resurse omenești uriașe. Și apoi, în problema numărului mai trebuie adăugat un factor: factorul „voluntarilor", al femeilor, al tinerilor înarmați care cu un avânt într'adevăr uimitor au luat parte la lupte.

Armata rusă, astfel cum se prezintă astăzi, s'a născut abea acum douăzeci de ani și desvoltarea ei a fost rapidă.

In 1933, armata sovietică număra numai 562.000 oameni. Avea 964.000 în 1934 și 1.300.000 în 1938.

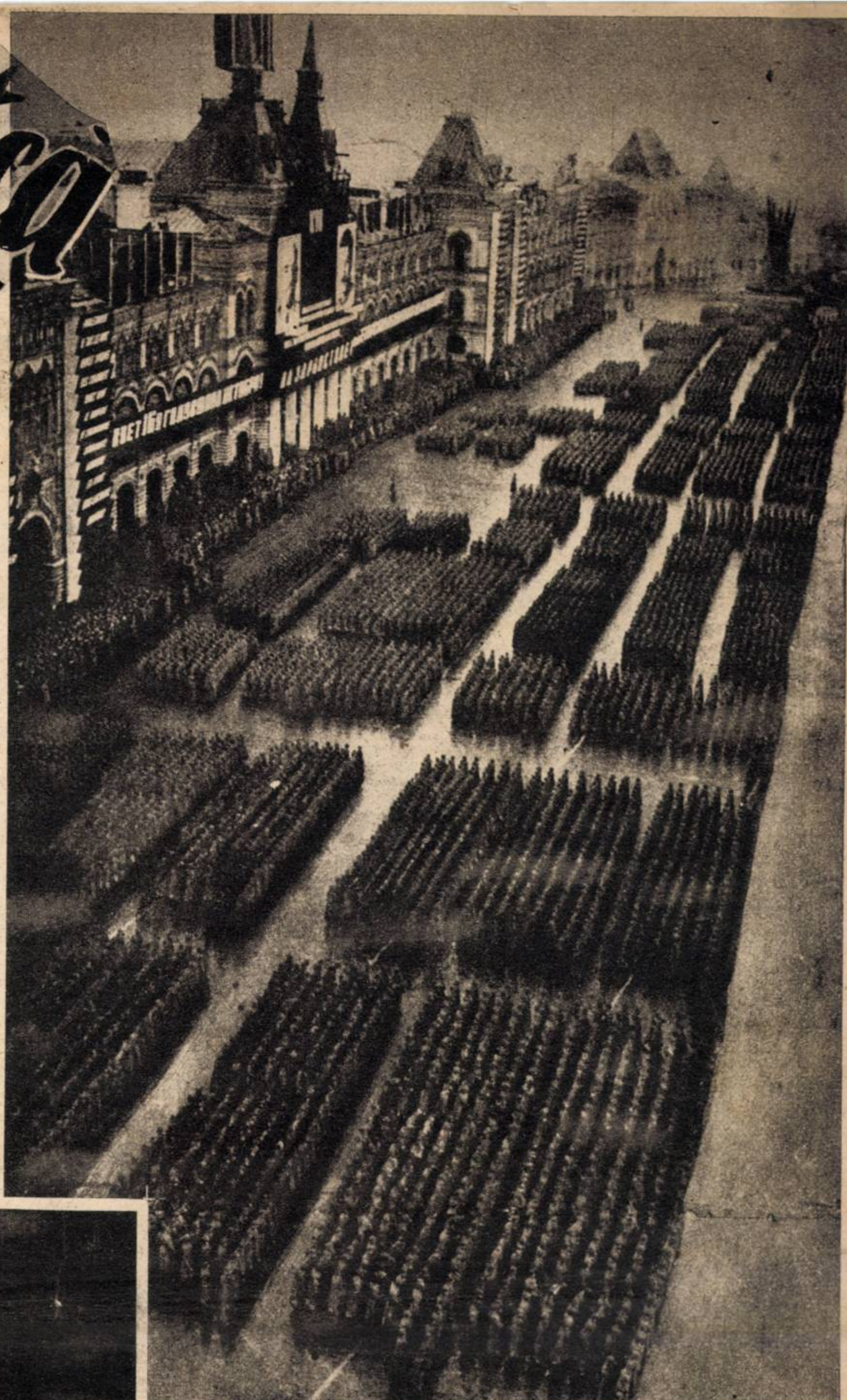
De atunci numărul ei a crescut mereu și, după informații din reviste streine, reese că înainte de isbucnirea războiului ruso-german, efectivele armatei roșii se ridicau la 2.500.000, efective stabilite de Mareșalul Stalin însuși.

Factorul „massă de oameni" care, la începutul războiului impresiona, într'o oarecare măsură comandamentele inamice Rusiei Sovietice, a contribuit, fără îndoială, la succesele temeinice pe care armata roșie le-a înregistrat în ultimii ani.

Greșala comandamentelor inamice a fost însă să treacă cu vederea celălalt factor, nou, neprevăzut și, în felul lor unilateral de a privi, neglijabil: comandamentul.

Rusia Sovietică are oameni, are material de războiu desăvârșit, are comandament, și mai are ceva; știe pentru ce luptă. Nu pentru dorințe de expansiune, ci pentru apărarea solului național.

Nu pentru a impieta asupra libertății altor popoare, ci pentru a le injecta principii sănătoase de democrație. Este cu totul altceva să fi atacat și să te aperi — căci ai de partea ta o cauză sfântă — și cu totul diferit să te lași prins de mirajul unei „fata morgana", să lupți fără o cauză și fără un scop. Germania a pierdut războiul pentru că nu a ținut seama de toți acești factori.

Infanteria sovietică, defilează în rânduri compacte în piața Roșie din Moscova. Dată fiind uriașa întindere de teritoriu, Uniunea Sovietică și-a despărțit forțele în două armate: armata occidentală, și armata orientală, fiecare autonomă și independentă. Mai mult de 10.000 kilometrii despart comandantul forțelor din Est de colegul din Vest

Mareșalul Stalin și Mareșalul Voroșilov. Mareșalul Stalin este creatorul necontestat al armatei sovietice, astfel cum se prezintă ea astăzi

Armata rusă are corpuri speciale de skieuri. Skieurii sunt trași de cai sau se agață de camioane și tancuri. Aceasta le îngăduie să câștige timp și să facă economie de forțe

Aviația sovietică a contribuit în largă măsură la strălucitele succese militare din ultimii ani. Corpul de parașutiști, o creație sovietică după care s'au inspirat comandamentele inamice este unul din factorii determinanți în cucerirea unui teritoriu

Ultimile actualități FOTOGRAFICE DIN ȚA

Un grup de participanți la manifestația „Frontului Patriotic" dela stadionul A.N.E.F.

D. Prof. Constantinescu- Iași, neînfricatul luptător pentru cauza muncitorului, a rostit o înflăcărată cuvântare la o întrunire a „Uniunei Patriotice", care s'a ținut în sala și grădina cinematografului Tomis. La aceiaș întrunire a vorbit și d. Cosma (clișeul de jos)

Prizonierii germani LA MUNCĂ

Sus: O coloană de prizonieri germani în drum spre șantier

Jos: Lucrările de degajare a Palatului Regal sunt efectuate de prizonieri

D. Titel Petrescu, ministru de Stat și președintele partidului social-democrat, dă un interview unui corespondent de răsboi american

RA ȘI DIN STRĂINĂTATE

FEMEIA SOLDAT

Armata roșie folosește în serviciile sale auxiliare, un mare contingent de femei. In fotografia de sus, o ostașe sovietică — devenită repede populară în Capitala noastră — dirijează circulația la o intretăere de străzi. Cu fața bronzată, cu privirea energică, femeia-soldat stârnește pretitudeni curiozitatea și admirația românilor

La adunarea „Frontului Patriotic" dela stadionul A.N.E.F. vorbește d. Gheorghiu-Dej.

Leon Blum, fostul premier francez, a fost asasinat mișelește în abatorul omenesc dela Lublin. Relatarea martorilor oculari ai acestui odios asasinat, este deadreptul sguduitoare.

Georges Mandel, fostul colaborator al lui Clemenceau și fostul ministru de interne în guvernul Paul Reynaud, a fost împușcat de hitleriști și colaboraționiști, în timp ce era transportat la „loc sigur". Parte din asasinii marelui om politic francez, au fost prinși de autoritățile franceze și-și vor primi pedeapsa

DIN NOU LIBERI

Evreii din detașamentele de muncă, reintorși în Capitală, pr mesc ajutoare în bani și efecte, la Comunitatea Evreilor

SUVERANUL și presa străină

M. S. Regele Mihai I a primit la Palat pe corespondenții de presă străini și a răspuns întrebărilor ce i-au fost puse.

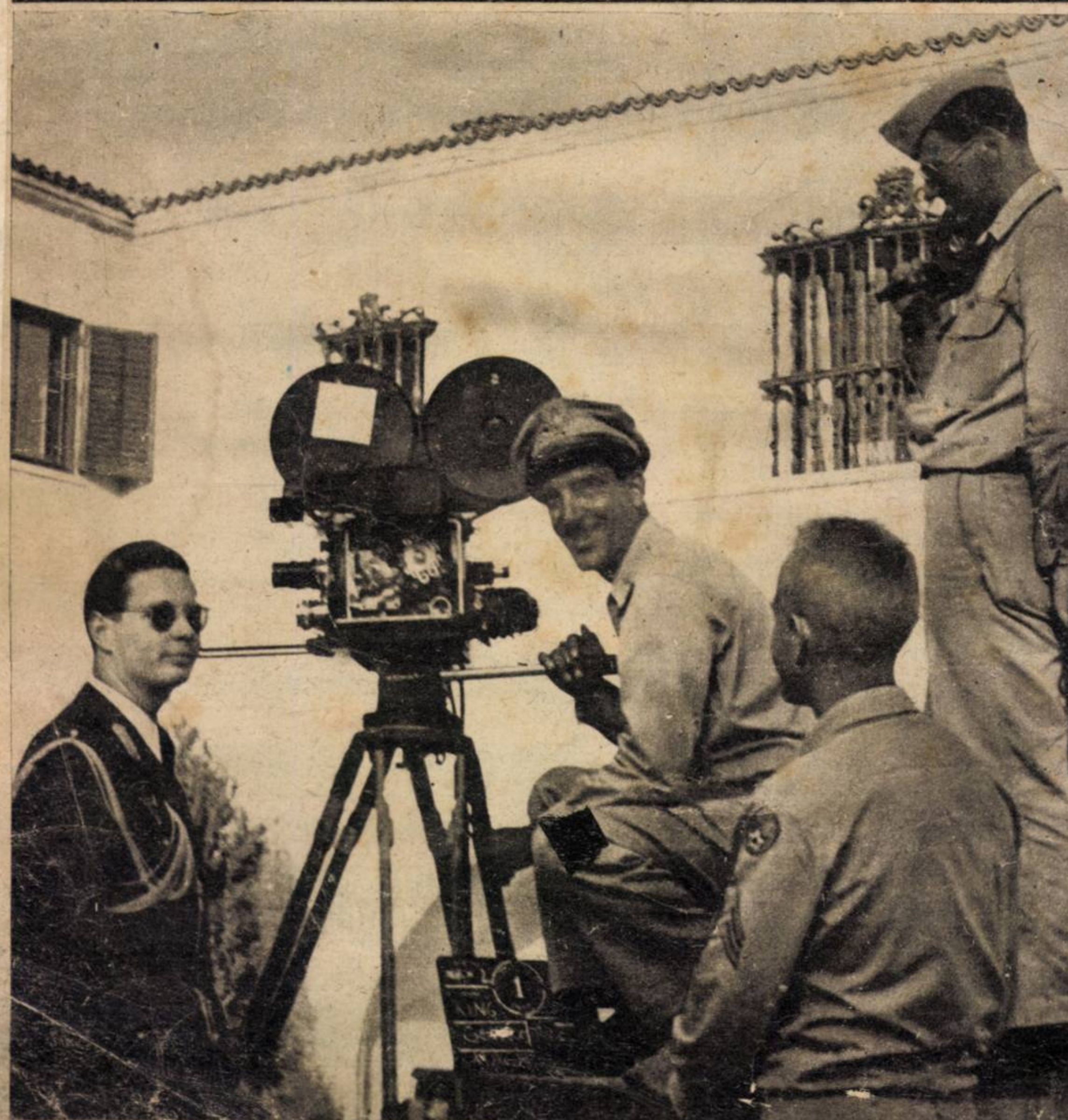

Suveranul răspunde întrebării puse de un ziarist englez

M. S. Regele citește declarația și este ascultat cu atenție de ziariști

Un ziarist englez cere o explicație suplimentară și Suveranul îl lămurește

Operatorii cinematografici americani filmează în prim plan, pe Suveran

Fotografi și operatori cinematografici în acțiune

Fantoma NEAGRĂ DIN KONG-KONG

ORAŞUL Loyang se află la şase sute de mile nord-vest de Shangai. In toamna 1934, povestitorul celor de mai jos se afla în serviciul guvernului chinez în calitate de comandant de escadră. Banditii cari terorizau Loyangul şi imprejurimile aveau în serviciul lor un avion pe care locuitorii înspăimântaţi îl botezaseră fantoma neagră din Hong-Kong. Guvernul chinez organizase o escadră pusă sub comanda unui aviator englez şi deservită în mare parte de piloţi chinezi, care avea menirea să curețe terenul de bandiţi şi în special să doboare pe temutul zburător.

Sistemul de luptă al banditilor era simplu. Avionul negru al fantomei zburătoare apărea pe neaşteptate în cursul nopţii asupra unui orăşel, arunca vreo câteva bombe, secera locuitorii cu mitraliera şi dispărea în întunecime. Cetele de bandiţi urmau la scurt interval şi prădau localitatea.

MISTERIOSUL LADDIE

Pe vaporul care transporta echipa de zburători ai guvernului chinez spre Hong-Kong se afla şi un oarecare Laddie un cetăţean britanic în vârstă de 25 de ani, înalt, zvelt şi cu ochii albaştri. Nimeni nu-şi putea explica rostul pe care-l avea prezenţa acestui tânăr bine crescut în Extremul Orient. Dar cum englezilor nu le place să fie întrebaţi şi nici să dea explicaţie, chestiunea a rămas nelămurită.

In cele câteva luni câtă vreme pilotul englez a instruit studenţii chinezi spre a forma din ei piloţi militari, Laddie era unul dintre cei mai simpatici prieteni ai săi.

Portul Hong-Kong cu animaţia lui obicinuită înainte de război

Stânga: **Vedere din cartierul modern al Hong-Hongului, care semănă cu un mic Chicago.**

PRIMA APARIŢIE A AVIONULUI NEGRU

După ce grupa de zburători ai guvernului chinez şi-a stabilit baza la Loyang, au sosit în orăşel şi două mii de soldaţi, care aveau misiunea să curețe provincia de tâlhari.

Generalul Liu aducea ordine noui. Fantoma neagră distrusese în noaptea trecută un orăşel iar banditii au comis adevărate atrocităţi. Până ce să se întreprindă o urmărire sistematică, pasărea neagră dispăruse în noapte.

Spaima creiase în jurul acestui zburător sinistru o adevărată legendă. Sărmanii chinezi susţineau că nu este vorba de un avion, ci un balaur negru cu o sută de ghiare care pustia regiunea. Comandantul european însă avea convingerea că e vorba de un avion tip vechiu, de un aviator chinez şi de bombe rudimentare.

Cu toate acestea legenda în jurul fantomei negre trebuia distrusă. In zorii zilei escadra decolă pornind în cautarea banditului zburător. In drum avea misiunea să distrugă atrupamentele de bandiţi spre a-i înspăimânta.

In cursul aceleiaşi nopţi barăcile zburătorilor fură bombardate de avionul banditilor. Comandatul escadrei guvernului decolă imediat şi în aer se încinse o luptă pe viaţă şi pe moarte. Din păcate însă avionul banditului era din cel mai nou tip iar pilotul lui era un abil zburător, care nu numai că reuşea să se sustragă focului rapid al mitralierei adverse, dar trăgea la rându-i cu extrem de multă abilitate Toate încercările zburătorului european de aşi ataca piezis adversarul erau dejucate de acesta. In cele din urmă banditul se sustrase urmăririi şi dispăru în întuneric.

MĂCELUL

După jumătate de oră dela aterisare un curier aduse vestea că bandiţii sunt în marş asupra Loyangului, Trupa se dosi în case iar escadra îşi luă zborul. La câţiva kilometri de Loyang se aflau primele detaşamente ale tâlharilor. Un bombardament viu şi un atac fulgerător cu mitralieră le decimă rândurile. Dar tâlharii erau luptători curagioşi, se reculeseră şi-şi puseră în bătaie mitralierele. Două avioane se prăbuşiră în flăcări la pământ.

(Continuare în pag. 24)

Stânga: **Era uşor ca „Fantoma Neagră" să provoace panica în oraşele atât de dezorganizate ale Chinei**

PANAMA

GRIJA No. 1 A STATELOR UNITE

CANALUL Panama este, după cum afirmă cercurile militare de dincolo de Ocean, punctul cel mai important al strategiei navale americane. Legătura dintre cele două Oceane constitue, în timp de războiu, grija numărului 1 a statelor federale. Vulnerabilitatea Canalului Panama este cunoscută. Câteva bombe de calibru greu ţintite, pot întrerupe circulaţia şi rezultatul poate fi fatal Americei. In conducerea americană de războiu, Canalul de Panama joacă rolul unei supape de siguranţă. El colaboreaza la echilibrarea permanentă a raportului de forţe navale din cele două Oceane. Când flota americană a Pacificului suferă grele lovituri, forţele navale din Atlantic trec Canalul pentru a înlocui tonajul pierdut. Această operaţie de echilibrare a pierderilor trebue făcută cu extremă rapiditate, deoarece într'un războiu rapid cum este cel de astăzi, orice întârziere poate constitui un avantaj pentru adversar.

Zona canalului are două feţe: Balboa oraşul cel nou şi oraşul mai vechi Panama. La Balboa trăeşc funcţionari americani care administrează canalul. Atmosfera din această aşezare urbană este ultraprotestantă şi higienică.

Pe pajiştile care înfloresc în faţa vilelor de stil anglò-normand, copii între 4 şi 16 ani se antrenează cu mingea.

Deşi Balboa se află numai la o distanţă relativ mică de jungla cea mai densă a Americei centrale, aceşti copii împreună cu părinţii lor nu au a se teme de nicio primejdie. Ei sunt în siguranţă ca în mijlocul New-Yorkului. Ţânţarii, primejdioşii ţânţari ai regiunii, au fost stârpiţi printr'o muncă asiduă de 40 de ani. După ce au terminat cu asanarea regiunii, americanii au început să se gândească la paza canalului.

Ofensiva împotriva ţânţarilor a fost dusă într'un stil care nu poate fi numit decât american. Dacă cineva descoperea un ţânţar într'o încăpere, era obligat sub sancţiunea unor amenzi de a anunţa un serviciu special. Vânătorii de ţânţari erau trimeşi repede la faţa locului şi insecta odată capturată era închisă într'un tub şi încredinţată unui serviciu special care se ocupa cu identificarea ei. După identificarea insectei, la faţa locului soseau echipe de laboranţi, specialişti în fauna lagunelor şi a bălţilor şi operaţiile de deparazitare erau conduse până la succesul definitiv.

Abea după ce au asanat complet regiunea, americanii şi-au amintit că pot exista primejdii mai mari, decât malaria şi ţânţarii.

Panama este, spre deosebire de Balboa, unul dintre cele mai vechi oraşe ale Americei. Aşezarea şi-a păstrat aspectul şi fizionomia spaniolă. Pretutindeni se pot vedea biserici vechi împodobite cu clopotniţe înalte şi înflorite.

In dosul zidurilor care împrejmuesc grădinile, se poate auzi sursurul răcoritor al fântânilor construite în stil maur întocmai ca în Grenada,

Panama oferă o imagine a Spaniei coloniale, cu pasiuni politice incendiare, cu lupte de tauri, cu costume originale, cu cântece caracteristice şi clădiri fermecătoare.

Dar Panama este şi locul cel mai interlop de pe glob. Din zece trecători, este foarte greu să ghiceşti originea unuia dintre ei. Un turn Babel, un amestec de rasse şi naţionalităţi atrase de zona marilor traficuri maritime.

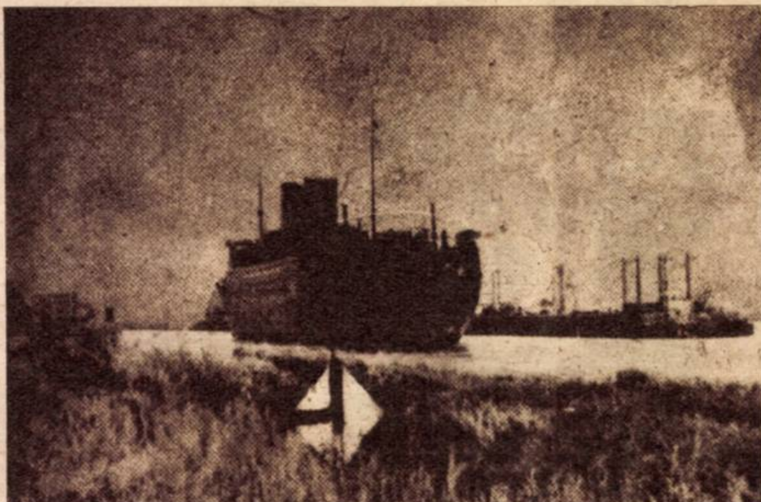
Timp de cincizeci de ani s'au adunat în acest oraş americani, creoli, filipini, chinezi, japonezi, indieni şi sud-americani cari, între timp, s'au amestecat între ei dând naştere cele mai stranii populaţii de pe glob. Un profesor de etnologie se poate zăpăci în acest labirint de rasse.

Deşi numai lărgimea canalului desparte celd două oraşe, Balboa de Panama, aceste două aşezări par a fi separate de apele Oceanului. La Panama ca şi la Balboa ţânţarii au fost distruşi şi regiunea asanată. Americanii au reuşit să inspire populaţiei oroarea malariei şi a insectelor care o propagă.

Echipe speciale de „G-men" circulă incopnito prin zona canalului pentru a descoperi spioni şi cetăţeni suspecţi. Dată fiind extrema importanţă militară a Canalului este uşor de prevăzut că în zona Panama circulă roiuri de spioni şi de informatori. Ei sunt recrutaţi, pretind poliţiştii americani, chiar din mijlocul populaţiei autohtone.

Pe lângă soldaţii cari asigură paza canalului, mai există deta-

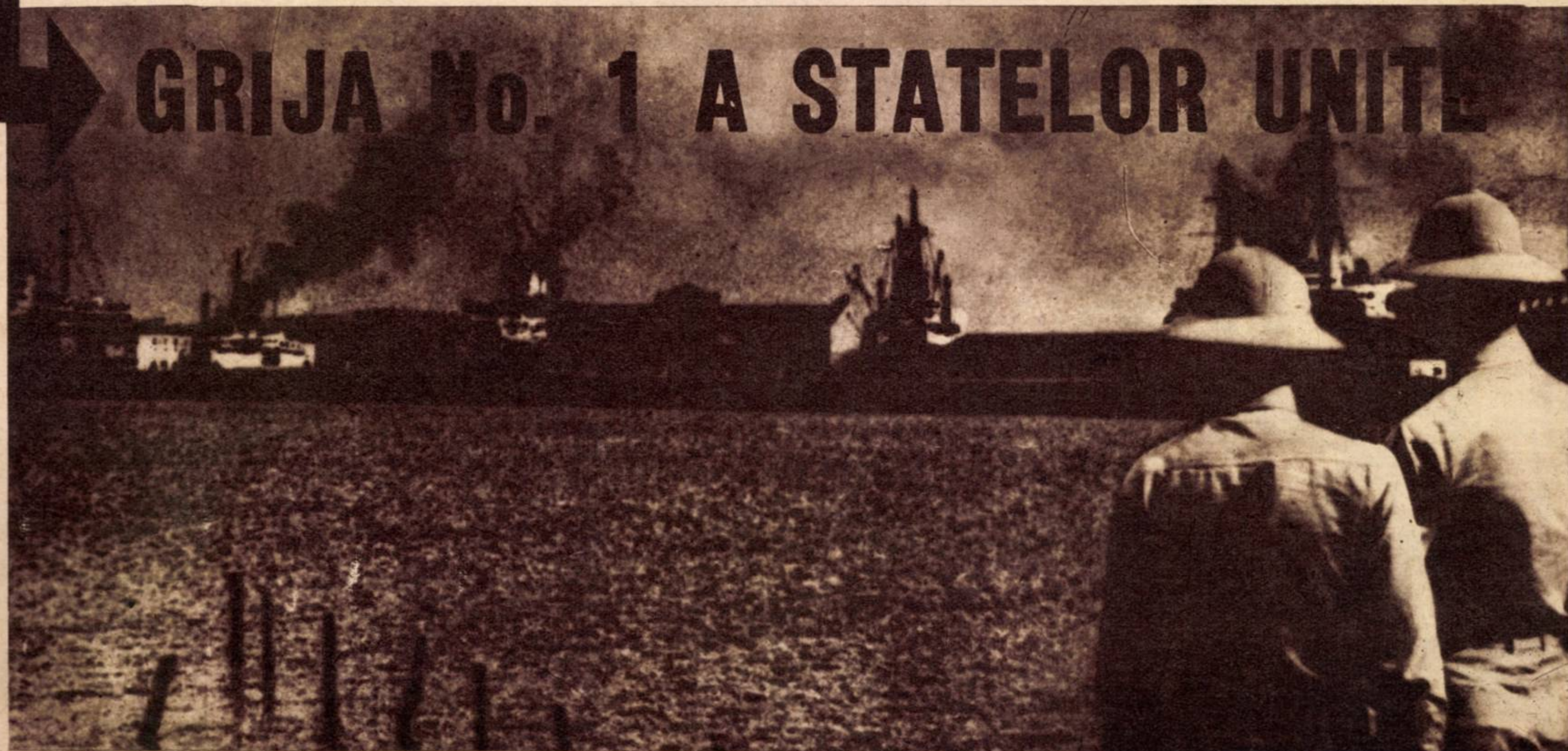
(Continuare în pag. 25-a)

Un vas comercial american intrând în Canalul Panama

Vase de războiu americane, străbătând Canalul spre a trece dintr'un ocean în altul

CE ESTE COMPANIA LUI IISUS

RECENT ziarele ne-au adus vestea încetării din viaţă a părintelui Ledekowsky, generalul ordinului călugăresc „Compania lui Iisus".

Compania sau Societatea lui Iisus este un cin călugăresc a cărui organizare ierarhică se aseamănă cu aceea militară. Disciplina cea mai severă leagă pe inferior de superior şi pe toţi de generalul Companiei care are drepturi suverane de decizie.

Cei care au luat parte la funerariile ultimului general al Ordinului, au putut să vadă încă odată forţa, puterea şi semnificaţia spirituală a acestei înjghebări monastice, veche de patru veacuri.

In biserica iezuiţilor din Roma au luat parte la solemnităţile funebre 18 cardinali, numeroşi episcopi, corpul diplomatic, familia Papei, principii romani, generalii diferitelor ordine călugăreşti şi religioase, nobilimea romană şi reprezentanţi ai guvernului italian.

Această asistenţă vorbeşte cu o elocvenţă deosebită despre vitalitatea unei organizări spirituale ce-şi păstrează chiar în veacul nostru o mare forţă de propagare a doctrinei fundatorului ei.

Părintele Ledokowsky a ţinut în mâinile sale ferme frânele conducerii dela moartea generalului Wernz, care a închis ochii în August 1914. El a menţinut ordinul în aceiaşi ascultare militară, în aceiaşi disciplină de fier, care se oglindesc în Constituţia întocmită de Ignaţiu de Loyola.

Importanţa ordinului iezuit este mondială. Un scriitor german. Fülop-Miller a scris o carte de o documentaţie plină de erudiţie despre realizările diverse şi considerabile ale soldaţilor lui Loyola. In „Macht und Geheimnis der Jesuiten" vom afla cu uimire că iezuiţii au ajuns în misiunile lor apostolice nu numai în Extremul Orient, ci au adus la matca Bisericii popoarelor sălbatece ale Americei de Sud, pe care, conchistadorii au prefăcut-o într'o moşie a celui mai puternic.

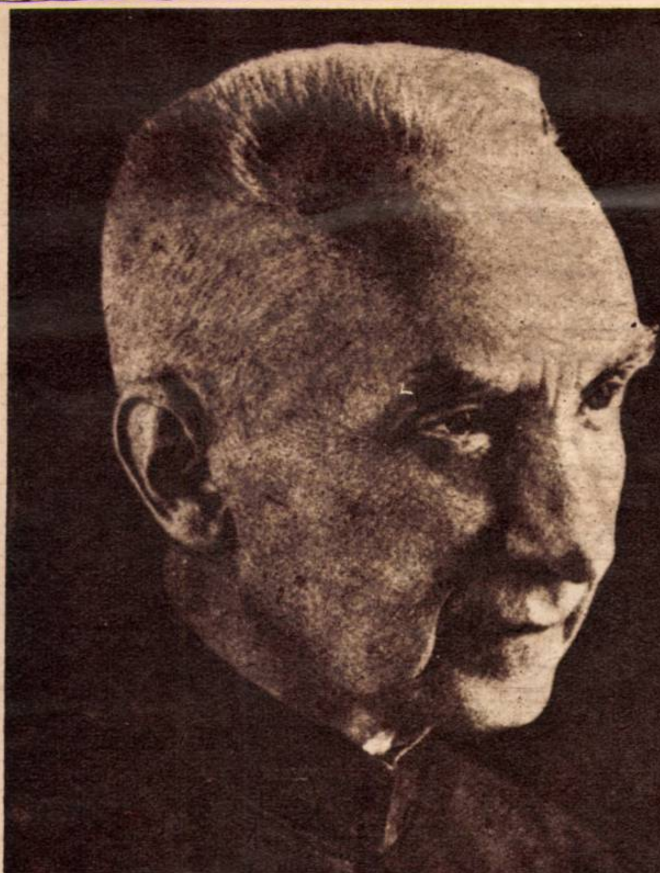
Luptând pentru „cea mai mare slavă a lui Dumnezeu, cum spune însuşi sfântul Ignaţiu de Loyola", „ad majorem Dei gloriam", iezuiţii au stat pe lângă regii şi principii creştini, îndemnându-i pe căile unei politici creştineşti.

Este desigur interesant de notat, că atunci când iezuiţii au fost isgoniţi dela Curtea Franţei, în urma intrigilor doamnei de Pompadour, Coroana Bourbonilor a rămas fără pază, iar Ludovic al XVI-lea, becisnic şi slab din fire, a pierdut-o.

In America de Sud, cu oblăduirea regelui Spaniei, iezuiţii reuşesc să organizeze un stat al indigenilor care este citat de unii istorici ca un model de realizare. Prezenţi în toate domeniile de activitate umană, iezuiţii duc popoarelor păgâne dubla lumină a religiei şi a ştiinţei. Analele „Companiei lui Iisus" cuprind numele a numeroşi membri care s'au relevat prin merite excepţionale în diferite discipline ştiinţifice.

Intr'o casă umilă din Catalania, în oraşul Manresa, Ignaţiu de Loyola, militar de carieră, în serviciul regelui Spaniei, îşi ia rămas bun dela bucuriile pământeşti pentru a realiza o mare aspiraţie spirituală ce-i va absorbi toate puterile sufletului. Zăcând mai multă vreme de o boală care-l condusese până pe pragul morţii, militarul îşi dă seama că realităţile ultime sunt atât de măreţe, de puternice, încât numai bucuria vieţii şi inconştienţa zilelor de nepăsare şi de huzur le poate umbri.

El simte în apropierea aripilor reci ale morţii contactul cu lumea de dincolo în care crede cu toată tăria şi cu toată forţa unui spirit combativ.

Stânga: **Părintele Wladimir Ledokowski, ultimul general al ordinului „Compania lui Iisus".**

La 27 Decemvrie 1940, Papa Paul al III-lea cu Bula „Regimini Militantis Ecclesiae" aprobă instituirea Companiei lui Iisus. De atunci de-alungul celor patru veacuri care au urmat, câte lupte, câte înfrângeri dar şi câte triumfuri.

Iată ce spune actualul Pontif despre iezuiţi, în scrisoarea trimisă generalului ordinului, cu prilejul celui de al patrulea centenar al Companiei: „Grele au fost timpurile în care s'a înfăţişat lumii Părintele şi Legislatorul ordinului. Pe de o parte gândirea şi cultura antică înflăcărau şi exaltau în asemenea măsură sufletele încât doctrina creştină era sau dispreţuită ca o valoare inferioară, sau degradată şi coruptă, fiind delimitată în ţarcurile raţiunii umane, şi de multe ori, chiar aceea care trebuiau să dea pildă celorlalţi sufereau de pe urma imoralităţii moravurilor... Şi în timp ce în ţările europene şi creştine această descompunere socială şi morală trezea neliniştea în sufletele oamenilor cinstiţi, în imensele teritorii descoperite în Occident şi în Orient, o mulţime de popoare indigene aveau nevoia de lumina şi de mângâerea învăţăturii creştineşti. Istoria stă mărturie de felul cum armata lui Ignaţiu de Loyola a ştiut să vindece stările din Europa şi să împrăştie lumina până în inima continentelor descoperite.

Sporirea mijloacelor de luptă şi de propagandă ale Companiei au crescut chiar din primii ani de activitate. La moartea lui Ignaţiu, în anul 1556 se puteau număra 12 provincii ale Ordinului, aproape 100 de instituţii culturale şi religioase şi 1.000 de soldaţi ai lui Iisus. După un veac, cifrele s'au transformat astfel: 16.000 de iezuiţi distribuiţi pe tot pământul şi 900 de case ale Ordinului. Cu puţin înainte de suprimarea ordinului (căci ordinul, printre alte prigoane va fi din când în când şi suprimat) în anul 1773, numărul total al iezuiţilor atinge cifra de 23.000 iar numărul institutelor 1200.

Ultimele statistici dau cifra de 26.309 de călugări şi preoţi, şi 1.531 de case şi de instituţii. Ordinul a adus la matca Bisericei romano-catolice un număr de 3.000.000 de suflete recrutate din lumea necredincioasă a Orientului.

In timp ce făceau apostolat în condiţii din cele mai grele, soldaţii lui Ioaniţiu de Loyola au creat 15 universităţi şi 20 colegii universitare, cu un număr de 9.000 de studenţi, 169 de şcoli medii, 67 de şcoli normale, 95 de şcoli industriale, 7.817 şcoli inferioare şi 135 de orfelinate.

Toată această muncă nu se putea împlini fără o disciplină de fier care obligă pe toţi iezuiţii la o ascultare absolută faţă de generalul ordinului.

Alegerea unui nou general va avea loc în curând şi este sigur că deşi evenimentele de pe teatrele de războiu confiscă atenţia unanimă, numele noului ales va fi comunicat prin presă, de oarece este vorba de o veche instituţie culturală care oglindeşte elanurile spirituale ale Apusului catolic.

Faţada casei lui Iisus ridicată de iezuiţi la Roma

Una din clădirile monumentale ridicate de iezuiţi în Spania

Stânga: **Alt palat impunător aparţinând „Companiei lui Iisus", care se află la Roma**

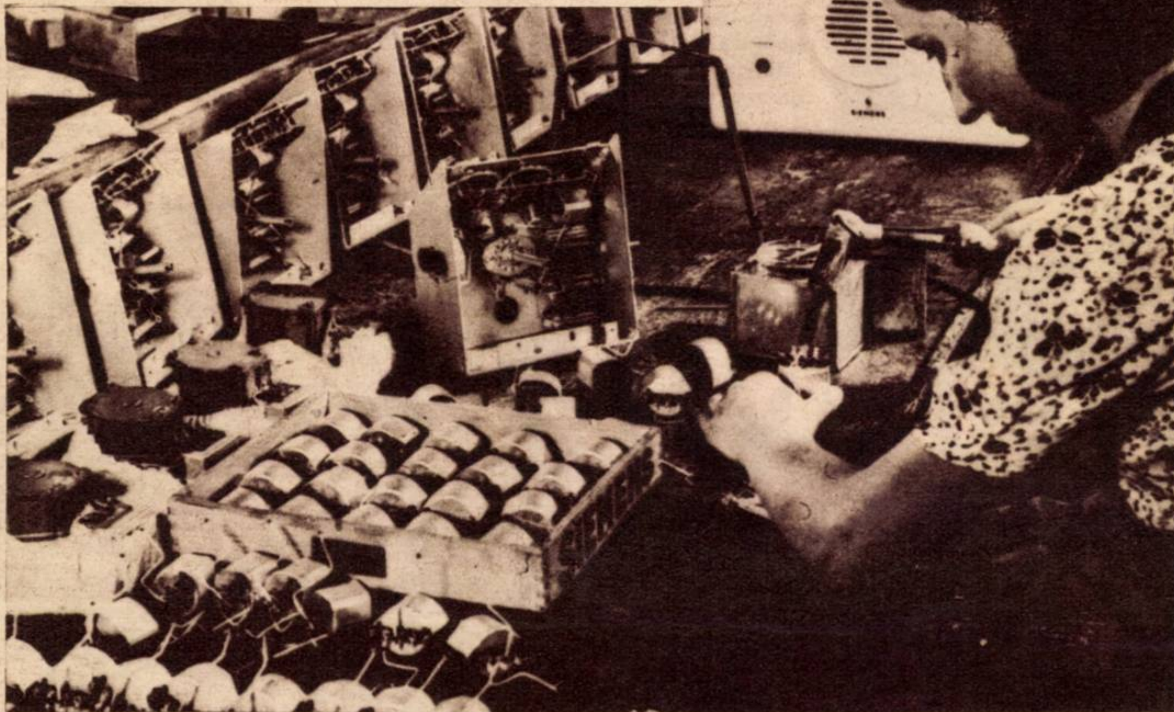

Dreapta: In Olanda toată lumea trebue să muncească la câmp cultivarea pământului, fiind astăzi singura sursă de alimentație a poporului. Iată două tinere școlărițe făcându-și datoria muncii la câmp

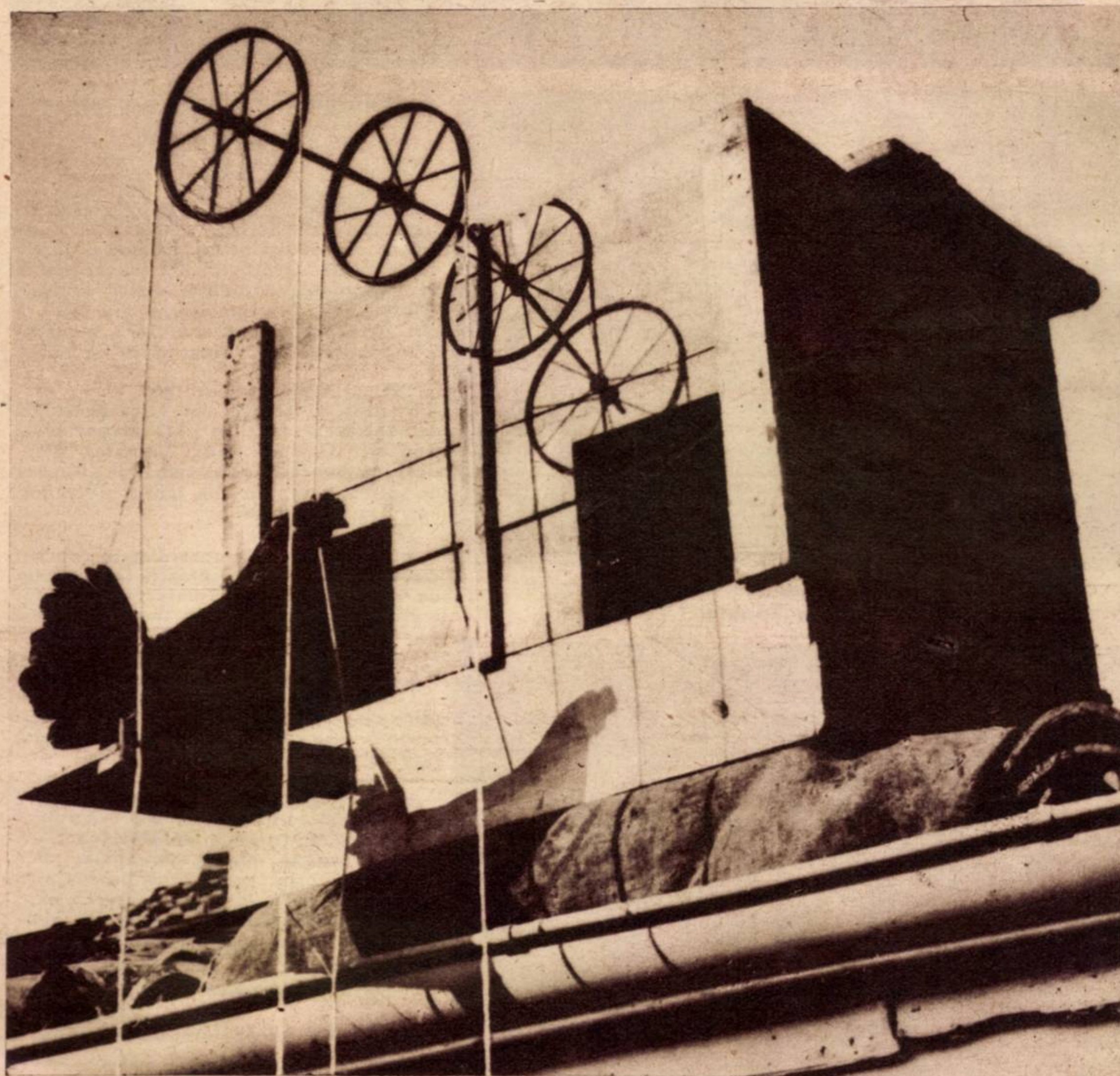
Jos: Muncind în uzine, în locul bărbaților plecați pe front, femeile germane au devenit specialiste până și în cele mai complicate și mai meticuloase construcții tehnice. In modul acesta, montarea pieselor unor aparate de radio i se pare acestei femei foarte ușoară, deși în realitate operația este dintre cele mai pretențioase

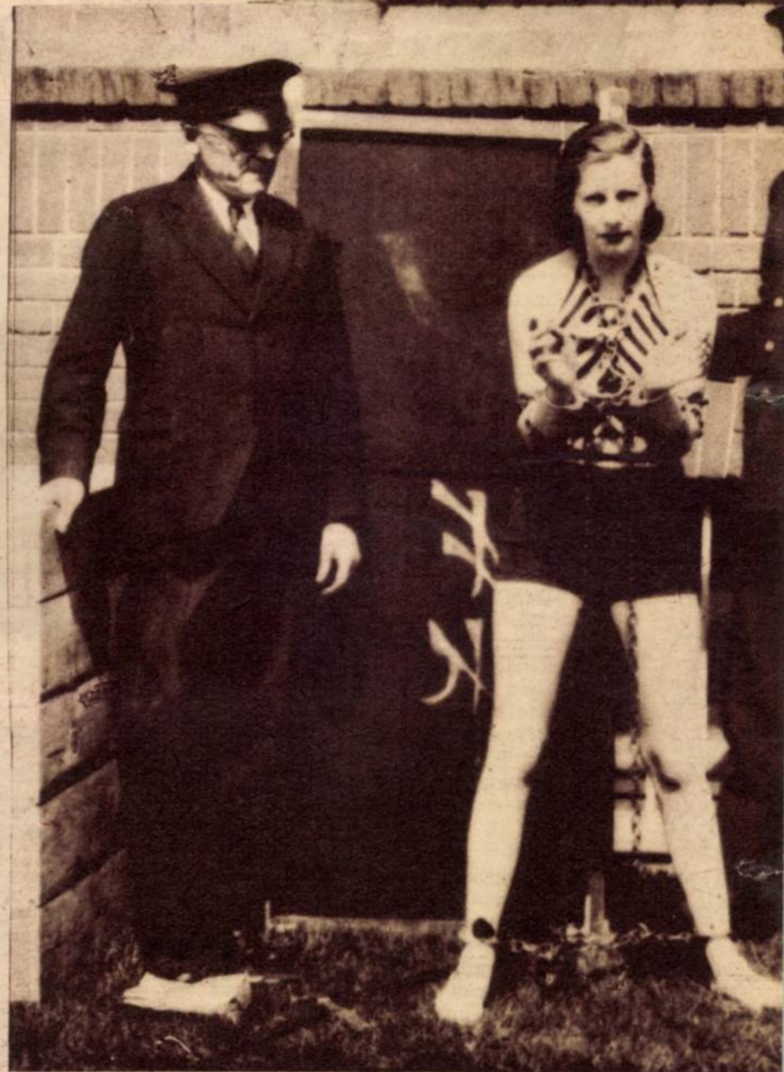

In lipsa vehiculelor de tracțiune mecanică, belgienii au dresat până și caprele să tragă la ham, reușind să-și satisfacă astfel nevoile transporturilor casnice, cum vedem în această sugestivă fotografie

Jos: Tot un belgian a inventat și acest ascensor pentru păsări menit a urca găinile până la coteţul lor care, din cauza excesului de cultivare a oricărui petec de pământ, a fost construit de-asupra acoperișului casei

In Mexic stârnește senzație exibițiile unei femei care e orice lanțuri cu care e legată. Spre a dovedi că nu truc, iat-o repetând operația în curtea unei închisori, tușată de cei mai pricepuți „specialiști". Până și acești

Pentru alimentarea vaselor cu apă potabilă, marinarii germani de pe coasta Africei utilizează un furtun urias pe care-l transportă prin valurile mării până la bordul vaporului ce așteaptă în larg.

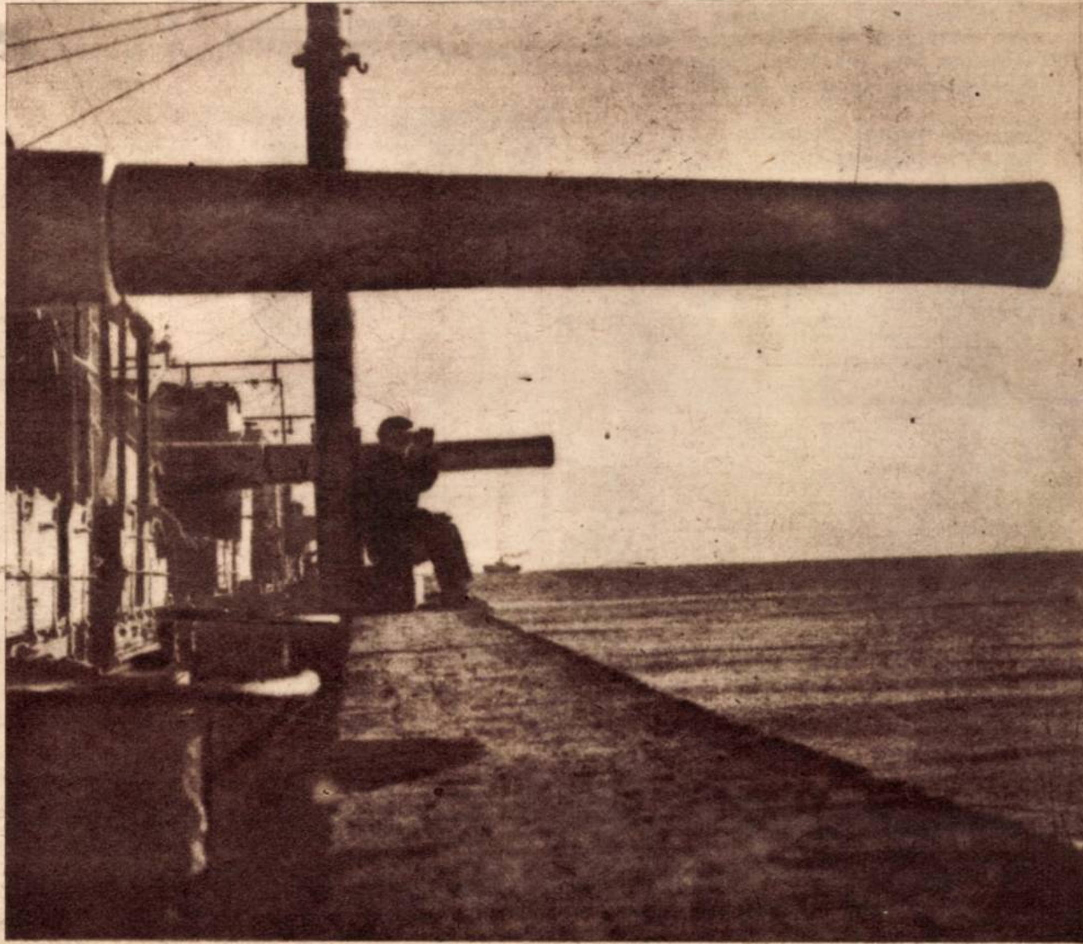

Un inventator italian a construit această vioară din cristal care scoate niște sunete extraordinar de melodioase când i se ating coardele

din TOATA LUMEA

Intre două lupte, pe frontul african, un soldat german profită să-și plombeze o măsea care i s'a cariat

Pentru paza coastelor mai multe trenuri blindate, special construite, circulă necontenit pe litoralul Italiei. Vedem mai sus unul dintre aceste terenuri cu tunurile de mare calibru îndreptate spre mare

... stare să rupă
...losește niciun
...e a fost încă-
...u rămas uluiți.

Paradisul INFERNAL

CUM AU FOST CUCERITE INSULELE SUDULUI

LA 6 Februarie 1668, Alvaro de Madana, spaniol, de profesie navigator, călătorind în Pacificul de Sud a descoperit un şir de insule dominate de munţi înalţi. Debarcând pe una din aceste insule, el îi dădu numele de Santa-Isabel-de-la-Estrella. ca un omagiu adus sfintei acelei zile.

Indigenii se prezentară în faţa călătorului. Păreau să fie oameni de moravuri blânde. O anexiune în regulă a urmat debarcării şi faptul a fost consemnat într'un proces-verbal semnat de şeful indigenilor, care recunoştea suveranitatea regelui Spaniei. Şeful acesta era un bătrân care avea, după mărturia navigatorului, părul frezat şi vopsit în galben. Se numea Tauriqui Bilban Harra. El propuse lui Mendana să facă schimb de nume, dar navigatorul refuză socotind că numele indigenului era cam lung şi ciudat.

După această ofertă, şeful oferi navigatorului o ciosvârtă de om, friptă pe jăratec, dar Mandana îngrozit a procedat la înmormântarea victimei, sub privirile uimite ale indigenilor alarmaţi de maltratarea unei fripturi de om.

In felul acesta, spaniolii au aflat că locuitorii insulei Santa Isabel erau canibali. Scene de felul celei descrise mai sus se petreceau în toate insulele vecine pe care spaniolii le-au descoperit încetul cu încetul. O cruzime stranie a unor oameni binecuvântaţi de Dumnezeu să trăiască într'un cadru natural edenic. Flora era dintre cele mai bogate: palmierii şi cocotierii se învecinau cu viţa de vie, cu migdalii, portocalii şi cu eucalipţii. Fauna, deşi sărăcăcioasă, cuprindea exemplare capabile să uimească pe occidentali, ca de pildă: câini fără glas, lilieci uriaşi şi papagali moţaţi, despre care Mandana spunea că sunt cele mai frumoase păsări ale Pacificului".

Deoarece lui Mandana i se părea că vede aur pe nisipul plăjilor, el dădu insulelor descoperite numele biblicului rege Salomon, despre ale cărui comori se vorbeşte în legendele popoarelor. Mandana a avut mari greutăţi în insulele Salomon. Era un om prea încrezător în amabilităţile indigenilor, care ori de câte ori vedeau vreun alb deveneau surâzători şi deosebit de blanzi. Indigenii iubeau pe spanioli, însă numai dintr'un punct de vedere strict culinar. Le plăcea la nebunie carnea albilor. Când indigenii se ofereau să călăuzească bărcile marinarilor spanioli o făceau cu intenţia de a asasina la adăpost de priviri indiscrete pe cei naivi.

Bunele maniere înşelătoare şi ipocrite s'au transformat repede într'o ostilitate declarată, din clipa când spaniolii au înregistrat dispariţia câtorva marinari.

La Guadalcanar, Mandana a ridicat pe plajă un mare crucifix, ceea ce i-a întărâtat la culme pe localnici. Canibalii atacară pe albi şi aceştia replicară punând în bătaie tunurile şi armele. Lupta s'a sfârşit printr'un masacru general al canibalilor, ale căror case au fost arse drept represalii.

Intre timp au lipsit muniţiile pentru a pune capăt masacrului. Deoarece numărul răniţilor spanioli creştea cu fiecare zi, Mandana s'a reîmbarcat cu gândul de a reveni cu trupe proaspete. La 11 August el s'a îndreptat spre Peru.

Patru ani mai târziu el a vrut să revină cu patru vase, cu patru sute de oameni şi chiar cu soţia sa Isabella, dar nu mai putu regăsi insulele fermecătoare. Le-a căutat zădarnic prin Pacificul de Sud şi a sfârşit prin a se instala în insulele Marchiae din grupul Polineziei, insule pe care tot el le-a descoperit. In aceste insule, Mandana a găsit minunea minunilor: faimosul arbore de pâine.

Pilotul lui Mandana, un anume Hernando Gallero a păstrat atât de bine taina poziţiei insulelor Salomon, încât acestea n'au putut fi regăsite timp de două veacuri, deşi numeroşi navigatori le căutau în nădejdea unei rapide îmbogăţiri.

După două secole, rând pe rând insulele Salomon au fost redescoperite de navigatorii francezi Bougainville, Carteret şi Surville. Carteret a putut constata că îmbrăcămintea indigenilor rămăsese tot brăţara de os, iar obiceiurile lor s'au păstrat tot atât de sălbatece ca pe vremea lui Mandana.

In anul 1768, când navigatorul Bougainville se îndrepta spre ţărmul uneia dintre insulele grupului Salomon, el a observat că împotriva vasului său se îndrepta o flotă de pirogi ce avea arborate la proră tigve omeneşti.

Navigatorul a înţeles că i se declarase războiu.

El a cucerit totuşi insula şi i-a dat numele Choiseul, după numele ministrului francez al Marinei de pe vremea aceea. Cea de-a doua insulă în care a debarcat a fost botezată cu numele său.

In anul 1769, navigatorul Surville a dat un nou nume insulelor Salomon, botezându-le „Insulele Arsacide", după numele unei vechi dinastii persiene.

Un peisaj caracteristic arhipelagului Salomon, animat de bărcile cu pânze ale indigenilor

Soldaţi japonezi înaintând prudenţi prin jungla insulelor paradiziace, unde cel mai temut inamic sunt animalele sălbatice şi reptilele

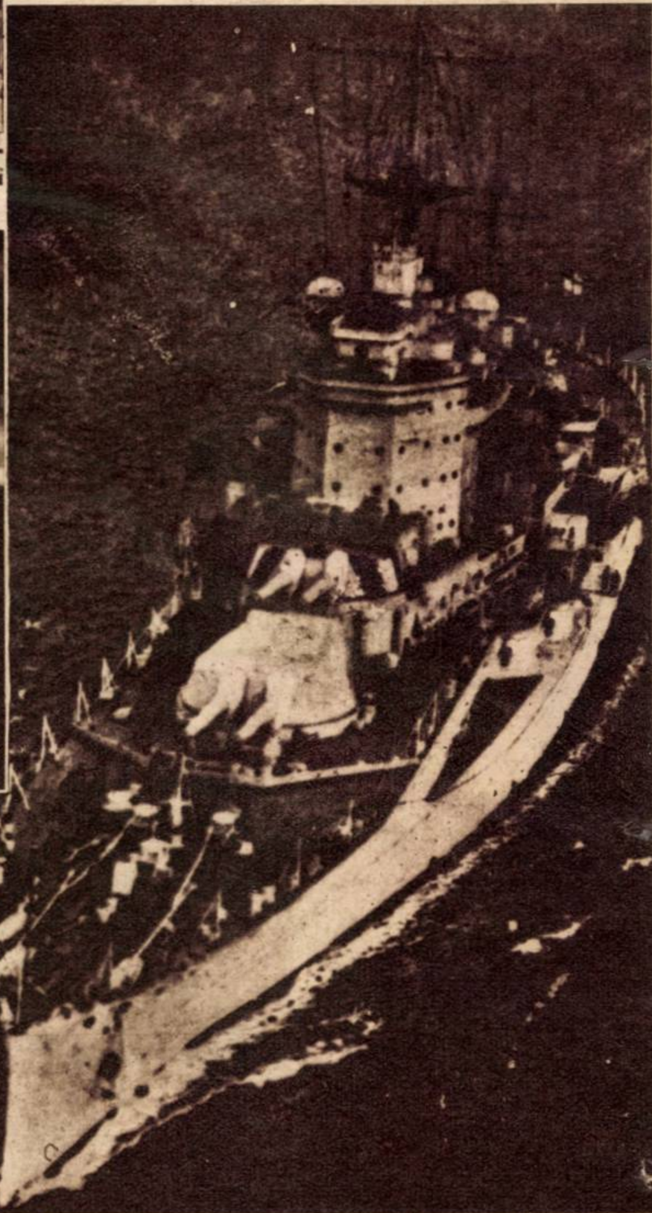
Jos: De teama fiarelor şi a reptilelor locuinţele indigenilor sunt suspendate pe stâlpi de lemn

Vulcan în permanentă erupţie într'una din insulele ce străjuesc continentul Australian

Jos: Vas japonez de războiu navigând în apele insulelor Salomon în căutarea convoaielor americane

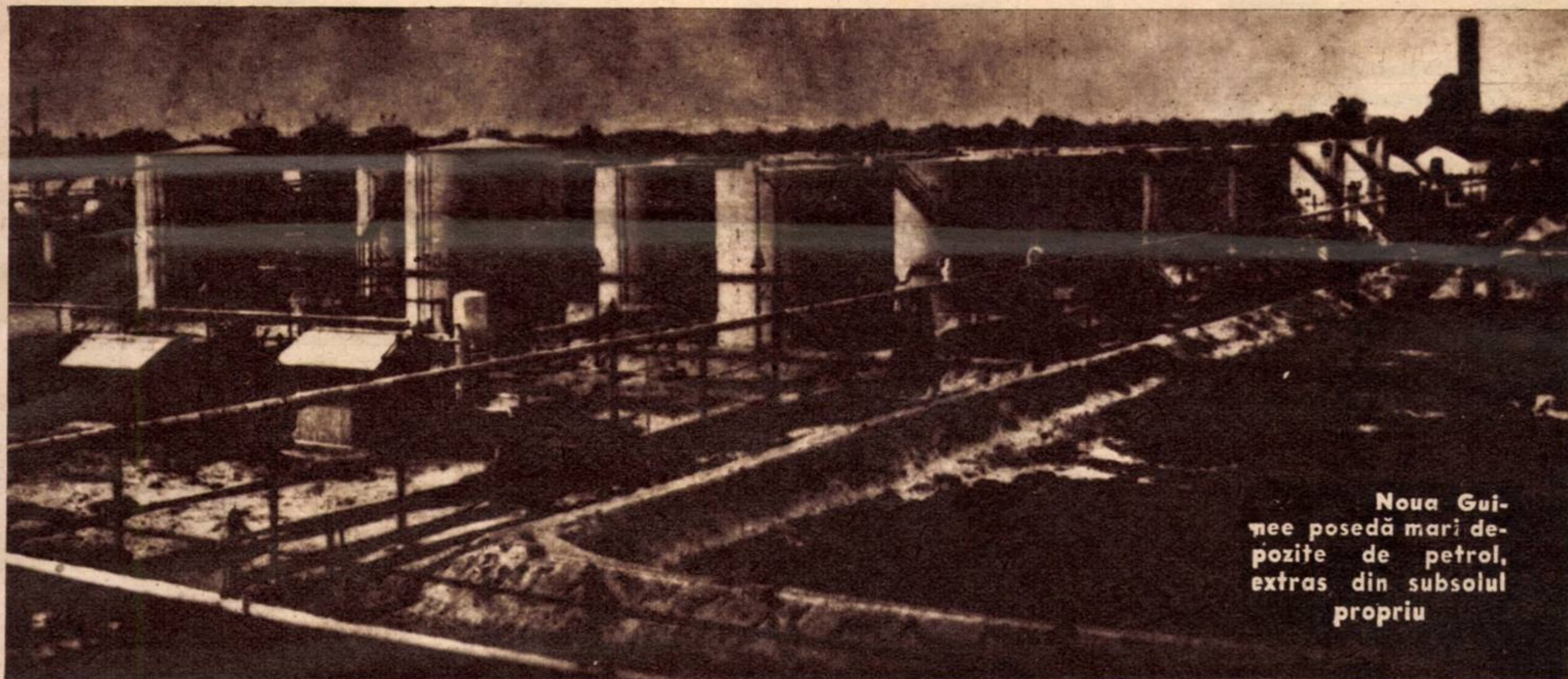
Surville a notat faptul ciudat că regele acestor insule condamna la moarte pe orice supus al său care călca, cu voie s'au fără voie, peste umbra regală.

In anul 1873 comandantul englez Simpson a văzut în locuinţa unui şef indigen din insula Santa-Isabella un perete intreg împodobit cu cranii omeneşti reprezentând capetele a douăzeci şi cinci de inamici loviţi pe la spate, decapitaţi şi apoi mâncaţi. In veacul trecut, un navigator european care a debarcat în insula Cristoval a putut vedea un şef indigen care se lăuda de a fi mâncat 76 de inamici. Moravurile acestea barbare au fost reformate de coloniştii germani, apoi de australieni, care au ocupat succesiv insulele. Iată însă că în zilele noastre aceste insule paradisiace au devenit teatrul unui războiu necruţător în care se înfruntă reprezentanţii a două rasse.

Insulele Salomon dispuse în direcţia Nord-Vest-Sud-Est, formează un teritoriu de 44.000 de kilometri pătraţi. Insulele principale sunt Bouka, Bougainville, Choiseul, Santa-Isabella, Noua-Georgie, Guadalcanar şi San-Cristoval. Coastele adesea stâncoase sunt înconjurate de bancuri coralifere, de atoli şi de stânci submarine. Interiorul insulelor este acoperit cu munţi păduroşi şi cu văi fertile. Munţii cei mai înalţi au piscuri de 4.000 de metri cum este piscul Laumar de Guadalcanar.

Flora a rămas tot atât de minunată ca pe vremea lui Mantana: luxuriantă şi variată, favorizată de extrema umiditate a climei. Copacii ating înălţimi uimitoare. Fauna este pe cât de frumoasă pe atât de primejdioasă: papagalii multicolori trăesc în vecinătatea reptilelor primejdioase.

Intocmai ca odinioară, indigenii au două feluri de locuinţe: unele în formă de colibe pentru timpul zilei, iar altele construite între crăcile copacilor pentru timpul nopţii. Aceste locuinţe suspendate au scopul de a pune la adăpost pe indigeni de atacurile animalelor sălbatece şi mai ales a reptilelor. Trunchiurile copacilor fiind lucioase reptilele şi fiarele sălbatece nu le pot escalada. Indigenii ajung până în dormitoarele lor cu ajutorul unor scări construite din liane. Scările sunt ridicate în timpul nopţii. Aceste locuinţe bune pentru apărarea împotriva reptilelor se dovedesc complet nepractice în timpul deselor atacuri aeriene executate de aviaţiile celor două armate care se înfruntă pe teritoriul insulelor Salomon.

Noua Guinee posedă mari depozite de petrol, extras din subsolul propriu

Care poate fi importanţa strategică a acestor insule pierdute în mijlocul Oceanului Pacific? O privire pe harta Pacificului dă răspunsul la întrebarea de mai sus. Insulele Salomon formează un lanţ care înconjoară Australia în direcţia Nord-Est.

După ocuparea insulelor Filipine, după rapida acţiune din Malezia şi din Indiile Olandeze, japonezii şi-au pus în gând să reducă rezistenţa Australiei. Cucerirea continentului australian ar fi zădărnicit orice intenţie ofensivă a aliaţilor. Australia ameninţată dela Nord-Est, din insulele Timor, înconjurată în direcţia Nouei Guinee, trebuia să piardă orice posibilitate de a comunica cu America, furnizarea armelor şi a întăririlor de tot felul. Se impunea deci cucerirea Insulelor Hebride şi Salomon pentru a intercepta transporturile americane cu direcţia Australia. Intreruperea căii Pacificului de Sud şi izolarea completă a Australiei, constituiau felurile acţiunii militare nipone din Salomon.

Americanii dându-şi seama de importanţa deosebită a insulelor au încercat însă imediat recucerirea lor. Insulele dela sud, Guadalcanar Malaita, San-Cristoval au putut fi parţial reocupate de australieni şi de americani, dar operaţiile militare decurg încet datorită rezistenţelor japoneze.

După fiecare debarcare aliată, japonezii reuşesc să aducă în insulele Salomon noi trupe şi noi întăriri. De altfel japonezii stăpânesc în mod absolut insulele din Nord: Santa-Isabel, Choiseul, Bougaiville şi Noua-Georgie.

Operaţia pe care aliaţii au denumit-o pompos „ofensiva din Pacific" nu este de fapt decât o defensivă a Australiei cu scopul de a păstra legăturile cu America.

Datorită importanţei excesive a acestui teatru de operaţiuni, în apele insulelor Salomon au avut loc cele mai mari angajamente navale din istoria actualului conflict modial.

Canibalii din insulele Salomon asistă astfel, înspăimântaţi, la o luptă epocală ale cărei ţeluri ei nu le pot înţelege.

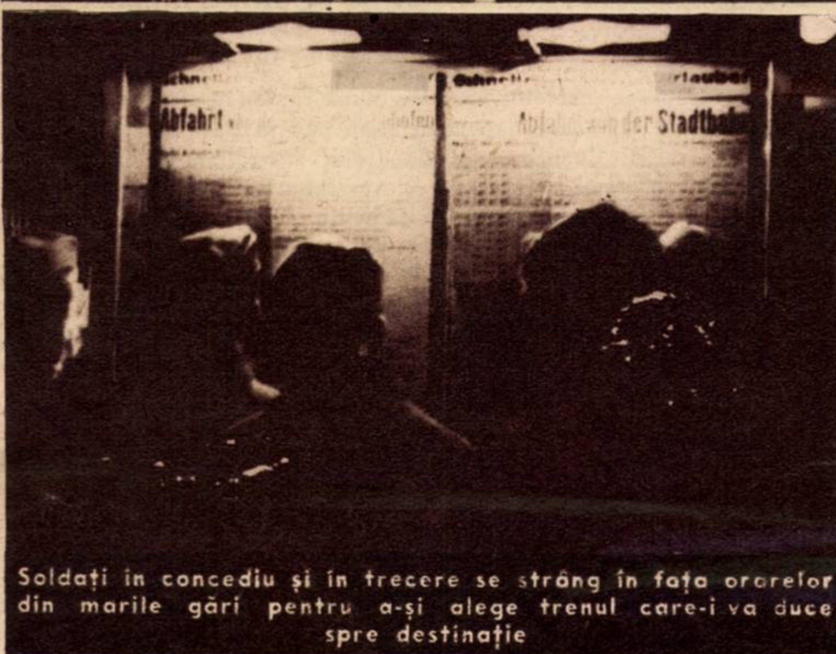
Locuinţele indigenilor din Noua Guinee au rămas aceleaşi ca şi odinioară

Dreapta: Indigenii asistă astfel înmărmuriţi la lansarea paraşutiştilor japonezi, convinşi fiindcă oamenii aceştia pogoară din cer

GARA ÎN RĂSBOIU

Acești oameni din sala de așteptare nu se cunosc, mii de kilometri distanță i-au separat și-i vor separa, totuș ei caută să-și scurteze reciproc așteptarea

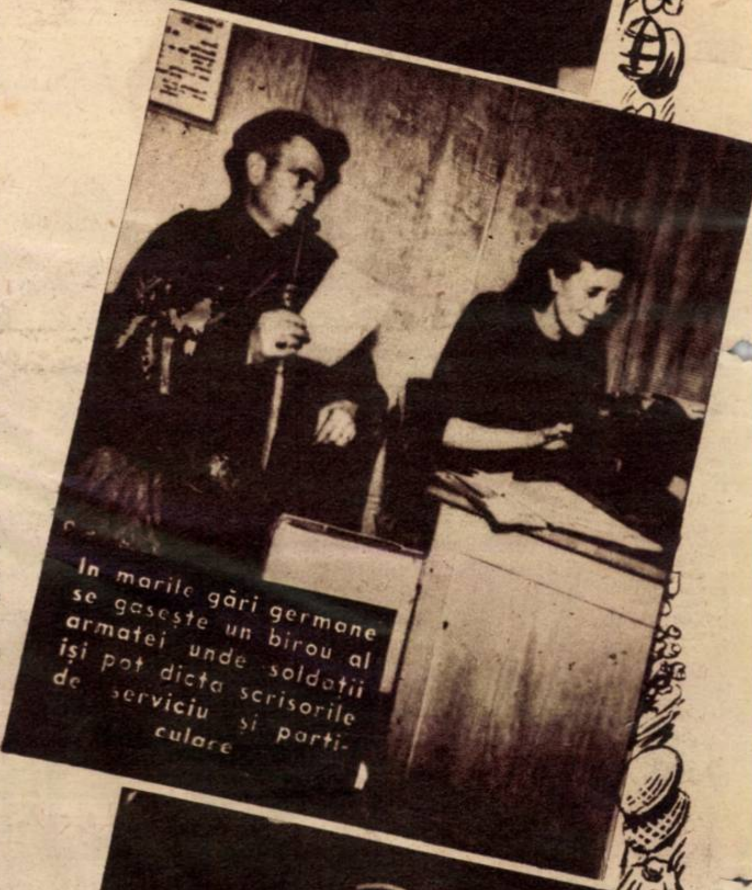

Soldați în concediu și în trecere se strâng în fața orarelor din marile gări pentru a-și alege trenul care-i va duce spre destinație

Un pui de somn între două trenuri!

PARIS ... Riga ... Atena. Soldați în trecere și soldați în permisie stau în toate gările în fața orarelor luminate, căutând trenurile spre destinația lor. Un număr deosebit de mare de soldați trece zilnic prin gările centrale dela Berlin. De aci pleacă acasă sau spre localități din întreaga Europă. La fiecare gară mai mare din Germania se găsește un birou unde soldații pot dicta scrisorile acasă sau cele de serviciu. Dar totuși poți vedea în gări mulți soldați care preferă vechea metodă soldățească de a scrie pe raniță. Și, între două trenuri, soldații mai trag câte un pui de somn, căci este un lucru cunoscut că nimeni nu doarme mai profund și mai bine, oriunde s'ar afla, decât soldații. Pe scările rulante care duc dela un peron la altul, circulația nu se mai oprește. In sala de așteptare oamenii nu se cunosc unul pe altul. Ieri încă erau sute, dacă nu mii de kilometri depărtați unii de alții, și mâine vor fi iarăși... Dar totuși ei sunt tovarăși de soartă, dându-și osteneala să-și scurteze reciproc așteptarea. De câtva timp s'a introdus în toate gările mai mari germane cinematografe unde soldații își pot petrece timpul până la plecarea trenului lor. Deosebit de impresionant în gări este sosirea sau plecarea soldaților răniți. Ca un simbol al comunității europene și al ajutorului camaraderesc, acești soldați răniți sunt totdeauna ajutați de alți camarazi sau de populația civilă. Și cât de impresionante sunt scenele de adio sau de revedere între soldați și familie! O tăcere cumplită. Numai ochii vorbesc. Soldați tineri cu copilul în brațe; pe care îl sărută. Sau își sărută soția. Un surâs, lacrimi în ochi — așa o vrea legea războiului — și o despărțire curagioasă. Și ce bucurie imensă la sosirea în concediu a soțului, a fiului, a fratelui! Intr'o bună zi însă un fluerat, sau vocea șefului de gară, impune plecarea înapoi. Dacă ușile sunt baricadate din cauza aglomerației, soldatul nu șovăie să intre prin fereastă. Sunt mulți pe care nu-i conduce nimeni. Ei vin și pleacă. Nimeni nu-i întâmpină în gară și dela nimeni nu-și iau la revedere. Numai pescărușii Berlinului le dau un ultim salut, acompaniind trenul o bună bucată de drum; un ultim simbol al credinții în reîntoarcerea fericită!

Glumind, soldatul ușurează soției sale momentul despărțirii

In marile gări germane se găsește un birou al armatei unde soldații își pot dicta scrisorile de serviciu și particulare

Scările rulante din marile gări sunt veșnic în funcțiune. Șirul călătorilor care merg dela un peron la altul este nesfârșit

Simbol sfânt al înfrățirii: un soldat german rănit este ajutat de un camarad spaniol și unul finlandez la coborîrea scărilor

Mulți dintre soldați, însă, preferă să-și scrie scrisoarea în vechea metodă soldățească, pe raniță